TOKYO PENTRU TOTDEAUNA

EMIKO JEAN

„O poveste modernă plină de prospețime.“
– Katharine McGee, autoarea cărții *American Royals*

EMIKO JEAN

TOKYO PENTRU TOTDEAUNA

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE

DIANA DOROBANŢU

EDITURA LITERA

BUCUREŞTI, 2021

Emiko Jean

Tokyo Ever After

Copyright © 2021

Produced by Alloy Entertainment, LLC

Copyright © 2021 Emiko Jean

Toate drepturile rezervate

Publicată în SUA de Flatiron Books, www.flatironbooks.com

Ediţie publicată prin înţelegere cu Rights People, London

Această carte este o lucrare de ficţiune. Toate personajele, organizaţiile şi evenimentele descrise în acest roman sunt fie rezultatul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite cu titlu fictiv.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Tokyo pentru totdeauna

Emiko Jean

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Delia Zahareanu

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare şi prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Jean, Emiko

Tokyo pentru totdeauna / Emiko Jean;

trad. din lb. engleză de Diana Dorobanţu. – Bucureşti: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7557-6

ISBN EPUB 978-606-33-8096-9

I. Dorobanţu, Diana (trad.)

821.111

TOKYO
PENTRU
TOTDEAUNA

EMIKO JEAN

Traducere din limba engleză de
Diana Dorobanțu

Tuturor fetelor care își ascultă inima

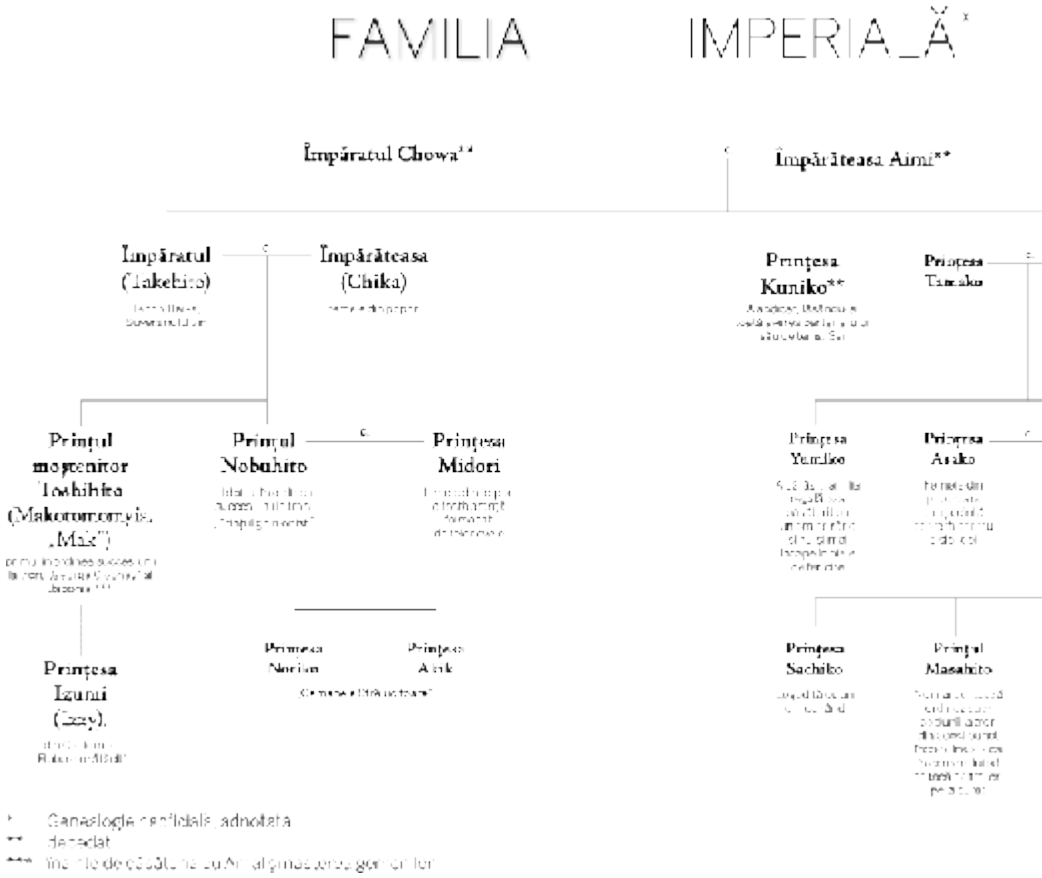

TOKYO
PENTRU
TOTDEAUNA

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Fluturelui rătăcit i se retează aripile

4 aprilie 2021

O aură de eleganţă atemporală a învăluit nunta prim-ministrului Adachi cu Haya Tajima, moştenitoarea unui imperiu de armatori, eveniment care a avut loc la luxosul hotel New Otani. Deşi este al doilea mariaj al premierului (prima lui soţie a murit acum câţiva ani), nu s-a făcut nicio economie. Bărbaţii au purtat fracuri. Femeile s-au înveşmântat în mătăsuri. Şampania Dom Pérignon s-a revărsat din pahare. Lebede albe şi negre, aduse din Australia, au plutit pe iazurile din grădină. Oaspeţii au alcătuit un adevărat tablou al înaltei societăţi japoneze, participând inclusiv familia imperială. Însuşi Alteţa Sa Imperială, Prinţul Moştenitor Toshihito, a fost prezent, în ciuda dezacordurilor pe care le are cu premierul.

Dar nu conflictul şi, la drept vorbind, nici măcar mirii nu au fost în centrul atenţiei. Toate privirile s-au îndreptat asupra noii prinţese, Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Izumi, cunoscută şi sub numele de Fluturele rătăcit. Nunta a reprezentat debutul ei oficial în societatea japoneză. Va zbura – sau va cădea?

Prinţesa Izumi a purtat o rochie de mătase de culoarea jadului şi perle Mikimoto, provenite din tezaurul imperial şi dăruite chiar de împărătească. Presa nu a avut acces la

festivităţi, dar potrivit tuturor relatărilor, totul a decurs perfect.

Şi-atunci, oare de ce a fost văzut Fluturele rătăcit îmbarcându-se într-un tren cu destinaţia Kyoto în această dimineaţă? Agenţia Imperială insistă că era vorba despre o excursie deja planificată în provincie. Dar ştim prea bine că vila imperială de la Kyoto este locul în care membrii familiei regale merg să ispăşească diverse gafe. Anul trecut, Alteţa Sa Imperială, Prinţul Yoshihito, a a petrecut acolo o perioadă pentru a-şi reveni în urma unei călătorii clandestine în Suedia.

Se pare că aripile fluturelui au fost tăiate. Oare ce ar fi putut să facă Prinţesa Izumi pentru a justifica plecarea de pe domeniul imperial din Tokyo? Nimeni nu are niciun indiciu. Dar cert e că cineva are probleme...

1

E o datorie sacră a celor mai buni prieteni să te convingă să faci lucruri pe care nu ar trebui să le faci.

— Nu-l vei termina niciodată. Ai încercat. Chiar ai încercat, spune Noora, cea mai bună prietenă menţionată mai sus. Ai avut o tentativă.

Tentativa consta într-o încercare de cinci minute de a scrie un eseu pe tema dezvoltării personale în Huckleberry Finn. Noora ar trebui să mă ajute. Am chemat-o pentru sprijin moral.

— Mai bine renunţăm şi mergem mai departe.

Ea se prăbuşeşte pe pat, cu mâinile la ochi – definiţia la propriu a unui leşin.

Câtă dramă!

Argumentul ei este convingător. Am avut patru săptămâni să lucrez la material. Astăzi este luni. Termenul este marţi. Nu ştiu destulă matematică să aproximez care sunt şansele de a termina la timp, dar pun pariu că sunt foarte mici. Salut, consecinţe ale propriilor mele acţiuni! Ne întâlnim din nou, vechile mele prietene!

Noora îşi înalţă capul de pe pernă.

— Doamne, câinele tău pute!

Îl strâng pe Tamagotchi la piept.

— Nu e vina lui.

Terrierul meu metis are o afecţiune glandulară rară care nu poate fi vindecată şi pentru care nu există tratament. De asemenea, are o faţă atât de urâtă, încât e de-a dreptul drăguţă, precum şi un fetiş scârbos pentru propriile labe. Îşi suge degetele de la picioare.

Sunt destul de sigură că eu m-am născut ca să iubesc acest exemplar canin.

— Nu pot renunţa la temă. Îmi trebuie să termin cursul, zic, spre surprinderea mea.

Rareori sunt vocea raţiunii. Mărturisire: nu există o voce a raţiunii în prietenia noastră. Conversaţiile decurg, de obicei, cam aşa:

Noora: *sugerez o idee proastă*

Eu: *ezit*

Noora: *faţă dezamăgită*

Eu: *vin cu o idee şi mai proastă*

Noora: *faţă încântată*

Practic, ea instigă, iar eu măresc miza. În ceea ce mă priveşte, pentru mine, ea e echivalentul lui Timberlake[1] pentru Biel, Edward[2] pentru Bella, Pauly D[3] pentru Jersey Shore. Cea mai bună prietenă a mea cu tupeu. Pe principiul: te bagi sau mori. E la fel din clasa a doua, când culoarea pielii noastre ne-a adus laolaltă – o nuanţă mai închisă decât a copiilor albi din Mount Shasta – şi o incapacitate comună de a urma cele mai simple instrucţiuni. Să desenăm o floare? Pfff. Nu mai bine facem un întreg peisaj oceanic cu stele de mare în rol de infractori şi cu un delfin detectiv care fentează regulile? Împreună, suntem jumătate din Gaşca Asiatică de Fete – GAF, pe scurt. Nu vă

---

[1] Justin Timberlake (n. 1981) – cântăreţ faimos, compozitor şi producător de muzică din SUA, căsătorit cu actriţa americană Jessica Biel. (n.r.)

[2] Edward Cullen – personaj principal din seria de cărţi şi filme Amurg (Twilight). Edward, care este vampir, trăieşte o mare poveste de dragoste împreună cu Isabella „Bella” Swan, personajul principal feminin al seriei. (n.r.)

[3] Pauly D (n. 1980) – DJ şi prezentator american de televiziune. Este cunoscut pentru participarea sa în reality show-ul MTV Jersey Shore, care l-a consacrat. (n.r.)

gândiţi la crima organizată, ci mai degrabă la Golden Girls[4]. Hansani şi Glory sunt celelalte două membre. Cotizaţiile sunt stricte şi plătite în onoarea strămoşilor asiatici. Semnificaţie: suntem panasiatice. Într-un oraş în care trăiesc împreună persoane de toate culorile, nu-ţi poţi permite să discriminezi pe cineva. Noora mă măsoară din priviri.

— Este timpul să renunţi. Obişnuieşte-te cu ideea. Treci peste. Acceptă-ţi eşecul. Hai să mergem la magazin. Mă întreb dacă tipul acela drăguţ mai lucrează la casă. Îţi aduci aminte când s-a zăpăcit Glory şi a comandat îngheţată cu unt de arahide şi ciocolată, în formă de penis? Hai, Zoom Zoom, se gudură ea.

— Mi-aş fi dorit ca tu să n-o fi auzit niciodată pe mama spunându-mi aşa.

Mă schimb, iar Tamagotchi îmi sare din braţe. Nu este niciun secret: eu îl iubesc mai mult decât mă iubeşte el. Se învârte în cerc şi se aşază, cu nasul în fund. Aşa. De. Drăguţ.

---

[4] Serial american de comedie foarte popular, difuzat în anii 1980-1990 la televiziune în Statele Unite ale Americii. Principalele eroine sunt patru femei ajunse la vârsta pensionării, care decid să locuiască împreună, trecând prin tot felul de aventuri amuzante. Serialul s-a bucurat de un răsunător succes de public şi a dobândit un statut clasic, fiind şi astăzi urmărit de milioane de oameni din întreaga lume. (n.r.)

Noora ridică din umeri.

— Şi totuşi am auzit-o şi este super. Acum nu pot să nu-ţi spun aşa.

— Pefer Izzy.

— Preferi Izumi, răspunde ea.

Corect. Dar, până în clasa a treia, auzisem cele trei silabe suficient de schimonosite pentru a-mi dori să-mi simplific numele. Este mai uşor aşa.

— Dacă albii pot învăţa klingoniana, pot învăţa şi să-ţi pronunţe numele.

Nu puteam spune că nu are dreptate.

— Aşa este, recunosc.

Prietena mea joacă darabana cu degetele pe burtă, semn clar de plictiseală. Se ridică şi zâmbetul ei seamănă cu al unei pisici – misterios şi îngâmfat. Un alt motiv pentru care sunt iubitoare de câini. Niciodată să nu ai încredere într-o pisică, îţi va mânca faţa după ce mori. (Nu am nicio dovadă în acest sens. Doar un instinct visceral.)

— Nu mai mergem la niciun magazin, atunci. Mă simt palidă şi neatractivă.

Acum rânjesc. Am mai trecut prin asta. Imediat încep să-i cânt în strună.

— Poate că ar trebui să ne refacem machiajul şi să încercăm din nou?

Întotdeauna vin cu sugestia asta de foarte mare ajutor. Tamagotchi îşi înalţă urechile.

Noora dă din cap cu înţelepciune.

— Minţile strălucite gândesc la fel.

Îmi mai aruncă un zâmbet şi iese pe uşă îndreptându-se către baia principală a mamei, cunoscută şi sub numele de Rodeo Drive[5]-ul produselor cosmetice. Este greu să nu te gândeşti la ce se află pe dulapul ciobit, din vinil, şi să nu salivezi – casete strălucitoare Chanel cu farduri pentru pleoape, mască pentru somn cu caviar La Prairie, creion dermatograf Yves Saint Laurent Couture. Oh, şi ce-aţi zice şi de produsele coreene de îngrijire a pielii? Da, vă rog. Fiecare răsfăţ decadent este o promisiune pentru un o zi de mâine mai bună. De exemplu, lucrurile stau foarte prost acum, dar cred că această pudră bronzantă Golden Goddess va schimba totul. Ironia face ca produsele scumpe de machiaj să fie exact opusul caracterului

[5] Bulevard celebru din Beverly Hills, California, SUA, faimos pentru magazinele sale de lux şi pentru cumpărături. (n.r.)

practic al mamei. Conduce un Prius, a ajuns la nivelul următor de reciclare (uneori cred că a făcut un copil doar ca să o ajute să amestece în lada de compost) şi îşi refoloseşte dresurile. Au rămas resturi de săpun? Îndesate în vârful unor dresuri vechi, vor scoate ultima picătură de spumă din ele. Când remarc această ipocrizie în faţa ei, mama rămâne total indiferentă.

— Nu contează, spune ea. Toate fac parte din mistica mea feminină.

Nu o contrazic. Noi, doamnele, suntem complexe. În esenţă, gloss-urile şi dermatografele sunt plăcerile vinovate ale mamei. În acelaşi fel în care e plăcerea Noorei şi a mea să ne pictăm pe faţă în timp ce mama predă la colegiul de stat local.

O găsesc pe Noora dându-şi cu luciul de buze Dior şi aruncând o privire printre jaluzele.

— Jones este din nou la tine în curte.

Trec peste covor şi mă alătur Noorei să mă uit pe fereastră. Da, el este. Vecinul nostru de alături poartă o pălărie de soare roz turtită, un tricou alb, papuci Crocs galbeni şi un sarong[6] atât de colorat, încât este de-a dreptul jignitor – adică, cine a putut crea un lucru atât de oribil? Cară două borcane cu lichid închis la culoare şi le aşază pe veranda

[6] Ţesătură tradiţională din Asia de Sud-Est, imprimată cu diferite modele sau în culori vii care se poartă legată în jurul corpului. (n.r.)

noastră din spate. Probabil kombucha[7]. Minunea cu barbă este drăguţ cu mama, îşi prepară singur ceaiul, creşte albine, iar pe tricoul lui preferat scrie Dragostea nu ţine cont de culoare. Ceea ce, desigur, este o minciună. Iubirea ţine cont cu siguranţă de culoare. Un exemplu: când mi-am adunat curajul să-i spun celui de care eram îndrăgostită în clasa a şaptea că îmi plăcea, mi-a răspuns: „Îmi pare rău, pur şi simplu nu mi se par atractive gagicile asiatice”. De atunci, viaţa mea amoroasă a urmat aceeaşi cale blestemată. Ultima mea relaţie s-a încheiat cu un dezastru. Numele lui era Forest şi m-a înşelat când ne aflam la bal. Ne-am despărţit de comun acord. Mă frec într-o parte unde simt brusc o durere ascuţită – probabil crampe, cu siguranţă nu amintirile. E cam dubios cum îi aduce el mereu lucruri mamei tale. Ca şi când o pisică sălbatică ar lăsa şoareci morţi la tine pe verandă.

Noora pune capacul luciului de buze şi îşi lipeşte buzele să-l întindă. Nuanţa aceea de roşu-intens se potriveşte cu personalitatea ei. „Subtil” nu e un cuvânt care să facă parte din vocabularul ei.

Îmi încrucişez braţele.

— Acum două săptămâni i-a adus o carte cu flori presate.

---

[7] O băutură produsă prin fermentarea ceaiului dulce prin intermediul unei culturi de drojdie şi bacterii. (n.t.)

Mama este profesoară de biologie, dar botanica este adevărata ei pasiune. Jones îşi compensează lipsurile legate de modă prin tehnicile de seducţie. Trebuie să recunosc.

Noora pleacă de lângă fereastră şi aruncă luciul de buze pe cuvertura mamei de la piaţa de vechituri. Mama este o fană al lucrurilor vechi.

— Asta este cartea pe care i-a făcut-o el? Orhidee rare din America de Nord?

Acum umblă printre lucrurile de pe noptiera mamei. Mereu îşi vâră nasul peste tot.

— Nu, spun. Asta e alta.

Nu i-am acordat niciodată prea multă atenţie cărţii ăleia. Din cauză că e cu orhidee rare şi chestii de-astea.

Noora o deschide.

— U-hu, Scooby Doo! Ce-i asta?

Arată spre textul de pe prima pagină şi începe să citească.

— Draga mea Hanako...

Îmi ia un moment să înregistrez. Draga mea? Hanako? Mă reped smulgându-i cartea din mâini.

— Apucă-tot, bombăne ea, sprijinindu-şi bărbia pe umărul meu.

Scrisul de mână este îngrijit, dar înclinat, aproape estompat.

Draga mea Hanako,

Te rog să dai voie acestor cuvinte să spună ceea ce nu pot exprima eu prin viu grai:

Mi-aş dori să fiu aproape

De tine ca fusta umedă a

Unei fete din reclama pentru sare[8] de corpul ei. Mă gândesc la tine mereu.

— Yamabe no Akahito

Al tău,

Makoto „Mak”

2003

Noora fluieră încet.

— Presupun că Jones nu este unicul admirator nu chiar atât de secret.

Mă aşez pe pat.

[8] Principalul simbol vizual al brandului american de sare Morton, fata cu rochie de un galben-strălucitor, umbrelă supradimensionată şi recipientul cu sare de masă este o prezenţă iconică în magazinele alimentare americane. Tânăra este reprezentată plimbându-se prin ploaie cu o umbrelă deschisă şi împrăştiind sare de masă în spatele ei dintr-un recipient cilindric. Imaginea este unul dintre cele mai cunoscute zece simboluri din Statele Unite. (n.t.)

— Mama nu a vorbit niciodată despre acest Makoto.

Nu prea mi-e clar ce simt în legătură cu subiectul. Este ciudat să te gândeşti la viaţa părintelui tău înainte de a te fi născut. Numiţi-mă narcisistă dacă vreţi, dar este dreptul sacru al unui adolescent să creadă că totul a început odată cu naşterea sa. De exemplu: Izzy este aici acum. Pământule, poţi începe să te roteşti. Nu ştiu, poate că este un lucru specific copiilor singuri la părinţi. Sau poate mama m-a iubit atât de mult, încât a făcut să pară aşa.

Încă râşnesc ideea în gând când Noora îmi spune concentrată:

— Aşa deci. Tu te-ai născut în 2003.

— Mda.

Înghit cu greu, holbându-mă la foaie. Gândurile noastre se îndreptă către aceeaşi direcţie improbabilă, dar intuitiv corectă. Mama mi-a spus că a rămas însărcinată cu mine în ultimul ei an de colegiu. Părinţii mei erau în aceeaşi clasă, în ultimul an. Harvard, 2003. Tata era şi el student, venit în vizită din Japonia. O aventură de o noapte. Dar nu o greşeală, a insistat ea mereu. Nu o greşeală.

Mă uit fix la nume. Makoto. Mak. Care sunt şansele ca mama să fi avut două relaţii separate cu doi japonezi diferiţi în anul in care m-am născut eu? Mă uit la Noora.

— El ar putea fi tatăl meu.

Să o spun cu voce tare sună ciudat, greu. Tabu.

Discuţia despre tata a fost întotdeauna un fel de notă de subsol. Izzy a fost concepută în 2003 de Hanako Tanaka şi un bărbat japonez necunoscut. Nu cunoaşterea originilor mele mă face să mă simt prost. Sunt o fiică a secolului douăzeci şi unu; în niciun caz nu mi-ar fi ruşine de libertatea sexuală a mamei. Îi respect deciziile, deşi cuvântul mamă şi cuvântul sex laolaltă mă fac să vreau să incendiez tot soiul de chestii.

Nu faptul că nu ştiu mă face să sufăr. Ci să merg pe stradă, să studiez oamenii şi să mă întreb: „Tu eşti tatăl meu? Oare ştii despre mine ceva ce eu nu ştiu?”

Noora se uită la mine.

— Cunosc privirea asta. Îţi faci speranţe.

Strâng cartea la piept. Uneori este greu să nu fiu geloasă pe prietena mea cea mai bună. Are atât de multe în comparaţie cu mine: doi părinţi şi o familie enormă. Am fost de Ziua Recunoştinţei la ea acasă. Parcă eram într-un tablou de Norman Rockwell[9], cu excepţia unui unchi pilit, a faptului că se vorbeşte farsi[10] în jur, a sosului de rodie, şi a tartelor din curmale în loc de plăcintă cu mere. Ea ştie exact de unde vine, cine este, ce reprezintă.

— Serios, spun în cele din urmă.

Noora se aşază şi mă înghiontește.

— Serios? Ar putea fi tatăl tău. Ar putea să nu fie tatăl tău. Nu trebuie să tragi nicio concluzie.

Prea târziu.

În copilărie, m-am gândit mult la tata. Uneori, îmi imaginam că era stomatolog sau astronaut – şi totuşi o dată, deşi nu o să recunosc niciodată cu voce tare, mi-aş fi dorit să fie alb. De fapt, mi-aş fi dorit ca ambii mei părinţi să fie albi. Albul era

---

[9] Pictor şi ilustrator american. Lucrările lui se bucură de o mare popularitate în Statele Unite, fiind considerate o oglindă a culturii americane. (n.t.)

[10] Limba persană, vorbită în Iran şi în unele teritorii din zona Golfului Persic şi a Asiei Centrale. (n.r.)

frumos. Albul era culoarea păpuşilor mele, a modelelor şi a familiilor pe care le vedeam la televizor. Ca şi prescurtarea numelui meu, o culoare mai palidă a pielii şi o formă de ochi mai rotundă mi-ar fi făcut viaţa mult mai uşoară, iar lumea, mult mai accesibilă.

Privesc foaia.

— Harvard trebuie să aibă o evidenţă a celor care au urmat cursurile acolo, spun eu cu vocea tremurândă.

Nu am îndrăznit niciodată să-mi caut tatăl. Nici măcar nu vorbesc despre el. În primul rând, pentru că mama nu m-a încurajat cu adevărat. De fapt, refuzul ei de a vorbi despre el m-a descurajat. Aşa că am păstrat tăcerea, fără să vreau să fac valuri în relaţia mama-fiică. Şi nici acum nu vreau. Dar nici nu ar fi trebuit să trec prin toată treaba singură. Nu pentru asta există cei mai buni prieteni? Să le împărtăşeşti problemele?

Clic. Bliţ. Noora fotografiază foaia cu telefonul.

— Îi dăm noi de capăt, promite ea.

Dumnezeule, mi-aş dori că pot avea şi eu încrederea pe care o are ea, siguranţa ei de sine. Dacă aş putea avea măcar jumătate din cât are!

— Eşti bine? întreabă Noora.

Buzele îmi zvâcnesc. Simt o greutate în piept. Asta ar putea fi important. Foarte important.

— Da. Doar că este mult de procesat.

Noora mă ia în braţe, ţinându-mă strâns. Ne îmbrăţişăm.

— Nu-ţi face griji, spune ea cu seriozitate. Îl vom găsi.

— Chiar crezi? spun eu şi ochii îmi strălucesc de speranţă.

Zâmbetul de pisică îi revine.

— La fel cum cred că Cinnabon[11] reprezintă pieirea mea.

---

[11] Mare lanţ internaţional de produse de patiserie şi panificaţie, prezent în 48 de ţări. (n.r.

— Având în vedere ce desfrâuri ai făcut în trecut la acest capitol, tind să cred că ai dreptate.

Dă din cap repede şi încrezător.

— Îl vom găsi.

Vedeţi? După cum am mai zis, te bagi sau mori.

2

Şcoală. Amiază. Marţi. Mă târăsc pe coridoarele Liceului Mount Shasta. Au trecut optsprezece ore de când o carte despre orhidee rare şi un poem şocant mi-au dat lumea peste cap.

O seară şi o dimineaţă dificile. Atât de multe întrebări care-mi veneau în minte – mama m-a minţit că nu-l cunoştea pe tata? Dacă da, de ce? Oare tata ştie despre mine? Atunci, de ce nu m-a dorit? Agonia e palpabilă. Am avut grijă să nu-mi fac mari speranţe, în acelaşi timp evitând-o pe mama. Ce bine că mă pricep de minune la găsit subterfugii. Sub patul meu, tronează o jumătate de sticlă de lichior de piersici şi câteva romane de dragoste (un

duce scăpătat plus o moştenitoare de rang social inferior egal iubire adevărată pentru totdeauna). Mama nu ştie nimic din toate astea. Este esenţial să mă port normal – o fată care îşi vede de treabă, nimic deosebit.

Ajung la uşa bibliotecii. Înaintez ca tancul, trecând de un grup de cowboy şi de două fete pe nume Harmony. Uşa dublă se trânteşte în spatele meu. Ah, în sfârşit, linişte. Dacă şi gândurile mele ar fi la fel de uşor de oprit. Undeva în spate, Noora mă aşteaptă ca pe ace. Şi eu stau ca pe ghimpi. În ultima oră, un şuvoi de mesaje a inundat grupul GFA.

Noora

OMG. OMG[12]. OMG.

Noora

Veşti importante. Întâlnire GFA de urgenţă în bibliotecă în timpul prânzului.

[12] Prescurtare folosită limbajul colocvial a expresiei „Oh my God!” („Doamne!”) (n.r.)

Glory

Mâncăm acolo în fiecare zi.

Eu

?

Noora

Să fiţi acolo la timp. Nu vreţi să rataţi asta.

Glory

Dacă este vorba din nou despre al treilea sfârc al lui Denny Masterson...

Noora

AI VREA TU!

Hansani

Ce zici de un mic indiciu?

Eu

??

Noora

Hah! Şi să stric marea dezvăluire? Fără supărare, trebuie să aştepţi.

Încerc să-mi stăpânesc speranţa care mi se umflă în piept ca un balon. Este foarte probabil ca veştile importante ale Noorei să nu fie despre presupusul meu tată. Pentru ea, întâlnirile de urgenţă sunt un scop în viaţă.

— În sfârşit.

Noora mă agaţă, trăgându-mă printre rafturi. Ajungem în colţul de nord-est. Hansani, o fată zveltă din Sri Lanka, şi Glory, pe jumătate filipineză, cu nişte sprâncene pentru care mi-aş da viaţa şi/sau pentru care aş comite o crimă, aşteaptă deja la masa noastră obişnuită. Fetele astea. Fetele mele. Numai noi suntem capabile să ne uitam la una la alta şi să ştim exact ce simţim. Legătura noastră s-a născut în şcoala elementară, unde am aflat că „defectul" cel mai mare era felul în care arătam.

În cazul meu, a fost Emily Billings. M-a încolţit în autobuz trăgându-şi colţurile ochilor ca să arate exagerat de înclinaţi. Ştiam că sunt diferită, dar nu ştiam că să fii diferit este rău până când nu mi-a arătat cineva. Desigur, am râs împreună cu ceilalţi copii. La urma urmei, umorul este întotdeauna cea mai bună apărare. M-am prefăcut nu m-a afectat. La fel cum mă prefăceam că nu mă afecta când vreun copil mă întreba dacă familia mea sărbătorea bombardamentele de la Pearl Harbor în loc de Crăciun. Sau când elevii îmi cereau ajutorul la temele de la matematică. E problema lor, nu sunt

bună la cifre. Totuşi, de fiecare dată, simt că se strânge ceva în mine, mi se face ruşine şi tac.

Oricum, noi înţelegem. Ştim toate ce înseamnă să primeşti bobârnace legate de cultura ta. Noora este întrebată de ce nu poartă hijab[13]. Oamenii se gândesc că Glory a fost adoptată când o văd alături de tatăl ei alb. Hansani trebuie să facă faţă accentului cum e cel al domnului Apu[14] – ţara greşită, în primul rând. Şi, desigur, invariabila întrebare Serios, dar de unde eşti cu adevărat? Fetele îşi începuseră deja masa de prânz – pita şi hummus pentru Hansani, salată de ouă pentru Glory. Deasupra mesei noastre este un semn pe care scrie Nu mâncaţi aici. Eh, regulile sunt făcute să fie încălcate. Îmi trântesc rucsacul şi sticla de apă pe masă şi le zâmbesc celorlalte două. Noora se aruncă pe scaunul de lângă mine. Pocneşte din degete spre Glory.

— Laptopul.

Glory clipeşte spre Noora îngustându-şi ochii.

— Spune te rog, zice ea, în timp ce scoate un laptop nou-nouţ.

---

[13] Acoperământ tradiţional purtat de femeile musulmane pe cap, văl. (n.r.)

[14] Personaj episodic din serialul de desene animate The Simpsons, întruchipând un comerciant de origine indiană. (n.r.)

Noora o împunge cu un creion.

— Ştii că te ador, chiar dacă nu ţi se potriveşte numele.

Asta este adevărat. Deşi nu aş spune-o niciodată cu voce tare. Glory este genul de persoană care îţi bagă pumnul în gură când caşti ca să se impună drept cea mai puternică. Pe de altă parte, Noora nu se teme s-o zică. Relaţia lor poate fi cel mai bine descrisă drept una de dragoste cu năbădăi. Cele două sunt atât de asemănătoare, dar nici măcar nu-şi dau seama.

Glory îi întinde laptopul.

— Mai împunge-mă tu iar cu creionul ăla că-ţi trag una de nu te vezi.

Aşadar, astăzi mai degrabă năbădăi decât dragoste.

— Putem depăşi momentul? intervin eu.

Noora ia laptopul şi tastează.

— Da. Da, putem.

Se opreşte, îşi încrucişează degetele şi le trosneşte.

— Tobele, vă rog!

Hansani îi cântă în strună, bătând cu degetele în masă.

Glory scoate o pilă şi începe să dea unghiilor formă de gheare. Închid ochii. Mă pregătesc. Las să-mi explodeze balonul de speranţă din piept. „Dă Doamne să fie vorba despre el. Şi dacă este vorba despre el, dă Doamne să nu fie un criminal în serie care colecţionează piei de om."

— L-am găsit! L-am găsit pe Makoto. Mak. Tatăl tău! exclamă Noora.

Deschid ochii. Clipesc. Cuvintele ei îmi intră sub piele, fac rădăcini, frunze. Flori. Atât de multe sentimente. Iar peste toate, dezamăgire. Aşa că fac ce ştiu cel mai bine: o glumă. Schimb subiectul.

— Deci, nu este vorba despre al treilea sfârc al lui Denny?

Noora dă din mână.

— Doamne, nu. Subiectul ăla e vechi de două luni şi jumătate. Acum, înainte să vă arăt ce am găsit, trebuie să vă spun ceva.

Pare nesigură, serioasă.

Îmi simt sângele pulsând în urechi. Hansani se întinde peste masă şi mă ia de mână. Are un al şaselea simţ prin care poate detecta frecvenţele emoţionale. Este puterea ei de super-eroină.

Mă uit spre Glory şi Hansani. Ele ştiu ce a descoperit Noora? Ambele clatină din cap. Este un obicei de-al nostru, să comunicăm doar din priviri. Suntem pe aceeaşi lungime de undă. Acum suntem toate în întuneric.

— Bine, zic eu. Trag aer adânc în piept. Spune.

„Mă pregătesc pentru ce e mai rău. Sper să fie de bine."

Noora trage teatral aer în piept.

— Sunt foarte atrasă de tatăl tău.

Hansani chicoteşte.

Glory îşi dă ochii peste cap.

Mie mi se opreşte respiraţia.

— Bleah, zic. În plus, nici măcar nu ştim dacă este tatăl meu.

— Oh, este tatăl tău.

Tata. În mintea mea m-am referit întotdeauna la el ca la tatăl meu, niciodată Tata. Primul este un titlu dat la naştere, cel de-al doilea câştigat în timp – după multe greutăţi, nopţi nedormite şi festivităţi de absolvire la care să fie prezent. Eu nu am un tata. Dar aş putea avea. Această posibilitate mă face să mă întind de pe marginea scaunului.

Noora spune:

— Eşti leită. Uite.

Întoarce laptopul să-l vadă tot grupul. Imaginile umplu ecranul. Glory scapă pila de unghii pe masă.

— Să fiu a naibii!

Hansani fluieră încet.

— Ţine-ţi gura! Faceţi cunoştinţă cu Makotonomiya Toshihito. Cine este tatăl tău, Zoom Zoom? exclamă Noora.

Mută cursorul pentru a mări o fotografie. Este şi mai ciudat de aproape. El stă în faţa unei clădiri din cărămidă. Harvard, presupun. Este tânăr în această fotografie. Zâmbetul îi e plin de promisiuni şi speranţă prostească. Genul ăla de zâmbet de dinainte ca viaţa să-ţi dea un pumn în faţă. Asemănarea este imposibil de ignorat. Straniu. Mă regăsesc în buzele lui pline, în nasul drept, chiar şi în spaţiile dintre dinţi.

Deschid gura apoi o închid, apoi o deschid din nou.

— Noora avea dreptate. Un tată al naibii de sexy, spune Glory.

Fetele bat palma în jurul mesei. Pulsul îmi creşte. Îmi reamintesc faptul că atacurile de cord sunt rare la tinerii de optsprezece ani.

— Cum l-ai...

Fac o pauză. Mă adun. Îmi adun gândurile.

— Cum l-ai găsit?

— Harvard nu avea o arhivă a studenţilor disponibilă online, dar aveau un formular de completat şi un număr de telefon. Am sunat azi dimineaţă. Am vorbit cu o tipă super, Olivia. Partea amuzantă este că a crescut în Ashland.

Ashland este aproape de Mount Shasta.

— Ne-am înţeles perfect. Suntem prietene acum. Probabil că îşi va numi primul copil după mine.

— Uf, treci la subiect, izbucneşte Glory.

În ceea ce mă priveşte, nu mă pot abţine să nu mă holbez la el. La Makoto. La tatăl meu. La toate asemănările dintre noi. Avem aceleaşi sprâncene, deşi eu le-am pensat pe ale mele. Întind degetele spre ecran, apoi le retrag. Nu trebuie să mă ataşez emoţional.

Noora continuă.

— Oricum, nu mi-a putut spune prea multe. Ceva despre confidenţialitate. Aşa că e un fel de fundătură.

— O, Doamne, spune Glory.

Noora se încruntă la Glory.

— Aşa că am căutat pe Google cuvintele: Makoto, Mak, Harvard 2003. Şi iată. Floare la ureche.

Noora flutură o mână prin faţa mea.

— Eşti în regulă?

Cuvintele mi se formează şi mi se blochează în gât.

— Da. Nu. Poate?

— O iau drept răspuns afirmativ, pentru că mai e ceva.

„Mai e ceva? Ce altceva mai poate fi?!”

— Urmăriţi-mă.

Noora tăcu pentru o clipă. Îşi drese vocea. Hm. Îmi desprind privirea de la ecran.

— E membru al familiei imperiale.

Pauză. Zâmbetul ei devine mai larg.

— Prinţ.

O altă pauză. Zâmbeşte şi mai larg.

— Prinţul Moştenitor al Japoniei, mai precis. Numele lui real este Makotonomiya Toshihito.

Secundele se aud trecând, numărate de ceasul de deasupra capului nostru. Zâmbetul Noorei se estompează. Eu pufnesc. Am sentimentul clar că stau la capătul unui tunel foarte lung şi întunecat.

— Nu cred că se simte bine, şopteşte Hansani îngrijorată. Poate ar trebui să chemăm asistenta medicală.

— Nu mai avem asistentă medicală. Reduceri bugetare, intervine Glory.

Simt cum încep să mă isterizez. Nu am unde să merg, pot doar să mă ridic şi să mă aşez. Râd ascuţit, necontrolat. Da, îmi pierd minţile.

Noora spune:

— Serios, Zoom Zoom, nu este amuzant. Eşti copilul din flori al unui prinţ. Rodul vintrelor sale.

— Cuvintele rod şi vintre nu ar trebui niciodată rostite împreună, remarcă Glory, cu gura plină cu salată de ouă.

Zâmbetul larg al Noorei se strânge într-o linie nefericită.

— Nu mă credeţi. Niciuna dintre voi nu mă crede. Bine. Dovada, cireaşa de pe tort.

Ea minimizează fotografia şi deschide un articol de ziar.

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Cel mai în vârstă moştenitor burlac

din istoria Tronului Crizantemei

nu are de gând să se căsătorească

23 mai 2018

La treizeci şi nouă de ani, Alteţa Sa Imperială, Prinţul Moştenitor Toshihito, rămâne un burlac convins şi nu intenţionează să se căsătorească, relatează surse din interiorul palatului. În ciuda unei pleiade de pretendente eligibile, Prinţul Moştenitor refuză să-şi pună pirostriile. Agenţia Imperială este extrem de îngrijorată, deşi nu va recunoaşte public acest lucru...

Articolul continuă cu speculaţii referitoare la posibilele alegeri ale Prinţului Moştenitor: o rudă regală îndepărtată, nepoata unui cleric important al Marelui Altar de la Ise, nepoata fostului prim-ministru al Japoniei sau fiica unui industriaş bogat.

Imaginile cu femeile respective însoţesc articolul. Ele apar la braţul tatălui meu, exemplare perfecte, strălucind în luminile reflectoarelor pentru a-i atrage atenţia. El are o atitudine total opusă – neclintit, rigid, încruntat. Nu seamănă cu cel din poza de la Harvard. Sunt şi critici la adresa femeilor în articol. Nu poartă pălăria potrivită pentru o petrecere în grădină; nu poartă mănuşile potrivite pentru o cină oficială; familia nu are suficienţi bani – sau mai rău, familia are prea mulţi bani.

Fetele s-au strâns în spatele meu. Ne holbăm la ecranul laptopului.

Hansani spune:

— Este un George Clooney asiatic.

— Înainte de Amal şi de gemeni[15], o corectează Glory.

Închid articolul şi îmi petrec următoarele cinci minute făcând clic pe mai multe fotografii. Într-una apare în Loja Regală de la Covent Garden, alături de Prinţul Charles şi Camilla, la o reprezentaţie a operei La Traviata. În alta, la un brunch cu Marele Duce de Luxemburg, la Castelul Betzdorf. În alta,

[15] Referinţă la căsătoria actorului american George Clooney cu Amal Alamuddin, o celebră avocată specializată în cazuri complexe de drept internaţional. Cei doi au doi copii gemeni, născuţi în 2017. (n.r.)

navighează pe Marea Mediterană împreună cu regele Spaniei. Mai departe: la schi, în Liechtenstein, cu prinţul Hans, apoi participând la o cină oficială cu şeicul bin Zayed al-Nahyan, în Emiratele Arabe Unite... Şi, colac peste pupăză, chiar are o fotografie reală alături de George Clooney!

Închid laptopul şi îl împing departe pe masă, deoarece am nevoie de spaţiu. Noora, Glory şi Hansani zâmbesc ezitant şi îmi transmit neliniştea lor.

— Tatăl meu este Prinţul Moştenitor al Japoniei.

Poate că dacă spun cu voce tare, totul o să pară mai real.

Nu.

Este greu de crezut, dar imaginile nu mint. Sunt copia lui fidelă. Rodul vintrelor lui. Da, încă nu-mi place acest termen.

— Ca să vezi ce înseamnă treaba cu visele din copilărie devenite realitate! Eşti o prinţesă, spune Noora.

Prinţesă. Majoritatea fetelor visează la asta. Eu nu. Mama mi-a cumpărat cuburi de construit, cu Ruth Bader Ginsburg[16] şi Hilary Clinton[17] pe ele. Am visat doar să am un tată, să ştiu de unde provin şi să pot vorbi cu mândrie despre cine sunt.

— Dacă eşti de viţă regală, atunci trebuie să fiu şi eu ceva, continuă Noora. O să plătesc şi eu ca să am o genealogie ca asta când ajung acasă. Ţineţi-mi pumnii să-mi iasă că sunt cincizeci la sută Targaryen[18], treizeci la sută din familia regală britanică şi sută la sută sora lui Oprah[19] recent regăsită.

— Sunt destul de sigură că nu aşa funcţionează, spune Hansani.

---

[16] Fostă judecătoare la Curtea Supremă de Justiţie a Statelor Unite ale Americii, considerată un simbol al emancipării femeilor în zilele noastre. (n.r.)

[17] Politiciană americană proeminentă, candidată la preşedinţia Statelor Unite ale Americii în 2016. Soţia fostului preşedinte american Bill Clinton. Hillary Clinton este considerată un model de succes pentru femeile care intră în politică. (n.r.)

[18] Una dintre casele regale din seria de cărţi „Urzeala tronurilor”, de George R.R. Martin, ecranizate într-un serial de mare succes cu acelaşi nume. (n.r.)

[19] Realizatoare americană de televiziune, faimoasă pentru talk-show-ul care îi poartă numele, considerată una dintre marile personalităţi media în S.U.A. (n.r.)

Văzând cât de urât se uită Noora la ea, ridică ambele mâini.

— Ziceam doar.

Noora o ignoră şi se întoarce spre mine.

— Este cel mai tare lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Cea mai bună prietenă a mea este de neam regal!

Îşi pune pumnii strânşi sub bărbie şi îmi face cu ochiul.

— Am să-ţi ţin trena aia de-o să-ţi meargă fulgii!

Mi se învârte capul. E mai mult decât mi-aş fi putut dori vreodată. Mai mult decât aş fi putut visa vreodată. Este ceea ce am aşteptat optsprezece ani. Şi totuşi... am un nod în gât. O senzaţie de inevitabil, neplăcută.

— Toata viaţa mea este o minciună. De ce mi-ar ascunde mama aşa ceva?

Glory îşi trosneşte degetele.

— Asta este întrebarea adevărată, draga mea.

3

Mesaje

17:26 PM

Eu

Pe bune, gândul de a avea discuţia lămuritoare cu mama este cel mai bun laxativ posibil.

Noora

Hai că poţi.

Noora

Mergi pe modelul Lege şi Ordine. E timpul să plătească pentru fărădelegile ei. Tu eşti procurorul curajos care o aduce în faţa justiţiei.

Eu

Aş prefera să fiu Mariska Hargitay[20]. Este o tipă super. În plus, Ice-T[21] este partenerul ei.

Eu

Te las. A ajuns mama.

[20] Actriţă americană care joacă în serialul american de televiziune „Lege şi ordine”, interpretând rolul căpitanului Olivia Benson, pentru care a câştigat numeroase premii şi distincţii. (n.r.)

[21] Cântăreţ, compozitor şi actor american, care apare în serialul american de tele-viziune „Lege şi ordine”, în rolul sergentului Odafin Tutuola, partenerul de investigaţii al Oliviei Benson. (n.r.)

Noora

Ţine minte, tu eşti sabia dreptăţii!

Cu un oftat, îmi dau telefonul pe silenţios. Îmi îndrept umerii. Inima îmi e de neclintit. Ghemul din stomac însă rămâne acolo. Îl port cu mine în timp ce mă îndrept pe hol şi în bucătărie. Mama deja trebăluieşte, deschide şi închide dulapurile, turnând ulei într-un wok uriaş. Prăjeşte ceva rapid. Încerc să-mi opresc tremuratul mâinilor. Fii tare. Comportă-te normal. Nu ar trebui să fie greu. Practic, aşa fac eu de obicei. De la ora la şase, mă înfiinţez la fiecare zece minute ca să întreb când va fi gata cina.

Mă duc la bar şi mă cocoţ pe unul dintre scaune. Sub dulap, stau agăţate în cârlige cănile pe care mama le colecţionează. Preferatele ei au citate ciudate. O am în faţa ochilor pe cea cu Geologia e cea mai tare! Mama îmi pune în faţă un tocător, un cuţit şi ardei gras de mai multe culori.

— Taie, taie, spune ea.

Fac ceea ce-mi se spune şi tai în fâşii un ardei gras portocaliu.

— Mama?

— Hm?

Înfăşoară tofu într-un prosop. Şi-a scos sacoul de la costum, dar încă poartă restul „uniformei ei de învăţământ”: cămaşă cu nasturi şi mâneci rulate până la coate, şi o fustă-creion elegantă.

— Povesteşte-mi din nou despre tata, donatorul de spermă.

Relaţia noastră era foarte simplă. Aş putea să o sintetizez într-o singură propoziţie – mamă singură cu o fiică, ele două împotriva lumii. Acum, totul pare atât de complicat. Totul s-a schimbat. Dar ea nu-şi dă seama încă. Ca atunci când părinţii lui Glory au divorţat. Mama ei nu-l mai iubea pe tatăl ei şi începuse să se întâlnească cu medicul lor stomatolog în timp ce tatăl ei pregătea cea de-a douăzecea aniversare a căsătoriei lor. Minciunile distrug tot.

Mama închide ochii. Ah, este în starea aia fără chef, după o zi lungă.

— Ţi-am spus să nu mai foloseşti termenul ăsta.

— Îmi pare rău. Merg la o şcoală publică. Facem educaţie sexuală. Ştiu prea multe.

Ea scoate tofu din şervet, îl taie cubuleţe şi îl aruncă în wok. Sfârâie, iar sunetul este ciudat de satisfăcător, „de acasă”.

— Nu poate să aştepte? Tocmai pregătesc masa.

Strâng şi mai tare cuţitul şi simt cum mă cuprinde o hotărâre bruscă. Răspunsul ei nu mă face să mă simt furioasă. Deloc.

— Nu poate să aştepte. Doar spune-mi din nou.

Se opreşte şi se uită la mine peste umăr, cu un licăr de suspiciune în privire.

— Despre ce este vorba? Îţi lipseşte ceva pentru că nu ai un tată?

Of, expresia de pe faţa ei e sfâşietoare! Hotărârea mea bate în retragere. Ce pot să spun? „Da. Îmi lipseşte să am un tată. Chiar mai mult, îmi lipseşte să am un trecut.” Mama nu are altă familie în afară de părinţii ei. Este sansei, a treia generaţie de

japonezi. Bunicii ei au emigrat în anii treizeci. Nu vorbeau limba şi doar sperau la o viaţă mai bună când s-au îmbarcat pe o navă cu destinaţia America. După Al Doilea Război Mondial, şi-au băgat chimonoul tradiţional sub pat, au împodobit pomi de Crăciun în decembrie şi au vorbit exclusiv în engleză.

Dar unele tradiţii refuză să dispară. Se strecoară printre crăpături şi se agaţă de pereţi – să-ţi scoţi pantofii înainte de a intra în casă, să aduci întotdeauna un cadou când vizitezi pe cineva pentru prima dată, să sărbătoreşti Anul Nou mâncând Toshikoshi soba[22] şi mochi[23]. Aura de mister a acelei vieţi fantomatice mă face să tânjesc după ea. Vreau să mă înţeleg. Vreau să pun mâinile pe pământ şi să trag de rădăcini. Dar nu-i pot spune nimic mamei despre toate astea. Nu-i pot spune că atunci când oamenii mă întreabă despre povestea mea – cine sunt, de unde vin – o spun ca şi când ar fi o scuză. „Nu, nu vorbesc japoneză. Nu, nu am fost niciodată în Japonia. Nu, nu-mi place sushi.” Şi văd întotdeauna clar privirile lor dezamăgite. Nu sunt destul de bună.

Toate astea i-ar face rău.

---

[22] Tăieţei de hrişcă. Acest fel de mâncare tradiţional este consumat în ajunul Anului Nou, în Japonia. (n.t.)

[23] Prăjitură tradiţională japoneză, făcută dintr-o pastă de orez, modelată în diferite forme. Este consumată de Anul Nou în Japonia. (n.t.)

Aşa că, în schimb, las tăcerea să vorbească.

Oftatul ei este lung şi exprimă suferinţă. Se uită spre tavan. Doamne, dă-i răbdare!

— L-am întâlnit în ultimul an de facultate la o petrecere. Am făcut sex. Am aflat că sunt însărcinată cu tine după ce am absolvit. Atunci, era prea târziu să-l mai găsesc.

— Nu i-ai ştiut niciodată numele?

Ea nu se uită la mine.

— Exact.

— Nu ştiai unde locuieşte?

— Nu.

— Dar prietenii lui? Te-ai gândit să apelezi la ei să-l găseşti?

— Nu aveam cunoştinţe comune.

— Aşa deci.

— Am încheiat subiectul ăsta acum? Ţi-ai terminat proiectul la engleză, eseul despre Huckleberry Finn?

Îi iau întrebarea ca pe o insultă personală.

— Bineînţeles că l-am terminat.

Adevărul: nu l-am terminat. Dar am primit de la şcoală o săptămână în plus. Trăiască săptămâna în plus! Ceea ce mama nu ştie nu o va răni.

— Şi nu, nu am încheiat subiectul ăsta.

Tofu devine crocant în wok. Mama aruncă ceapa în vas.

— Izumi.

Îmi place felul în care îmi pronunţă mama numele. Lungeşte l-ul, îndulcind zumi şi învăluindu-l în iubire. Dar astăzi, mai detectez şi un sentiment de enervare.

— Aşadar, nu ţi-a spus niciodată că îl cheamă Makotonomiya Toshihito?

Îi pronunţ numele calm, dar cuvintele mele cad ca un bolovan pe podeaua noastră acoperită cu linoleum. Acesta este momentul în care ştiu sigur că mama a minţit în legătură cu tot. Înghite cu greutate, rămânând cu gura căscată. Mă priveşte cu ochii ei întunecaţi. Vinovată. Vinovată. Vinovată.

— De unde ştii acest nume? întreabă ea şi vocea îi sună metalic.

Las deoparte cuţitul şi ardeiul gras.

— I-am văzut numele în cartea de pe noptiera ta. Ei bine, o parte din el —Makoto. Noora şi cu mine am descoperit restul.

— Mi-aţi cotrobăit prin lucruri?

Are şuviţe de păr ieşite din coadă.

— Nu.

Detaliu tehnic: Noora i-a cotrobăit prin lucruri.

— Nu am cotrobăit. Am dat peste ea întâmplător.

Îşi încruntă sprâncenele. Nu mă crede. Nu asta e ideea. Ideea este că...

— M-ai minţit. Mi-ai spus că nu-i ştii numele. Mi-ai spus că era un necunoscut. Şi chiar este cineva.

Minciuna ei este demascată. Parcă se cutremură pământul. Se formează o prăpastie între noi. Îmi încrucişez braţele. Doi ardei graşi rămân netăiaţi. La naiba cu legumele şi cu cina!

Mama se întunecă la faţă. Se întoarce spre mine. Îi urmăresc profilul.

— Şi ce dacă? Ştiam cine era, spune ea, amestecând tofu şi ceapa cu o lingură de lemn. A fost atât de banal. O fată săracă se îndrăgosteşte de un prinţ. Lucrurile astea nu se întâmplă în viaţa reală. Şi dacă se întâmplă, nu au un final fericit.

— Mama?

Mişcările ei sunt mecanice. Amestecă. Asezonează. Pune în wok.

— Mama!

Îi atrag atenţia. Ne holbăm una la alta. Între noi sunt multe lucruri nespuse.

— De ce m-ai minţit?

Ea ridică din umeri, spală broccoli şi îl taie cu un cuţit mare.

— Viaţa lui era deja planificată. A mea tocmai începea. Când am aflat că eram însărcinată, i-am spus unei prietene. Eram oarecum familiarizată cu viaţa de la curte, dar ea mi-a spus mai multe. Ar fi existat restricţii. Trebuia să-l fi văzut la Harvard. Îl însoţea întotdeauna cineva – un şambelan, un valet, o gardă imperială sau un poliţist. Ne furam săruturi pe holuri şi ne furişam în hoteluri. Trăia într-un glob de sticlă.

Se opreşte, ştergându-şi mâinile cu un prosop de bucătărie. Se întoarce din nou spre mine.

— Femeile din familia imperială sunt supravegheate în mod special. Totul se desfăşoară sub lupă. Sunt analizate cauzele pe care le susţii, rochiile cu care te îmbraci şi ce fel de copil porţi în pântec. Am fost martoră când tatălui tău i se dădea să aleagă de parcă ar fi fost un copil mic. Poţi avea asta sau asta, dar niciodată totul. Viaţa ta ar fi fost determinată de familia în care te năşteai – nu am vrut aşa ceva pentru tine. Pentru noi.

— Şi el a fost de acord?

Îşi pleacă privirea.

— Nu i-am spus.

Strâng pumnii. Optsprezece ani, iar tatăl meu nu ştie că exist.

— Ar fi trebuit să-i spui. El... poate ar fi rămas în Statele Unite.

Zâmbetul ei cuprinde toată tristeţea lumii.

— Mi-a spus de mai multe ori dacă ar fi rămas în America, ar fi fost ca un copac fără lumina soarelui. Cum aş fi putut să-i cer aşa ceva?

— Ar fi trebuit să-mi spui. Meritam să ştiu adevărul.

— Ai dreptate.

Opreşte focul şi ia wok-ul de pe aragaz. Se apleacă peste tejghea şi îmi ia obrajii în palme. Degetele ei sunt reci.

— Totuşi, avem o viaţă bună împreună, nu-i aşa? Tot ce pot să spun este că ţi-am vrut binele.

E vorba de instinctul unei mame de a proteja, presupun. Dar bunele ei intenţii sunt eclipsate de furia mea şi de trădarea ei – o combinaţie periculoasă. Izbucnesc.

— Şi al tău, spun.

Ea se îndepărtează.

— Ce?

— Şi binele tău.

Subliniez egoismul mamei. Nu am nicio scuză pentru comportamentul meu îngrozitor. Dar uneori, când moralul ţi-e la pământ, nu te poţi abţine să nu încerci să-i tragi şi pe ceilalţi după tine. Este deprimant să fii la pământ.

— Nu ai vrut o viaţă cu tata, aşa că ai ales altceva, dar eu nu am avut de ales.

Mama trage aer adânc în piept.

Am lovit-o unde o doare cel mai tare.

— Izumi...

Alunec de pe scaun.

Las garda jos faţă de mama. Mare greşeală. Nu aş fi crezut niciodată că ar fi putut să mă rănească. Lumea este un loc crud şi neprietenos. Lucrurile sunt pe cale să devină urâte. Se întrevede o cădere emoţională.

Extrem de încet, mă îndrept spre camera mea, să-mi ling rănile în intimitate.

Mama mă lasă în pace. În timp ce eu plâng, Tamagotchi doarme. Nu este un animal tocmai potrivit pentru sprijin emoţional. Relaţia noastră este clar unilaterală. Îl hrănesc cu gustări şi el îmi râgâie în faţă. Aşa e viaţa.

Noora trimite un gif cu un Chihuahua care dansează în două picioare.

Noora

Mor aici. Ce a spus mama ta?

Deschid telefonul. Încă îmi analizez emoţiile, în culmea furiei. Fierb.

Se aude o bătaie în uşă.

— Zoom Zoom?

Intră mama cu un castron cu orez şi ceva prăjit. Îmi pune cina pe noptieră şi se aşază lângă mine pe pat. Din moment ce sunt încă îmbufnată, mă uit pe fereastră. Ea mă ia de mână. Caldă şi uşor aspră, atingerea ei îmi aduce alinare, în ciuda tuturor celor întâmplate.

— Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă, spune ea.

Vocea ei este calmă, liniştită, relaxată, nu mai este copleşită de minciună.

— Numele tatălui tău este Makotonomiya Toshihito. Este Prinţul Moştenitor al Japoniei. Într-o zi bună zi,

va fi împărat. Oamenii se înclinau în faţa lui, dar mie nu mi-a cerut-o niciodată. Îi spuneam Mak. Şi pentru o perioadă, a fost al meu.

Soarele începe să apună. Iarba înaltă din curtea noastră se leagănă.

În curând, aflu tot. Părinţii mei s-au întâlnit la o petrecere. Nu a fost dragoste la prima vedere, dar a existat o afinitate. Iar această afinitate a dus la discuţii telefonice, apoi la întâlniri, apoi la nopţi petrecute împreună. Au fost de acord să păstreze relaţia lor secretă. Mama nu voia să atragă atenţia.

— Muncisem atât de mult să ajung unde mă aflam. Nu puteam să risc totul pentru un băiat, explică ea. Iar el mi-a respectat dorinţele. Ne-am distrat. Dar amândoi ştiam că nu avea să dureze. Lumile noastre erau prea diferite.

Ea râde.

— Nu ştia să calce o cămaşă, să spele rufe sau să pregătească un castron de supă. Bea ca o sugativă, îi plăcea berea artizanală. Şi era haios. Avea un umor sec şi o inteligenţă ascuţită. Nu-ţi dădeai seama că erai ţinta unei împunsături până când nu îţi dădea sângele, iar el deja dispăruse.

Ochii mei se încreţesc la colţuri.

— Ai păstrat cartea pe care ţi-a dat-o în toţi aceşti ani?

Priveşte în jos.

— Este o ediţie rară. Am uitat că e acolo poezia.

Ştim amândouă că minte. Mama încă ţine la tata. Secretul este al ei.

Mama se ridică în picioare şi scoate o bucată de hârtie din buzunar.

— Nu am idee cum să dau de el acum, dar am avut prieteni comuni. David Meier este profesor de chimie la Universitatea din Stockholm. El şi tatăl tău erau apropiaţi. S-ar putea să păstreze legătura.

Pune bucata de hârtie lângă mine şi mă atinge de umăr, apoi pe obraz.

— Încearcă să mănânci un pic.

În timp ce se duce să închidă uşa, îi spun:

— Îmi pare rău... pentru ce am spus mai devreme.

— Şi mie îmi pare rău, spune ea. Pentru ceea ce n-am spus niciodată.

Se formează o punte peste prăpastia dintre noi – şubredă, dar acceptabilă. Totul va fi în regulă.

— Încă ceva, zic. Sigur nu te deranjează dacă încerc să iau legătura cu el?

Dacă am lua legătura, am intra cu toată viteza direct în globul de sticlă. Vieţile noastre s-ar schimba pentru totdeauna.

Ea ezită. Teama o apasă pe umeri. Dă din cap şi-şi îndreaptă spatele. Este o mişcare specifică mamei, atunci când se pregăteşte să se confrunte cu lucruri dificile. Am mai văzut-o înainte, ca în prima mea zi de grădiniţă, când m-am agăţat de picioarele ei şi am plâns în timp ce ea îmi desfăcea degetele. Sau când s-a tăiat la mână pregătindu-mi un sandviş. Era sânge peste tot. A înfăşurat-o într-un prosop şi am mers la camera de gardă, dar nu înainte să-mi împacheteze sandvişul şi nişte cărţi. M-a pus întotdeauna pe primul loc.

— Nu, nu mă deranjează.

Vocea ei este atât de blândă, atât de înţelegătoare, încât dintr-o dată îmi vine să izbucnesc din nou în lacrimi.

— Am realizat ceea ce am vrut, şi chiar mai mult de atât. Viaţa noastră este mică în comparaţie cu a lui. Dar sunt fericită.

Ea pleacă şi ridic bucata de hârtie. Pe ea este o adresă de e-mail, davidmeier@stockholm.uni. Apăs pictograma cu plicul de pe telefonul meu.

Stimate domnule Meier,

Numele meu este Izumi Tanaka. Mama mea, Hanako, a absolvit Harvard în 2003 şi crede că este posibil ca dumneavoastră să fi păstrat legătura cu tatăl meu, Makotonomiya Toshihito. Sper să mă puteţi pune în legătură cu el. Mai jos, am inclus un mesaj pe care i-l puteţi transmite.

Mulţumesc,

Izumi

Respir adânc şi încep scrisoarea către tatăl meu.

Dragă Prinţule Moştenitor Toshihito,

Nu mă cunoşti, dar eu te cunosc.

Uf. Prea ciudat.

Dragă Prinţule Moştenitor Toshihito,

cred că sunt fiica ta...

4

— Nimic? întreabă Glory, mototolind o bucată de şerveţel.

Mă las pe spate în separeul acoperit cu vinil roşu şi-mi frec burta super-plină. Black Bear Diner este o adevărată instituţie în Mount Shasta. Este faimos pentru meniurile sale care arată ca nişte ziare, pentru decorul kitsch cu tematică despre tăietori de lemne şi urşi negri, şi pentru biscuiţii mari cât o farfurie. Suntem cliente vechi. Venim. Mâncăm. Cucerim. Aici trăim cea mai bună viaţă.

— Nu.

Hansani zâmbeşte blând. Mă mângâie pe mână.

— Mai dă-i ceva timp. De-abia a trecut o săptămână.

De fapt, au trecut treisprezece zile, două ore şi cinci minute de când i-am trimis e-mailul lui David Meier. Nu că le-aş număra. M-am oprit ieri din verificarea

obsesivă a e-mailului la fiecare cinci minute. Acum îl verific doar o dată pe oră. E un progres.

Îmi trag mâna şi îi arunc lui Hansani o privire de apreciere. Hansani are un loc special în inima mea. Are un chip fericit şi relaxat şi o atitudine de Iubita Americii. În plus, are dimensiunea unui ewok[24]. Adică, dacă mi-ar da voie, aş ţine-o în buzunar. Uneori, opiniile noastre sunt diferite. La fel ca jumătate din elevii de la Mount Shasta, îi adoră pe cei de la The Grateful Dead[25]. Eu cred că muzica lor este un zdrăngănit decadent de chitară. Na, c-am zis-o. Daţi-mi argumente că nu-i aşa. Noora spune:

— Poate că răspunsul a ajuns în junk?

Hansani scoate încet un mormăit aprobator.

— Deja am verificat. Nimic.

Până acum, nu luasem în calcul posibilitatea ca tata să nu vrea să mă cunoască. Au. Gândul e dureros.

---

[24] Specie fictivă de mamifere bipede mici şi blănoase care apar în universul filmelor Star Wars. Lumea lor de baştină este luna Endor, acoperită de păduri, unde trăiesc în colibe făcute în arbori şi în adăposturi primitive. (n.t.)

[25] Trupă americană de rock, formată în 1965 în Palo Alto, California. Este cunoscută pentru stilul său eclectic, cu elemente de rock, folk, country, jazz, bluegrass, blues, gospel şi rock psihedelic. (n.t.)

Îmi pasă mult mai mult decât ar trebui. La urma urmei, nu este altceva decât un străin biologic.

Poate că dacă o spun de suficient de multe ori, o s-o şi cred.

Ne este adusă nota de plată şi ne căutăm prin buzunare şi genţi. Plătim cu bancnote mototolite şi lăsăm bacşiş în monede. Îi arunc ospătăriţei un zâmbet timid, ca şi când mi-aş cere scuze, în timp ce plecăm. „Îmi pare rău pentru cei douăzeci la sută în mărunt."

Ne urcăm în maşina Noorei, de pe care vopseaua se dezlipeşte în straturi şi care poseda o crăpătură în parbriz din cauza unei pietre. Eu mă aşez în faţă, pe locul din dreapta, şi ne îndreptăm spre Lake Street, spre casa lui Glory. Mount Shasta se profilează în depărtare, o piramidă albă şi singuratică. În spatele nostru este Strada Principală – un semafor, magazine, o librărie independentă şi o cafenea.

— Te lăsăm mai întâi pe tine.

Noora se uită la Glory în oglinda retrovizoare.

Trecem pe lângă o familie călare pe cai.

— Şi să nu te mai îmbraci niciodată cu pantalonii ăia.

Colanţii lui Glory sunt un mov-purpuriu, având imprimaţi ochi peste tot.

— De acord, spune ea. Cât timp nu mai porţi nici tu două testicule pe cap.

Noora îşi poartă părul ridicat şi prins în două mici cocuri identice.

Mă uit în spate şi-i întorc zâmbetul lui Hansani. Cele două se ceartă tot restul drumului.

Cincisprezece minute mai târziu, ajungem la casa acoperită cu şindrilă a lui Glory.

— Îh.

Glory se lasă pe spate, strângându-şi geanta la piept. Ştim toate despre ce este vorba. O Mazda Miata este parcată în faţă şi pe alee coboară noul iubit al mamei ei. Stomatologul. Poartă un lanţ gros de aur şi foloseşte prea des termenul „mişto”. Glory îl dispreţuieşte şi ar prefera să-şi vomite în palme decât să-i vorbească. Nu e de mirare, serios. Omul e un spărgător de căsnicii şi suferă şi de febră

galbenă[26]. În plus, el şi mama ei s-au întâlnit pe Facebook Marketplace. Deci, da.

— Va trebui să vorbesc cu el.

El deja face cu mâna.

— Te acopăr eu.

Noora îşi scoate telefonul şi o sună pe Glory pe speaker.

Glory răspunde şi iese din maşină.

— Bună, ai ceva important să-mi spui?

Ea trece pe lângă stomatolog fără să spună un cuvânt, nici măcar nu-l priveşte. O susţin în tăcere.

— Da. Foarte important, spune Noora.

Glory este la jumătatea aleii. Stomatologul este în maşină.

[26] Termen folosit, de obicei, în cazul bărbaţilor albi care au o preferinţă sexuală evidentă pentru femeile de origine asiatică. (n.t.)

— Pantalonii ăia arată şi mai rău din spate.

Glory deschide uşa din faţă.

— Dispari, spune ea, dar fără răutate.

Uşa se închide.

— Eşti în siguranţă? întreabă Noora.

— În siguranţă. Pupi!

— Pupi!

Închid.

Urmează casa lui Hansani, în stil american, cu verandă.

— Ai un suflet bun şi frumos, Noora, spune ea, deschizând portiera maşinii.

Noora se preface că îşi examinează unghiile.

— N-aş spune nimănui chestia asta, în locul tău. Voi nega. Atunci, toată lumea te va face mincinoasă. Îmi va fi ruşine, tot în locul tău.

Hansani chicoteşte şi porneşte pe alee.

Plecăm. Noora zboară pe străzile de lângă Mount Shasta. Stilul ei de condus ei este ceva între Mario Kart şi Grand Theft Auto[27]. În această duminică liniştită, mi-am încleştat de trei ori mâinile pe mâner. Mă bate peste genunchi.

— Nu te-am văzut atât de tăcută de când te-ai despărţit de Cel-al-cărui-nume-nu-trebuie-rostit[28].

Se referă la Forest. După ce am aflat că m-a înşelat, el mi-a spus că sunt indisponibilă din punct de vedere emoţional. I-am spus că e un gunoi în formă umană, prin care mişună şobolanii. Nu sunt supărată. Oricum, nu ar fi mers pe termen lung. Îi plac fetele care nu se machiază. Mie îmi plac băieţii care nu le spun fetelor ce ar trebui să facă ele cu propriul corp.

---

[27] Mario Kart şi Grand Theft Auto, jocuri video celebre care implică scenarii diverse în care jucătorul participă în curse de automobile pline de aventuri. (n.r.)

[28] Referinţă la un apelativ pe care personajele din lumea romanelor şi filmelor Harry Potter îl folosesc pentru a face trimitere la Lordul Cap-de-Mort, principalul personaj negativ al seriei. (n.r.)

Forest nu este, cu siguranţă, motivul pentru care sunt atât de morocănoasă. Încerc să mă conving că mesajul nu a ajuns la tata. Nu este prima dată când îi găsesc scuze. Mantra mea din ultimii optsprezece ani a fost următoarea: Dacă ar şti despre tine, te-ar iubi. Sigur, i-aş putea spune Noorei toate aceste detalii, dar iată ce-mi iese pe gură:

— Mă concentrez să supravieţuiesc acestui drum.

Îi zâmbesc fals.

— Fără supărare.

Îşi strânge buzele. Îşi ridică degetul mijlociu în direcţia mea.

— Ba e supărare. Dar aş fi mai supărată dacă nu aş şti că eşti deprimată.

Pe principiul „să crape şi capra vecinului”, scuip tot adevărul.

— Nu mi-a trimis niciun e-mail, Noora, strig eu, descurajată. Am făcut o greşeală imensă. Mă doare mai rău decât să nu-l cunosc niciodată pe tata. Ar fi trebuit s-o las baltă.

O nouă regulă: nu risca niciodată. Riscurile sunt pentru cei îndrăzneţi, cei cu inima puternică. Adică, ce credeam eu? Practic, mănânc acelaşi lucru la prânz în fiecare zi. Doamne, mor! Mor!

Noora schimbă banda şi sunt smucită în lateral. Deşi la şcoală excelează, sunt convinsă că a trecut examenul de conducere la limită.

Se aude un sunet care mă anunţă că am primit un mesaj pe telefon.

Mama

Unde eşti?

Eu

Cu Noora. Aproape acasă.

Am şi câteva apeluri ratate de la mama. Intrăm pe strada mea şi Noora încetineşte maşina. Slavă Domnului! Sunt parcate maşini pe iarbă. Hmm.

— Jones probabil că are musafiri din nou, spun absentă.

Jones găzduieşte o serie de evenimente, de la cine ştie ce masă cu mâncare obţinută exclusiv din producţia locală de legume şi fructe, până la pseudo-bacanale anuale cu Rainbow Gatherers, un grup sezonier care se adună la Mount Shasta pentru a promova pacea, libertatea, respectul şi aşa mai departe. Le plac dansul, muzica bongo şi nudismul. Am văzut destule funduri lăsate care mi-au rănit retina. Parcăm pe aleea de pietriş din spatele Prius-ului roşu al mamei. Primesc un alt mesaj.

Mama

Nu ieşi din maşină.

Prea târziu. Pietrişul îmi scrâşneşte sub picioare. Portierele maşinii se trântesc. Luminile clipesc. Apoi aud. Numele meu.

— Prinţesă Izumi, aici.

Ca o idioată, mă întorc.

Un alt bliţ. Orbesc momentan. Clipesc. Mi se limpezeşte vederea. În faţa mea este un grup de reporteri. Majoritatea sunt asiatici. Câţiva sunt albi. Studiez una dintre legitimaţiile lor. Scrie: presa. Gazeta Mondenă de Tokyo.

— Oh, Doamne, exclamă Noora.

Şi ea a rămas înlemnită. Cheile îi atârnă în mână, are gura căscată, iar mandibula îi este lăsată. E prima oară când o văd că rămâne fără cuvinte. Este emoţionant – dar nu am timp să savurez premiera. Sunt asediată.

— Vei pleca în Japonia?

— Cum a fost să creşti fără tată?

— Ai ştiut toată viaţa cine e tatăl tău?

Un braţ mă cuprinde pe după umeri.

— Izumi, spune mama.

Şi Noora se trezeşte dintr-o dată. Braţul ei se alătură celui al mamei. Împreună, îmi forţează corpul împietrit să se întoarcă, îndrumându-mă spre verandă. Mai multe bliţuri. O ploaie de întrebări nesfârşite. Numele meu, iar şi iar – cu excepţia faptului că mă numesc „prinţesă”.

Prinţesa Izumi. Prinţesa Izumi. Prinţesa Izumi.

Uşa se trânteşte. Suntem înăuntru. Sunt temporar surdă, cam cum eşti după ce te duci la un concert şi-ţi amorţesc timpanele. Sinapsele îmi aleargă în toate direcţiile. Mă lupt să formulez cuvinte, gânduri. Nu mă ajută că Tamagotchi nu se opreşte din lătrat. Câinele meu puturos şi somnoros... ar fi un moment bun pentru el să descopere că posedă o coloană vertebrală. Îl îndepărtez, făcându-i semne să tacă.

— Ţi-am spus să nu cobori din maşină, spune mama.

Ştiţi ce nu-mi place? Când mama îmi spune că ţi-am spus eu. O săgetez cu privirea mea cea mai nimicitoare.

Noora se prăbuşeşte pe un scaun aproape de fereastră.

— Ce balamuc!

Jaluzelele sunt trase, dar prin ele observ umbre. Sunt încă acolo.

Nu înjur des, dar acum pare momentul potrivit să spun:

— Ce rahat!

Cineva îşi drege vocea.

Oh, nu suntem singure. Mama se dă într-o parte. Un grup de japonezi stă la masa noastră din bucătărie. Toţi trei sunt îmbrăcaţi în costume bleumarin. Ştiţi, uniforma standard pentru politicienii de cincizeci şi ceva de ani. Se ridică în picioare şi fac plecăciuni adânci. Pantofii lor din piele strălucesc de lustruiţi ce sunt. Şi uau! Nu am observat niciodată cât de galben este linoleumul nostru sau cât de uzate sunt dulapurile – şi nu în stilul ăla de lucruri cu patină veche.

Unul dintre bărbaţi face un pas în faţă. Este slab şi poartă ochelari rotunzi.

— Hajimemashite[29], Alteţa Voastră. Se înclină din nou.

Mama zâmbeşte neliniştită. Întinde o mână pentru a ne face cunoştinţă.

[29] Încântat de cunoştinţă! (în limba japoneză, în original). (n.t.)

— Izumi, dânsul este Excelenţa Sa, Ambasadorul Saito, de la Ambasada Japoniei. A venit cu avionul de la Washington, DC.

Este prea târziu, dar acum îmi amintesc că am văzut o maşină neagră cu steaguri mici parcată afară. Nu i-am acordat prea multă atenţie. Notă pentru mine însămi: nu mai fiu atât de egocentrică.

— Am încercat să te sun, spune mama.

— Ştii că metoda mea preferată de comunicare este în scris, răspund printre dinţi.

În scris. Adică trimiterea de mesaje în scris.

Mama pare destul de istovită. Poate şi pentru că are în vizită în casa ei un demnitar străin, iar ea e în papuci de casă cu pisici şi un tricou pe care scrie Femeile la putere. Nici eu nu sunt îmbrăcată mult mai bine. Când mergi la Black Bear Diner trebuie să porţi curele elastice şi tricouri largi. Abia am reuşit să-mi prind părul într-un coc de dimineaţă. Mi-am pus totuşi sutien, aşa că este o victorie. Bravo mie!

Noora îşi verifică rapid telefonul.

— Eşti peste tot în presa străină.

Ambasadorul Saito spune:

— Ne cerem scuze pentru presă. Speram să ajungem aici primii, dar zborul nostru a fost întârziat.

— Cum de au aflat? Cum de au aflat adresa noastră?

Ambasadorul Saito face un pas înainte.

— O întorsătură nefericită a evenimentelor, dar nu cu totul neaşteptată. Presa din Japonia este similară celei din America. Au metodele lor de a obţine informaţii. Prinţul Moştenitor regretă că această situaţie nu a putut fi tratată cu discreţie şi îşi trimite cele mai sincere scuze că nu a putut veni el însuşi. În plus, îşi cere scuze pentru orice stres pe care vi l-a provocat dumneavoastră sau mamei dumneavoastră. Îşi doreşte ca circumstanţele să fi fost diferite.

Bine, atunci. Aşadar, sunt micul secret ruşinos.

— De asemenea, doreşte ca dumneavoastră să vă alăturaţi Alteţei Sale în Japonia.

Unul dintre bărbaţii de la masă scoate un plic mare din interiorul sacoului său şi i-l înmânează ambasadorului Saito. Mişcarea este foarte calmă, foarte înceată. Sunt sigură că am văzut ceva similar

în filmele de spionaj când agenţii fac schimb de informaţii importante.

Ambasadorul Saito mi-l prezintă cu ambele mâini şi cu o plecăciune. Mama şi Noora mă privesc. Iau plicul. Este greu, alb şi rece. Numele meu este scris pe exterior cu un scris elegant.

Alteţei Sale Imperiale, Prinţesa Izumi

泉 内 親王 殿下

Momentul pare prea festiv pentru umila noastră casă cu două camere. Noora şi mama se uită peste umărul meu şi le simt respiraţia în ceafă. Spaţiul personal nu există când vine vorba de cea mai bună prietenă şi de mama. Îmi strecor degetul sub sigiliul de ceară, o crizantemă aurită. În interior este doar un card. Scrisul este ciudat şi negru, în mod clar de mână, cu cerneală neagră. O altă crizantemă aurie se află în partea de sus.

În numele Imperiului Japoniei, Alteţa Sa Imperială, Prinţul Moştenitor Imperial Toshihito solicită fiicei sale, Prinţesa Izumi, onoarea de veni în vizită şi de a locui la reşedinţa sa personală, Palatul Tōgū[30].

Ambasadorul intervine.

— Prinţul Moştenitor doreşte să clarifice faptul că această invitaţie este una pe termen nelimitat. Este încântat să vă primească oricând aţi considera că e un moment convenabil pentru dumneavoastră.

Ochii mei îi caută pe ai mamei – ai ei sunt ca nişte lacuri întunecate foarte adânci. Este imposibil să-i descifrezi gândurile. Îşi aminteşte de nopţile petrecute la Harvard cu tatăl meu, acest bărbat de neclintit? Sau este îngrijorată de presa de pe peluza noastră, că vălul nostru de intimitate a fost îndepărtat? Dar nu mai există drum de întoarcere acum. Doar înainte. Tot ce spune este:

— Şi şcoala?

---

[30] În mod tradiţional, această titulatură defineşte oricare dintre reşedinţele oficiale ale Prinţului Moştenitor Imperial al Japoniei. (n.r.)

Eu înghit cu greu.

Noora rânjeşte. Gândurile ei sunt mult mai transparente. Du-te. Du-te. Du-te.

— Mai e puţin până la vacanţa de primăvară. Zoom Zoom ar putea merge atunci şi săptămâna de după? intervine vesel. Apoi adaugă: Oricum, ultimul semestru al anului final este, practic, o pierdere de vreme.

Noora o înghiontește pe mama.

— N-am dreptate?

Mama oftează, frecându-şi fruntea.

— Cred că nu este cel mai rău lucru din lume dacă lipseşti o săptămână sau două de la şcoală. Este alegerea ta, draga mea. Gândeşte-te. Sunt sigură că ambasadorul Saito nu are nevoie de un răspuns chiar în acest moment.

Ambasadorul Saito este complet relaxat.

— Desigur. Aveţi la dispoziţie tot timpul necesar să vă gândiţi.

Toate privirile se îndreaptă din nou asupra mea. Tot timpul necesar devine brusc următoarele şaizeci de secunde.

Privesc invitaţia, îmi muşc buza inferioară şi mă gândesc. Îmi permit să-mi imaginez cum ar fi să merg în Japonia, cum ar fi să am un tată.

Este, cu siguranţă o treabă riscantă.

Avantajele: un tată şi o ţară căreia i-aş putea aparţine, în care să mă potrivesc, să deschid televizorul şi văd pe cineva care seamănă cu mine. Ar fi atât de drăguţ să intru într-un restaurant şi să nu fiu în minoritate. Dezavantajul: eşecul de a nu corespunde aşteptărilor tatălui meu şi nici alor mele. Deci, practic, mă prăbuşesc în mine însămi ca o stea gata de implozie. Ce mare scofală!

Îmi ridic privirea. Observ expresiile diferite ale fiecăruia. Mama este precaută. Ambasadorul Saito este plin de speranţă.

Noora se încruntă şi-mi şopteşte:

— Dacă nu te duci, eu nu te cunosc, să-ţi fie clar!

Stai la rând! Nu am simţit niciodată că mă cunosc.

— Vrei să fii singură? întreabă mama.

Se îndreaptă deja spre ambasadorul Saito şi echipa lui, gata să-i conducă spre uşă.

— Nu, spun.

Mama se opreşte. Mă uit spre la ambasadorul Saito.

— Aş vrea să accept oferta tatălui meu.

Norocul e de partea celor curajoşi. Aşa se zice, nu?

— Excelent, murmură el, apoi turuie despre cât de entuziasmat va fi Prinţul Moştenitor să audă răspunsul meu.

Îmi bat degetele pe coapse ritmic. Noora mă îmbrăţişează de mi se taie respiraţia.

— Nu vei regreta!

Sper că nu. Probabil că e aceeaşi senzaţie ca atunci când când stai pe marginea unei stânci, iar în hăul de la picioarele tale se dezlănţuie apele necunoscute şi furioase. Sunt nesigură, speriată şi entuziasmată – în viaţă şi într-un

punct-limită. S-ar putea să fiu distrusă. S-ar putea să renasc.

Sfinte Sisoe! Plec în Japonia!

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Scandalul imperial al secolului

21 martie 2021

Deşi apropiata nuntă a prim-ministrului Adachi ar fi trebuit să fie subiectul de pe buzele tuturor, mireasa s-a trezit în mod oficial pe locul doi. Cu câteva săptămâni în urmă, cea mai veche şi totodată cea mai discretă monarhie din lume a fost zguduită de o ştire şocantă: Alteţa Sa Imperială, Prinţul Moştenitor Toshihito, are un copil nelegitim! Iar

lucrurile nu se opresc aici! Fata a crescut în America fără să aibă idee despre rădăcinile sale regale.

Agenţia Imperială a păstrat o tăcere deplină asupra subiectului, dând doar un scurt comunicat de presă după ce a apărut ştirea. Când au fost întrebate despre cea mai nouă membră, Prinţesele gemene, Alteţele lor Imperiale Akiko şi Noriko (surprinse în fotografie într-o călătorie în Peru în calitatea lor oficială de Ambasadoare ale Bunăvoinţei) au refuzat să comenteze. Au fost foarte reţinute în relaţia cu presa încă de la primul nostru articol din martie, care comentează despre tulburarea de adaptare a mamei lor, Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Midori. Dar toată lumea se întreabă cum se vor descurca gemenele cu această nouă apariţie. Cele două nu sunt obişnuite să împartă lumina reflectoarelor.

Pe de altă parte, Alteţa Sa Imperială, Prinţul Yoshihito, a fost văzut la deschiderea celei mai noi expoziţii a Muzeului de Artă Mori. Acolo a ţinut un toast în cinstea noii prinţese şi a spus că aşteaptă cu nerăbdare s-o întâlnească. Cu trei luni în urmă, prinţul a rupt legăturile cu familia imperială şi a părăsit domeniul regal. Recent, a revenit „la vatră” după ce – din câte se pare – Agenţia Imperială i-a tăiat indemnizaţia – evenimentul de la Mori marchează prima lui însărcinare oficială după reîntoarcerea sa.

Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Izumi, se află în drum spre Japonia (în imagine aici, împreună cu mama ei, la Aeroportul Internaţional San Francisco). Fluturele rătăcit vine în sfârşit acasă, iar toată lumea se întreabă... cine este această nou-venită din America? Şi cum se va adapta această fată dintr-un orăşel din America la fastul şi strălucirea familiei imperiale? Este ea pregătită pentru tratamentul regal? Numai timpul ne va spune...

5

— Ţi-ai pus suficientă lenjerie intimă?

— Mama!

Simpaticul hamal care îmi încarcă bagajele într-un cărucior zâmbeşte. Suntem în faţa aeroportului din San Francisco.

Ieri, i-am sărutat faţa urât mirositoare a lui Tamagotchi pentru ultima oară şi mi-am luat rămas bun de la Noora şi de la fete. Apoi, mama şi cu mine am mers cu maşina până în Regiunea Golfului, unde am rămas peste noapte.

Este ora 7 a.m. Orizontul este rozaliu şi înceţoşat. Avionul meu va decola peste o sută douăzeci de minute. În mai puţin de paisprezece ore voi fi în Japonia şi-mi voi întâlni tatăl. Am crezut că voi fi entuziasmată, dar acum sunt doar îngrozită.

Deoarece mama mă priveşte insistent, şoptesc furioasă:

— Da.

— Gutiera?

Ridic rucsacul.

— În bagajul de mână.

— Şi dosarul trimis de ambasadorul Saito?

Ah, dosarul! Înainte de a se întoarce la Washington, ambasadorul Saito mi-a înmânat o grămadă de hârtii.

Conţinutul lor include:

1. Un chestionar foarte personal şi detaliat care acoperă totul, de la înălţime şi greutate, la vise şi aspiraţii. A fost puţin dureros să sar peste caseta cu Japoneză şi să bifez doar caseta Engleză pentru Singura limbă vorbită. („Nu vă faceţi griji”, spusese calm ambasadorul Saito când mi-am exprimat îngrijorarea cu privire la bariera lingvistică. „Membrii familiei imperiale şi personalul vorbesc fluent mai multe limbi, printre care şi engleza. De asemenea, veţi avea un tutore care să vă ajute să asimilaţi toate obiceiurile japoneze, inclusiv limba.”)

2. Un Acord de confidenţialitate de douăzeci de pagini care îmi interzice să dezvălui informaţii financiare, personale, private şi orice informaţie arhitectonică referitoare la familia imperială şi la reşedinţele sale – deci, practic, reguli de Fight Club[31].

3. Un dosar (dosarul în discuţie) cu un itinerar de zbor şi istoricul familiei, incluzând: cine este urmaşul cui în succesiunea actuală, diferite genealogii, profiluri personale, îndatoriri oficiale,

[31] Roman celebru al scriitorului american Chuck Palahniuk, publicat în 1996 ecranizat trei ani mai târziu, în 1999, într-un film de mare succes, cu acelaşi nume. Atât în roman, cât şi în film, este tratată, printre altele, şi tema unui club clandestin de lupte, membrii săi fiind obligaţi să respecte o serie de reguli foarte stricte. (n.r.)

activităţi publice, domenii, relaţii externe şi rolul Agenţiei Imperiale, plus diferiţi membri ai personalului.

Am planuri mari să îl studiez în timpul zborului. Desigur, am tras de timp pe cât posibil până să mă apuc să-l citesc. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Nu este ca şi când aş evita s-o fac pentru că aş fi intimidată în secret de genealogia verilor mei de viţă regală sau de faptul că sunt pe cale să mă alătur celei mai vechi monarhii din lume. Nici vorbă. Deloc.

Arăt spre rucsac.

— Tot aici.

O maşină de poliţie se află în apropiere. De când a apărut ştirea, am avut escortă în permanenţă, toate puse la dispoziţie de guvernul Statelor Unite pentru ţara prietenă, Japonia. Fac eforturi să nu mă gândesc la cheltuieli. Şi la cum cineva este plătit literalmente ca să ne urmărească pe mama şi pe mine şi să ne privească mâncând produse de patiserie de la Little Italy. Desigur, i-am cumpărat fiecărui ofiţer câte un cornuleţ. Măcar atât puteam face şi eu.

Observ că hamalul stă în picioare şi ne urmăreşte. Mă bucur că se distrează de spectacol. Ca fapt divers, mă simt încă paralizată în interior.

Mama îşi muşcă buza.

— Nu a spus ambasadorul Saito că ar trebui să ne întâlnim cu cineva aici?

Se plimbă cu emfază, cercetând zona. Sunt câţiva paparazzi la o distanţă de câţiva metri – corespondenţii de presă din Japonia. Fierb la foc mărunt, indignată că sunt urmărită fără încetare. Încă nu sunt sigură ce să cred despre oamenii care au senzaţia că au vreun drept asupra vieţii mele. Este oarecum deconcertant, ca atunci când mi-am cumpărat sutiene online şi, două săptămâni după, toate reclamele de pe site-uri erau pentru produse care aveau legătură cu sânii. Am devenit cumva proprietate publică.

— Zoom Zoom.

— Hm?

Mă uit la mama.

— Trebuia să ne întâlnim cu cineva aici.

Desigur. Ambasadorul Saito a menţionat că mă voi întâlni cum un reprezentant al serviciului de securitate imperială la aeroport. Dar s-a referit la aeroportul de aici sau aeroportul din Tokyo? Nu sunt sigură şi nu am cerut lămuriri. Mama nu apreciază genul ăsta de lipsă de atenţie la detalii, aşa că spun doar atât:

— Mamă. Va fi bine. Voi fi bine.

Mă apucă de braţe.

— Aş vrea să nu trebuiască să pleci.

Spune ultimul cuvânt printre sughiţuri. Mi se pune un nod în gât.

— Atunci, nu voi pleca, spun.

Apoi mă împinge cam tare.

—Mamă! Au!

— Nu. Acum te dau eu afară din cuib.

Mă strânge într-o îmbrăţişare. Mă topesc. Ştiam că lucrurile se vor schimba începând cu ultimul an, dar credeam că va fi mai degrabă în sens tradiţional.

Balul de absolvire. Absolvirea. Colegiul. Mă îndepărtez şi-mi şterg ochii. Sigur îmi curg şi mucii şi folosesc mâneca în acest sens. Nici măcar nu-mi pasă că hamalul este în continuare prin zonă.

Mama mă prinde în braţe într-o nouă menghină mortală.

— Încearcă să ocoleşti necazurile!

Hmm. De parcă aş fi de genul care intră în bucluc.

— Mă întorc repede, o asigur. Peste două săptămâni.

— Două săptămâni, repetă ea.

Chipul mamei este ca o mască premonitorie, aşa că îi zâmbesc blând. Cineva trebuie să joace rolul curajosului.

— Cred că îţi va prinde bine, spune ea în cele din urmă, forţându-se să zâmbească. O să te descurci foarte bine acolo. Sunt mandră de tine.

De ce mamele pot vedea întotdeauna în cele mai întunecate adâncimi ale sufletului? Recunosc. În viaţa mea, nu am avut niciodată rolul principal. Pur

şi simplu, nu am puterea necesară. Nu m-am născut cu ea. Am fost întotdeauna în rolul secundar. Scopul meu unic este de a susţine eroii, de a rămâne în fundal şi, poate, într-un moment important, să-mi sacrific viaţa pentru binele suprem. Până acum, m-a ajutat. Dacă nu zbori prea sus, nu cazi de la o înălţime prea mare. Dar acum, am fost împinsă cumva în lumina reflectoarelor. Toate astea mă fac să mă zvârcolesc. Să mă simt oarecum dezechilibrată.

O altă îmbrăţişare lungă. Mama şi cu mine ne luăm la revedere. Uşile duble se deschid şi trec de ele către ghişeul de la Japan Airlines. Nu mă întorc, dar ştiu că mă urmăreşte până când dispar din raza ei vizuală.

Ding.

Luminile de deasupra pâlpâie în cabina avionului. Aţi avut vreodată senzaţia că timpul se scurge ca melcul, dar până la coadă, nu vă vine să credeţi că se şi întâmplă ce trebuia să se întâmple? Asta păţesc eu acum. Aterizând pe pista din Tokyo, mă simt ca într-un vis.

Mă uit pe geam. Prima imagine cu Japonia este cenuşie şi rece. Mă confrunt cu realitatea şi simt fluturi în stomac. Sunt singură în celălalt capăt al lumii. Trag aer în piept. Îl dau afară. Pot s-o fac! Să călătoresc într-o ţară străină, să locuiesc într-un palat şi să-l întâlnesc pe tatăl meu pentru prima dată – nicio problemă. Floare la ureche!

Cabina de clasa întâi a Boeing-ului 777 seamănă cu un iaht de lux. Sunt opt locuri şi fiecare are propriul lui separeu. Fotoliile din piele maro se transformă în paturi. Un pupitru din lemn de mahon, încrustat cu auriu, are încorporate tot soiul de funcţii tehnice – controlul scaunelor, cu tot cu masaj, mufe de alimentare şi mufe USB, un sistem de jocuri şi chiar şi o cască Bose, care anulează zgomotul de fond. Toaletele din cele două băi private au sisteme automate de tras apa şi sunt dotate cu bideuri – pe care nu le folosesc, dar apreciez rafinamentul. Chiar şi băile miros luxos, un amestec de caşmir şi lavandă.

Scaunele sunt împărţite pe compartimente – inutile, din moment ce eu sunt unul dintre cei doi pasageri care ocupă spaţiul. În ultimele zece ore, am fost aici doar eu şi un japonez la costum, scorţos, dar destul de sexi. L-am observat între mese (un prânz cu trei feluri de mâncare, care a început cu un aperitiv compus din yuba proaspete[32] şi arici-de-mare proaspăt), printre reprizele de somn şi când nu mă

[32] Fâşii obţinute din caimacul laptelui de soia, specialitate a gastronomiei japoneze considerată o delicatesă. (n.r.)

uitam excesiv la televizor. Abia dacă s-a mişcat. Nu şi-a slăbit cravata şi nici nu şi-a ridicat picioarele, dar a mâncat. I-a fost adusă o tavă şi a fost luată goală câteva clipe mai târziu. Ca un fel de vrăjitorie. O însoţitoare de bord face un anunţ în japoneză. Repetă în engleză.

— Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit pe Aeroportul Internaţional Narita. Temperatura la exterior în acest moment este de paisprezece grade Celsius, iar ora locală este 3.32 p.m. Căpitanul vă roagă să rămâneţi aşezaţi pe scaunele dumneavoastră şi să permiteţi debarcarea prioritară a pasagerilor din cabina de clasa întâi, din motive de securitate. Vă mulţumim şi, încă o dată, bine aţi venit la Tokyo. Vă dorim să vă bucuraţi de şederea dumneavoastră aici.

Obrajii îmi ard. Bine că o draperie grea separă cabina de clasa întâi de restul avionului. Nimeni nu mă poate vedea. Tipul Sexy e în picioare, îşi închide nasturii sacoului şi scrutează rapid interiorul avionului. Vorbeşte cu cele două însoţitoare de bord şi îşi introduce o cască mică în ureche. Ele se înclină şi stau în faţa draperiilor albastre din catifea. Uşa avionului se deschide cu un vâjâit. Doi bărbaţi urcă la bord, ambii în costume negre, ca al Tipului Sexy. Îmi îndrept puţin spatele. Tipul Sexi este lângă mine. Făcând o plecăciune adâncă, el spune:

— Alteţa Voastră, vă rog să veniţi cu mine.

Mă concentrez pe pantofii lui negri şi lucioşi, apoi ridic ochii privind restul – costum negru, cravată neagră, apoi faţa. Este mai tânăr decât credeam – poate cu câţiva ani mai mare decât mine. Şi, Doamne, fir-ar să fie, de aproape arată chiar mai bine! Atât de bine, încât este aproape la limita insultei – buza inferioară cărnoasă, ochii cu un aspect uşor caucazian, nasul drept. Am luat o pauză de la relaţiile de lungă durată de când m-am despărţit de Forest, dar acum îmi revizitez interdicţia la adresa purtătorilor-de-penis. Gura mi se deschide şi se închide. El aşteaptă, cu o privire rece, atentă.

— Iar tu esti... ?

Vocea mi se pierde în mijlocul întrebării.

— Kobayashi. Akio, spune el.

Atât. Cred că este mai degrabă genul puternic şi tăcut. Bine, total de acord.

Mă holbez la el, neştiind ce să fac. În mintea mea, totul e neclar. Cu siguranţă este vorba de decalajul de fus orar, dar combinat cu adrenalină. Nu există niciun cuvânt pentru starea mea actuală. Este ceva de genul „sunt într-o ţară nouă şi sunt gata să-mi cunosc tatăl”.

El se lasă de pe un picior pe altul, îşi drege vocea.

— Scuzaţi-mă, Alteţa Voastră. Chiar trebuie să mergem.

Zâmbesc.

— Care ai spus că e numele tău?

— Akio, spuse el un pic nerăbdător. Ar trebui să fiu în dosarul pe care l-aţi primit.

— Desigur, da, clar.

Dosarul. În meniul de filme de pe Japan Airlines erau primele două sezoane din Downton Abbey. Am ales drama istorică în locul istoriei propriei mele familii. Cum îţi aşterni, aşa dormi.

— Nu am avut prea mult timp să-l studiez, îi explic lui Akio.

Ochii lui întunecaţi strălucesc.

— Da. Sunt sigur că aţi avut probleme mai presante.

Hm! Îmi înalţ gâtul şi mă uit în spate. De la locul lui, avea o vedere perfectă asupra mea. Fără îndoială că m-a văzut uitându-mă la Downton Abbey. Atunci, aşa să fie.

— Poate că aţi dori să studiaţi dosarul acum, sugerează el, nivelul de nerăbdare crescându-i la zece.

Ceilalţi bărbaţi în costum nu sunt la fel de ostili, dar sunt la fel de serioşi. Nu primesc niciun ajutor de acolo.

— Da. Hm. Aş vrea, spun.

Faţa mea este stacojie şi nu în sensul acela sexy din romanele mele de dragoste, ci în sensul rău, de agitaţie. Am îndesat dosarul mai devreme în spaţiul de sub televizor. Privirea lui Akio rămâne aţintită asupra mea în timp ce îl scot, cu mişcări lipsite de eleganţă. De asemenea, pielea scoate un sunet nefericit, de scârţâit. Practic, pot auzi cum îi bubuie inima de nemulţumire.

Deschid dosarul. Fotografia lui este pe pagina a cincea, urmată de informaţiile lui de contact şi de o listă de calificări. Ofiţerul de Gardă Imperială Akio Kobayashi vă va întâmpina la San Francisco şi vă va însoţi personal. Are douăzeci de ani. Este de doi ani în Garda Imperială, are cel mai mare număr de

dani[33] la diferite stiluri de arte marţiale, acreditări de expert la tras cu arma şi aşa mai departe. Toate mă fac să cred că ar putea ucide un om cu mâinile goale. Ce îngrozitor! Spun:

— Îmi pare rău că nu te-am recunoscut.

Stau în picioare şi îmi iau bagajul de mână.

— Ştii cum sunt fetele, străini, toate astea...

Ridică două degete şi unul dintre bărbaţii în costum intră în acţiune, luându-mi de bagajul de mână.

— Nu are nicio importanţă.

Ar fi trebuit să citesc dosarul. Nici nu-mi pot imagina ce crede despre mine acum. De fapt, pot. Probabil că şi-a petrecut întreaga călătorie cu avionul scriind în minte recenzii proaste despre mine. „Cu nasul pe sus. Nu m-a recunoscut în avion. Credea că nu o vede nimeni când s-a mirosit sub braţ. De două ori. Până acum, nu m-a impresionat. Aşa ar trebui să fie o prinţesă? Nu sunt plătit suficient pentru aşa ceva”.

[33] Grad de calificare acordat maeştrilor în artele marţiale asiatice. (n.r.)

— Presa ştie că ajungeţi astăzi, spune Akio în timp ce el şi ceilalţi bărbaţi în costume mă escortează la coborârea din avion.

Vorbeşte puţin, dar pasul său este mare. Un pas al lui e cât doi ai mei. Deja mă doare într-o parte din cauza încercării de a ţine ritmul. Ar trebui să fac mai multă mişcare. Dar, vai, îmi plac dulciurile mai mult decât îmi place să alerg.

— Încă nu au informaţii exacte despre zbor, dar sunt sigur că vor afla în curând. Tabloidele au cumpărat bilete de avion pentru a avea acces în zona principală a aeroportului. Am aranjat tranzitul prin zona angajaţilor.

Ni se alătură mai mulţi bărbaţi în costume. Sentimentul dominant al plimbării noastre: mai puţină trăncăneală şi mai multă grabă. Văd aeroportul – destul de obişnuit în comparaţie cu altele. Podelele albe curate şi lucioase. Semne şi scări rulante luminate în fundal de neoane colorate. Unele diferenţe, totuşi, cum ar fi un hotel care face reclamă la capsule de dormit şi duşuri.

— Şi bagajul meu? întreb în timp ce sunt direcţionată printr-o uşă metalică.

— Va ajunge separat la palat. Ar trebui să fie acolo înaintea dumneavoastră, mă informează Akio fără să-şi schimbe ritmul paşilor.

Holul este din beton, gol şi fără ferestre. Deasupra, pâlpâie lumini fluorescente. Ne urmăm drumul, trecând prin uşi cu semne sau numere. Totul este în japoneză. În cele din urmă, holul se lărgeşte – am ajuns în centrul aeroportului, cred. Miroase a sos de soia şi curry şi se ramifică precum nişte artere.

Îmi apar broboane de transpiraţie pe frunte. Nu am băut şampanie în timpul zborului, dar am băut trei cappuccino – mai ales pentru că erau însoţite de nişte batoane de ciocolată super-delicioase. O însoţitoare de bord a observat şi mi-a adus o duzină, aşa că o iubesc. Problema este că incursiunea în raiul cofeinei se întoarce acum împotriva mea.

Mai pe şleau: trebuie să fac pipi.

— Ăă, Akio, spun încet.

Fie nu mă aude, fie preferă să mă ignore. Aleg ultima variantă. Cineva în poziţia lui are probabil un auz mai bun decât media.

— Akio, repet mai tare.

El continuă să meargă. Este timpul pentru măsuri drastice. Vezica mea este pe punctul de a exploda. Nu-l pot întâlni pe tatăl meu stresându-mă că am nevoie la toaletă. Nu dă bine. Mă opresc. Toată lumea se opreşte. Toate privirile sunt aţintite asupra mea.

— Trebuie să folosesc toaleta, explic, apoi adaug: te rog.

Asta ca să respect manierele şi aşa mai departe.

Akio este în faţa mea.

— Mă scuzaţi?

Se preface că a înţeles greşit, dar expresia de pe faţa lui spune: „Nu-mi vine să cred că ceri să mergi la toaletă. Ce fel de demon eşti, serios?!”

— Este vreo toaletă în apropiere?

Îl privesc rapid, aşteptându-mă să scoată flăcări pe urechi.

Se uită fix la mine încă un moment tensionat. Chiar detest că este mai înalt decât mine cu vreo treizeci de centimetri.

— O toaletă. Aveţi nevoie de o toaletă?

Ridic din umeri, ridic mâinile.

— Prea mult cappuccino în avion.

— Nu există un plan pentru asta.

Vocea lui este puţin încordată.

— Să folosesc toaleta?

Încuviinţează.

— Bine.

Mă mut de pe un picior pe altul.

Mă cercetează pentru o clipă. Apoi strigă ceva în japoneză. Un bărbat în costum îşi verifică telefonul şi arată spre o uşă, după care jumătate din bărbaţii în costume trec pe acolo. Se aud zgomote de vase, vocile devin mai puternice. După ton şi inflexiuni, pot spune că cineva nu este deloc fericit. Odată ce lucrurile se calmează, un bărbat în costum ţine uşa deschisă.

Akio întinde un braţ.

— Toaletă.

— Mulţumesc.

Este o bucătărie. Personalul, un chelner şi un portar stau într-un colţ. Un murmur străbate grupul când mă văd. Aerul este greu, încărcat de mirosul fierbinte de grăsime al wok-urilor şi al miso[34]-ului. La câţiva metri distanţă, un bărbat în costum ţine o uşă de baie deschisă.

Flutur din degete, cerându-mi scuze personalului. Îmi răspund o duzină de zâmbete îngăduitoare.

Când apar, bucătarul-şef are un fel de dezacord cu unul dintre bărbaţii în costum. După multe discuţii, inclusiv după ce îi cere permisiunea lui Akio, bucătarul ridică un cuţit şi apoi îl mişcă şuierând. Se apropie de mine şi se înclină, prezentând o ridiche tăiată în formă de crizantemă.

— Un cadou, explică Akio rigid.

---

[34] Condiment tradiţional japonez, obţinut prin fermentarea boabelor de soia, la care se adaugă sare şi alte ingrediente specifice. (n.r.)

Iau leguma şi zâmbesc larg. Apa îmi picură de pe mâini.

— Nu erau prosoape. Îmi pare rău.

Akio spune ceva în japoneză şi o mulţime de batiste sunt fluturate în faţa mea. Chiar şi Akio scoate din buzunar un pătrat alb. El este cel mai aproape, dar îl ignor. El e duşmanul, da?

Batista pe care o ţine portarul este curată şi îndoită ca şi când ar fi fost împăturită cu dragoste. O iau şi îmi şterg mâinile, reuşind totuşi să ţin ridichea.

— Mulţumesc, le spun bucătarului şi portarului. Apoi, fac semn către personal. Arigatō.

Ambii se înclină şi răspund:

— Dōitashimashite[35].

— Îmi cer scuze dacă s-a întârziat pregătirea prânzului cuiva. Poţi să traduci asta? îl întreb pe Akio.

Akio pufneşte.

---

[35] „Pentru puţin”, „cu plăcere”, în japoneză, în original. (n.r.)

— Ar trebui să plecăm.

Adaug „încăpăţânat” pe lista de calificative a lui Akio. Aş putea lăsa lucrurile aşa, dar îmi place să mă port frumos cu oamenii. Îmi încrucişez braţele şi mă uit la el. Nu-mi place să mă laud, dar am câştigat o grămadă de concursuri de privit fix.

O secundă.

Două secunde.

Trei secunde.

Şiiii... Câştig. Akio îşi duce mâinile la spate, îşi drege vocea şi vorbeşte în japoneză. Nu am cum să verific dacă traducerea lui este exactă, deşi Akio mi se pare cinstit. Ştiţi, genul „aş muri pentru principiile mele”. Paranteză: ceea ce a dus la prăbuşirea multor oameni importanţi.

Când Akio termină de vorbit, pe feţele membrilor personalului din bucătărie apar zâmbete aprobatoare. Dă-l încolo de palat şi pe tatăl meu. Aş putea să locuiesc aici.

Akio mă conduce înapoi în holul de beton şi, de data aceasta, sunt fericită să-l urmez. N-o să-mi strice el buna dispoziţie – paşii şi vezica mea sunt uşoare. Lumina zilei pătrunde prin nişte uşi duble şi doi

bărbaţi în costum le deschid. Aerul curat, mirosind a ploaie şi pământ umed inundă holul.

Luminile clipesc. Sunt orbită pentru moment. O mare de oameni mă aşteaptă afară, scandându-mi numele. Unii sunt reprezentanţi ai presei, cu legitimaţii oficiale şi aparate de fotografiat cu teleobiective. Agenţi de pază în albastru îi reţin pe fanii monarhiei. N-ar fi mai zgomotos nici dacă m-ar apuca cineva de rever şi mi-ar striga în urechi.

Îmi apăs o mână pe inima care-mi bate cu putere.

Un Rolls-Royce elegant şi negru, cu motorul pornit, este parcat lângă bordură. Pe capotă, flutură un steag – alb, cu o bordură roşie şi o crizantemă aurie.

Rămân cu gura căscată. Îngheţ. Tata este în maşina aia. Doar de cealaltă parte a sticlei. Afişez cel mai frumos zâmbet al meu.

Ochii de culoarea trufelor ai lui Akio licăresc spre mine.

— Mulţimea era mai mică atunci când am aterizat.

Aleg să-l ignor. Portiera maşinii se deschide şi apare un alt bărbat în costum. Mi se face pielea de găină, dar nu este tata. Acest bărbat mai în vârstă

poartă o pălărie neagră, rotundă şi o cravată albastru închis. Fălcile lui îmi amintesc de un ogar basset[36] trist. Un alt bărbat în costum deschide o umbrelă neagră şi o ţine deasupra bărbatului. El merge înainte şi se înclină, strigând peste agitaţie.

— Yōkoso[37], Alteţa Voastră. Sunt domnul Fuchigami, Şambelanul Palatului de Est. În numele tatălui dumneavoastră, Alteţa Sa Imperială, Prinţul Moştenitor Imperial, şi al Imperiului Japoniei, vă urez bun venit acasă.

Ploaia îşi face cărare pe nailon şi se scurge de pe spiţele umbrelei.

Se aude zgomotul aparatelor de fotografiat. Eu clipesc, încercând să privesc în interiorul Rolls-Royce-ului.

— Tata nu este aici?

Dezamăgire majoră.

Mi se strigă numele, dar mă concentrez pe domnul Fuchigami. Se fac mai multe fotografii. Luminile clipesc şi-mi rămân întipărite pe retină. Mă întreb

---

[36] Rasă de câine de vânătoare cu picioarele scurte şi urechi lungi. (n.r.)

[37] „Bine aţi venit!”, în japoneză, în original. (n.r.

dacă mi-au surprins dezamăgirea. Poate că titlul va fi: Tatăl joacă un renghi prinţesei.

Zâmbetul domnului Fuchigami este compătimitor.

— Prinţul Moştenitor vă aşteaptă la palat. Ne-am gândit că ar fi cel mai bine ca reuniunea dumneavoastră să fie privată.

Are sens. Cred. Totuşi, mi se strânge stomacul ca un ghem.

— Vă rog, spune el, făcând semn cu braţul şi indicând o linie pe care se aşteaptă să o urmez.

Prezenţa lui Akio lângă mine este mai întunecată decât norii de pe cer în timp ce aruncă o privire spre mulţime. Ofiţerul de Gardă imperială se poate retrage acum. Fără îndoială, se va bucura că mă dă în primire. Probabil abia aşteaptă să fie liber şi să facă ceva relaxant, cum ar fi să întoarcă ceasurile sau să sperie copiii în curtea unei şcoli sau – putem doar spera – să dispară de-a binelea.

Arunc o privire spre stânga, apoi spre dreapta. Portiera maşinii este încă deschisă. Ploaia picură în interior. Domnul Fuchigami aşteaptă. Tata aşteaptă. Japonia aşteaptă. Îmi fac curaj şi văd partea plină a paharului. Tata nu este aici, dar Tokyo este. Îmi

doresc ca şi nervii mei să fie precum betonul de sub picioare, duri şi impenetrabili. Sunt curajoasă. Sunt magnifică. Pot face orice. (Atâta timp cât lumea se poartă frumos cu mine, cât timp pot dormi zece ore pe noapte şi dacă pot lua un mic dejun consistent, bogat în proteine, desigur.)

Pe locuri.

Fiţi gata.

Start!

6

Mă aşez pe o banchetă din piele fină ca mănuşa, de culoarea coniacului. Domnul Fuchigami stă vizavi de mine, cu pălăria rotundă în poală. Părul lui este presărat cu fire argintii şi pieptănat pe spate. Portierele maşinii se trântesc. Sunt norocoasă că Akio urcă în faţă. Stă drept ca un par. Îmi vin în minte cuvinte precum băţ şi fund. Pe ceafă îi alunecă picături de ploaie. Le tamponează cu o batistă împăturită cu grijă. Îl cam urăsc. Îl urăsc şi mai mult pentru că este atât de atrăgător.

Conduce un şofer cu o jachetă cu nasturi de alamă şi mănuşi albe.

— Cine este în cealaltă maşină? întreb când observ un al doilea Rolls-Royce care ne urmăreşte.

Este cam înghesuială în maşină, iar geamurile se aburesc.

— Nimeni.

Domnul Fuchigami îşi scoate mănuşile negre din piele.

— Este goală, în cazul în care se defectează maşina.

Lemnul din interior străluceşte. Motorul toarce.

— S-a stricat vreodată maşina asta?

Faţa domnului Fuchigami este inexpresivă.

— Nu, este foarte nouă.

— Are sens.

Deşi nu chiar.

Poliţia pe motociclete albe ne flanchează. Acum mergem cu viteză pe o autostradă. Maşinile se opresc pe marginea drumului şi ne lasă să trecem.

— Itinerarul dumneavoastră pentru această seară şi restul sejurului.

Domnul Fuchigami îmi pune un teanc de hârtii în poală, pe un ton serios.

Itinerarul Alteţei Sale Imperiale, Prinţesa Izumi

22/03/2021

<>

3.32 p.m. – Sosirea la Aeroportul Internaţional Narita

3.45 p.m. – Plecarea de la Aeroportul Internaţional Narita, turul oraşului Tokyo şi al domeniului imperial în coloana oficială.

Îmi verific telefonul. 16.01 p.m. Cu şaisprezece minute în urma programului. Nu este tocmai vina mea. Chiar m-am născut mai târziu – cu trei săptămâni peste termen şi cu greutatea de 4,5 kilograme, aproximativ de mărimea unui bichon maltez[38] adult. Mama era atât de mare încât toată lumea credea că are gemeni, ceea ce a făcut-o pe asistentă să glumească spunând că mi-am devorat geamănul în uter. Zâmbesc la acest gând. Domnul Fuchigami mă urmăreşte cu atenţie, cu buzele zvâcnindu-i. Îmi îndrept din nou atenţia asupra programului.

17.01 – Schimbarea hainelor pentru cină

17.22 – Întâlnirea privată cu Prinţul Moştenitor

20.00 – Recepţia de bun venit şi cina

— Programul va trebui să fie corectat. Înţeleg că a fost o oprire neprevăzută în aeroport, continuă domnul Fuchigami.

[38] Rasă de câini de talie relativ mică, având blana cârlionţată şi lungă, cu un aspect decorativ. (n.r.)

Îşi îndreptă privirea spre ridichea pe care o aşezasem pe banchetă lângă mine. Îmi este un fel de prieten. Am botezat-o Tamagotchi 2.0.

Răsfoiesc paginile şi îmi muşc buzele. Ei bine, ar putea fi o provocare. Să-mi respect programul şcolar devine un mic miracol. Cele două săptămâni aici sunt pline de activităţi. Lecţii private de istorie, limbă şi artă japoneză. Tururi la altare, temple şi morminte. O vizită la ferma de animale imperiale şi la rezervaţia de raţe sălbatice. Mese festive. Ieşiri cu tata – un joc de baseball, deschiderea unei expoziţii de artă publică. Este chiar şi...

— O nuntă?

Domnul Fuchigami încuviinţează din cap.

— Prim-ministrul se va căsători peste zece zile.

Se aude cum înghit în sec.

— Nu mi-am adus nimic de îmbrăcat pentru o nuntă.

Garderoba mea este formată din colanţi şi hanorace – cred că pot trece drept sora şleampătă a lui

Lululemon[39] – toate perfect acceptabile la Mount Shasta. Dar, mă rog, la Mount Shasta şi aruncarea toporului sau alte legende urbane sunt tot perfect acceptabile.

— Aveţi la dispoziţie o garderobă. Familia imperială foloseşte serviciile unui grup select de designeri pentru crearea hainelor potrivite.

Pot citi mesajul din spatele acestei afirmaţii, din tonul său, din zâmbetul său enigmatic. Acum reprezentaţi familia imperială.

— Desigur, răspund.

Am o bănuială că s-ar putea să fiu complet depăşită de situaţie. Nu contează.

— Verişoarele dumneavoastră primare, Prinţesele gemene Akiko şi Noriko, călătoresc mult, adaugă el, pe un ton mai cald. Akiko s-a întors din Scoţia săptămâna trecută. Intenţionează să studieze engleza şi transportul în Evul Mediu la o universitate de acolo anul viitor. A purtat acasă o rochie fermecătoare şi un blazer.

---

[39] Companie americană specializată în producţia şi comercializarea echipamentelor sportive, mai ales a celor destinate practicilor de yoga. (n.r.)

Oh, sunt convinsă.

— Oh, spun.

Îmi evaluez ţinuta în minte: colanţi şi un tricou decolorat cu Mount Shasta High.

— Îmi pare rău, nu am ştiut...

Mă opresc. Pentru toate fetele care îşi cer scuze prea mult. Vă înţeleg.

— Da. Trebuie să fiţi conştientă că presa vă urmăreşte întotdeauna. Dar nu are nicio importanţă, spune domnul Fuchigami. Am format o mică echipă pentru a vă ajuta, începând cu domnul Kobayashi. El va fi garda dumneavoastră de corp. Familia lui se află în serviciul Casei Imperiale de zeci de ani. Cunoaşte foarte multe lucruri. Vă puteţi baza pe el pentru discreţie.

Ah, cuţitul se răsuceşte şi mai adânc în rană. Duşmanul meu de moarte îmi va fi cel mai apropiat confident? Niciodată.

— Vă rog să vă asiguraţi că îi adăugaţi datele de contact în telefon, spune domnul Fuchigami.

Fii sigur de asta. Voi scrie la numele lui „Odrasla Satanei” şi voi adăuga un emoji cu coarne de diavol şi unul cu un morman dublu de rahat.

Deschid gura să-l întreb pe domnul Fuchigami despre restul programului, dar îmi pierd cuvintele şi respiraţia. Acum deschid gura dintr-un alt motiv. Surpriză. Uimire. Veneraţie. Admiraţie.

Suntem pe creasta unui deal. Razele de soare se furişează printre nori, iar linia zimţată a zgârie-norilor ajunge foarte sus. Mă atrage ca un miraj. Mă sprijin de geam, îl şterg de abur cu palma şi îmi ridic uimită bărbia. Picăturile de ploaie alunecă pe geam, întretăindu-mi imaginea reflectată.

— Tokyo, spune domnul Fuchigami plin de mândrie. Înainte era cunoscut sub denumirea de Edo, a fost distrus aproape în întregime de Marele Cutremur din regiunea Kantō din 1923, apoi iar, în 1944, de bombardamentele nocturne. Zeci de mii de oameni au fost ucişi.

Şambelanul tace.

— Kishikaisei.

— Ce înseamnă?

Tresar. Am intrat în oraş acum. Zgârie-norii nu mai sunt forme zimţate pe cer, ci giganţi cenuşii ameninţători. Orice suprafaţă posibilă este acoperită cu reclame – neon şi plastic sau bannere pictate – toate menite să atragă atenţia. Şi este foarte zgomotos. Este un amalgam de melodii pop, claxoane de maşini, sunete de reclame şi trenuri care trec peste şine. Nimic nu este discret.

— Traducerea aproximativă este „trezeşte-te din moarte şi întoarce-te la viaţă”. În ciuda situaţiilor disperate, Tokyo şi-a revenit. Este casa a peste treizeci şi cinci de milioane de oameni.

Face o pauză.

— Şi, în plus, a celei mai vechi monarhii din lume.

Sunt de zece ori mai uimită. Îmi lipesc nasul de geam. Văd parcuri înverzite, clădiri rezidenţiale îngrijite, magazine de lux, galerii şi restaurante. Lângă fiecare construcţie modernă, elegantă, există o clădire din lemn cu un acoperiş din ţigle albastre şi felinare strălucitoare. Totul este atât de intens. Casele se sprijină una de cealaltă ca nişte oameni beţi.

Domnul Fuchigami povesteşte istoria oraşului Tokyo. Un oraş construit şi reconstruit, născut şi renăscut. Îmi imaginez cum ar arăta dacă l-ai tăia ca

pe o felie de tort, disecându-i straturile. Aproape că le vizualizez. Cenuşa din incendiile din Edo cu vestigii de armuri de samurai, instrumente de caligrafie şi ceramică ciobită pentru servit ceaiul. Oseminte datând din timpul prăbuşirii shogunatului. Praf de la Marele Cutremur şi mai multe rămăşiţe în urma bombardamentelor din Al Doilea Război Mondial.

Totuşi, oraşul prosperă. Este viu şi îşi ramifică pretutindeni venele fosforescente. Copii îmbrăcaţi în fuste în carouri şi cu mici cravate roşii se strecoară printre oamenii de afaceri în costume sobre. Două femei în chimonouri purpurii, cu umbrele de soare asortate, intră într-o ceainărie. Toţi oamenii arată ca mine. Desigur, sunt şi variaţiuni, forme diferite ale ochilor şi feţelor, dar atâta păr închis la culoare nu am văzut în viaţa mea. Am o revelaţie: nu sunt o raritate pe aici. Nu sunt diferită. Ce privilegiu este să te amesteci în mulţime.

Dar în acelaşi timp mi se pare halucinant, ca şi când aş privi prin gaura cheii. Nu pot să asimilez tot. Maşina nu a încetinit nici măcar o dată.

Atunci îmi dau seama.

— Nu ne oprim la niciun semafor.

Domnul Fuchigami bate darabana cu degetele pe bancheta din piele.

— Da. Semafoarele sunt programate să treacă de la roşu la albastru pentru coloana oficială imperială. Este extrem de important să fie respectat programul.

O altă ironie. Nu-mi pasă. Corpul meu fredonează. Vrea să se piardă prin Tokyo şi să dispară în măruntaiele oraşului. Aici ar fi trebuit să mă nasc, aici ar fi trebuit să trăiesc. Aici, cuvinte precum acceptare şi toleranţă nu ar fi făcut parte din vocabularul meu timpuriu. Aş fi fost o prezenţă obişnuită, o faţă oarecare din mulţime. Desigur, în afară de Rolls-Royce şi de semnalele luminoase ale escortei de la poliţie.

Mă las pe spate, copleşită şi încântată, ascult sunetul blând al ploii pe capota metalică a maşinii. Sunt năucită în mod oficial.

Trecem peste un curs de apă.

— Unul dintre numeroasele şanţuri care înconjoară domeniile imperiale, explică domnul Fuchigami.

Aici trăiesc bunicii mei, împăratul şi împărăteasa – în mijlocul oraşului Tokyo, într-o pădure privată de unu virgulă patru milioane de metri pătraţi.

Interiorul maşinii se întunecă în momentul în care intrăm într-un tunel. Ne îndepărtăm de domeniile imperiale.

— Tatăl meu nu locuieşte acolo?

Trec printr-un moment de panică. Îmi aduc aminte că am văzut un film despre un copil de neam regesc, nedorit, care a fost sechestrat în provincie, ascuns.

— Prinţul Moştenitor locuieşte în Palatul Tōgū de pe Domeniul Akasaka, la est de Palatul Imperial. De asemenea, acolo se află şi restul familiei – unchii, mătuşile şi verii dumneavoastră. Gemenele, prinţesele Akiko şi Noriko, sunt cam de vârsta dumneavoastră. Şi prinţul Yoshihito. S-a mutat, dar s-a întors acasă de curând. Veţi avea mereu companie.

Zâmbeşte, de parcă mi-ar face un cadou.

Mă cuprinde neliniştea când se termină tunelul. Trecem de o poartă strălucitoare, alb cu auriu. Paznicii în uniforme de un albastru deschis stau în poziţia de drepţi. O peluză vastă, bine îngrijită, se

întinde până la o fântână grandioasă şi încadrează o clădire impunătoare de marmură.

— Palatul Akasaka are ca model atât Palatul Versailles, cât şi Palatul Buckingham, spune domnul Fuchigami.

Înţeleg, înţeleg. Locul are aerul ăla tipic de „Atunci să mănânce cozonac!”[40].

— Palatul nu este locuit, dar este folosit pentru vizitele demnitarilor.

O luăm pe după un colţ. Alte ziduri. Încă înconjurăm domeniul Akasaka. Stejarii noduroşi străjuiesc străzile, iar zidurile au devenit un simplu gard de bambus acoperit de vegetaţie. Toate par destul de inofensive, dar camere de securitate sunt montate discret la fiecare câţiva metri, iar gărzile imperiale patrulează perimetrul.

Coloana încetineşte.

---

[40] O expresie greşit atribuită reginei Marie Antoinette a Franţei, din secolul al XVIII-lea. Conform acestei legende urbane, regina ar fi rostit în momentul în care i s-ar fi comunicat că poporul suferă de foame şi nu are pâine: „Dacă n-au pâine, atunci să mănânce cozonac!” Zicala este şi azi folosită în situaţiile în care se discută ironic despre luxul şi viaţa lipsită de griji a elitelor. (n.r.)

În faţă, gărzile imperiale în uniforme albastre imaculate şi purtând chipiuri cu embleme strălucitoare stau în poziţie de drepţi. Tresele aurii de pe uniformele lor îmi atrag atenţia. Se deschide o poartă neagră din fier. Poliţiştii pe motociclete se împrăştie, blocând strada şi intrarea în timp ce noi pătrundem în interior.

— A, iată, am ajuns. Acesta este Palatul Tōgū, anunţă domnul Fuchigami pe un ton liniştit şi prietenos. Bine aţi venit acasă!

Timpul se opreşte, iar creierul meu creează instantanee ale fiecărui moment. Fără îndoială, aceste detalii vor rămâne în hipotalamusul meu, locul în care sunt stocate amintirile de neşters. Ca atunci când aveam un streptococ în gât şi nu puteam mânca decât banane. Voi asocia pentru totdeauna fructul cu durerea şi boala. Dar acum este opusul. Acum este doar frumuseţe şi strălucire.

Un instantaneu: mergem pe un drum pietruit, flancat de arţari şi azalee purpurii care se întind la poalele lor. Oriunde te-ai uita, se întinde un parc imens, cu pâlcuri de arbori ai pagodelor, mesteceni argintii, pini negri şi cedri. Aerul miroase a argilă şi a iarbă proaspăt tăiată.

Alt instantaneu: cum cobor din maşină îmi şi întind gâtul. Ploaia se opreşte pentru o clipă. Chiar dacă soarele se ascunde după nori, clădirea parcă emană

propria lumină. Este radioasă. Strălucitoare. Casa perfectă pentru cineva despre care se credea odinioară că era un zeu urmaş al soarelui. Palatul Tōgū este o minune modernă. Structura vastă, cu două etaje şi optsprezece dormitoare, se potriveşte perfect în mediul său natural. Acoperişul de un bronz ruginiu care a căpătat o patină ca de jad oglindeşte copacii.

Următorul instantaneu: merg pe jos până la intrare, trecând pe lângă un şir de membri ai personalului. Se prezintă unul câte unul. Mai mulţi şambelani. Un doctor. Trei bucătari-şefi (deoarece trei sunt mai buni decât unul), care sunt specializaţi în gastronomie japoneză, gastronomie occidentală şi panificaţie şi deserturi. Aghiotanţi. Menajere. Valetul tatălui meu. Doamna mea de onoare, Mariko. Ea se înclină.

Îmi muşc buza de jos cu dinţii.

— Doamna mea de onoare? îl întreb pe domnul Fuchigami.

— Însoţitoarea personală, spune el, purtând din nou pălăria rotundă. Vă va ajuta cu sarcinile zilnice şi vă va îndruma în ceea ce priveşte limba, cultura şi eticheta. Tatăl dumneavoastră a ales-o personal. S-a gândit că vă veţi bucura de compania cuiva de aceeaşi vârstă cu dumneavoastră. Mariko va absolvi

în curând Universitatea Gakushūin[41]. Tatăl ei este poet laureat al premiului Shoji Abe, iar mama ei a fost doamnă de onoare a prinţesei Asako. Vorbeşte engleza excelent şi este expertă în bunele maniere de la curte.

Majordomii ţin uşile de sticlă deschise. Mă îndrept spre hol şi îmi schimb pantofii cu papuci de casă. Podelele sunt lustruite bec, iar candelabrele sunt cromate. Mergem repede şi nu văd decât frânturi din restul casei: paravane de mătase în spatele unor cortine de plexiglas pe hol. Mobila din sufragerie dispusă în unghiuri perfecte de nouăzeci de grade. Paleta de culori calde şi relaxante, în tonuri de lemn şi bejuri cu accente rozalii. Paravane de hârtie aproape transparente pe şine de lemn care delimitează spaţiile. Nu este aglomerat. Este aerisit.

În apartamentul meu, există un perete de sticlă transparentă şi sub el, un iaz. Este ca şi când am fi suspendaţi, plutind peste o întindere de un albastru profund. Lebedele alunecă pe apă şi crapii koi[42]

[41] Gakushūin, instituţie japoneză de învăţământ înfiinţată iniţial la Kyoto, în secolul al XIX-lea, ulterior mutată la Tokyo. Până în 1947, a fost destinată educării copiilor nobilimii japoneze. În prezent, este accesibilă publicului larg şi este considerată o şcoală de elită, oferind cursuri de la nivelul de grădiniţă, până la cel universitar. Marea majoritate a membrilor familiei imperiale japoneze au studiat în această prestigioasă instituţie în ultimul secol. (n.r.)

[42] Specii de crap aclimatizate în Japonia, des întâlnite în heleşteiele decorative din grădinile japoneze tradiţionale şi moderne. (n.r.)

ţâşnesc pe sub apă. În depărtare, îl spionez pe Akio. Cu părul ciufulit artistic din pricina ploii, vorbeşte cu ceilalţi membri al personalului de securitate. Fără îndoială, le dă indicaţii. Îmi fac în minte o listă a preferinţelor lui Akio:

Ce îi place

• Să facă pe şeful cu oamenii din jur

• Programele

• Costumele Tom Ford

• Căştile pentru urechi

• Să se împăuneze şi să facă şi mai mult pe şeful cu oamenii din jur

Ce nu-i place

• Să întârzie cineva

• O abordare joie de vivre[43] a vieţii

• Prinţesele care fac pipi, care se uită la Downton Abbey sau care acceptă ridichi de la bucătari

Că veni vorba, încă mai am ridichea. Am ţinut-o în mână în timpul prezentării personalului şi cât timp am făcut turul palatului. Acum stă pe o ladă acoperită cu foiţă de aur, lângă un iris într-o vază cu striaţii. Floarea asta mă face să o studiez.

Aranjamentul este perfect încadrat pe tapiseria de mătase din spatele lui. Petalele mov sunt simple, dar elegante. Aşezarea în acest loc pare intenţionată, aproape ceremonială. Nu pot decât să observ, deoarece simt că mi se încurcă circuitele.

Mariko îşi mişcă buzele.

— Marea întrebare este ce rochie veţi purta?

Ea a expus toate variantele pe patul cu baldachin: o rochie roz din mătase imprimată cu un motiv floral sau una galbenă, cu mâneci şi perle.

[43] „Joie de vivre”, expresie în franceză care înseamnă „bucuria de a trăi” şi presupune o abordare lipsită de griji a vieţii. (n.r.)

— Prinţesa Akiko a purtat ieri roz la ceaiul oficial de dimineaţă pentru persoane importante, spune Mariko.

Este mică, are trăsături subţiri şi aspre, cu sprâncenele ca două crestături şi o bărbie ascuţită.

— Nu am vrea să pară că o copiem. Dar galbenul este atât de palid. Mă tem că ar putea avea consecinţe nedorite din perspectiva tenului.

Mariko îmi apropie rochia de obraz. Eticheta este din mătase şi scrie pe ea Oscar de la Renta.

Eu: Meh, etichetele de designer nu mă impresionează.

Tot eu: Abia aştept să-i fac o fotografie pe furiş ca să i-o trimit Noorei. Deja ştiu care va fi reacţia ei. Afurisito, minţi.

— Ce credeţi, Izumi-sama[44]? întreabă Mariko.

— Oh, ăă.

---

[44] Particulă de politeţe specifică limbajului elevat în Japonia, care se foloseşte în în cazul persoanelor cu un rang important sau cu o poziţie superioară ierarhic decât cea a interlocutorului. (n.r.)

Pretind că nu sunt ofensată şi iau în considerare variantele. Mâneci? Câh. Roz deschis? Dublu câh. Niciuna dintre opţiuni nu mă atrage.

— Galbenul şi rozul nu prea sunt culorile mele preferate. Ceva mai întunecat? Poate negru?

Preferabil cu unu la sută bumbac şi un milion la sută spandex. Nu mă înţelegeţi greşit, îmi iubesc corpul. Doar că îl iubesc cel mai mult în negru. M-ar ajuta şi la mica mea problemă cu pătatul. Mănânc dezordonat. Chiar şi în acest moment, am o mică pată pe hanorac – ciocolată, cel mai probabil, din portofoliul brandurilor Snickers. Dacă aş fi cu GFA, nu aş avea nicio problemă să o ling.

Mariko aruncă o privire spre dressingul încastrat în perete, având în mijloc o consolă din marmură. Rochiile atârnă pe umeraşe. Este un adevărat masacru în nuanţe pastelate.

— Nimic negru, spune ea, apoi oftează. Va trebui să alegeţi galben.

Dă din cap ca şi când încerca să se calmeze.

— Tenul deschis la culoare este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

În mai puţin de zece minute, sunt îmbrăcată în rochia galben pal, care se mi se potriveşte destul de bine şi sunt încercată de un mic acces de vanitate. Sunt aprinse nişte lumini puternice. Mariko se plânge că nu am breton.

— Ce să facem cu ăsta? întreabă Mariko, ridicându-mi părul şi studiind firele groase în oglindă.

— Îmi place desfăcut, îi spun, crezând că dorea să ştie părerea mea sinceră.

Buzele lui Mariko se subţiază. Îmi trage părul pe spate şi strânge claia într-un coc. Mă doare scalpul până când termină de coafat. Îi place să fie dură, am înţeles. Pentru a echilibra rochia de bombonică, mi se aplică un pic de culoare pe buze şi pe obraji.

Mormăie ceva despre culoarea ojei mele – roz excentric – că e prea strălucitoare, dar nu este timp să-mi facă manichiura. Îmi pune cercei din perle Mikimoto[45] în urechi şi un colier asortat în jurul gâtului.

[45] Mikimoto Pearls, cea mai prestigioasă companie de bijuterii realizate din perle de cultură din Japonia. Compania a fost înfiinţată la sfârşitul secolului al XIX-lea şi se bucură şi în prezent de un renume mondial. (n.r.)

— Cadouri de bun venit din partea împărătesei. Regretă că nu poate fi aici pentru a-şi saluta personal cea mai nouă nepoată.

Mariko prinde închizătoarea.

În oglindă, văd o altă persoană. Sunt eu, şi totuşi nu. Un avatar regal. Nu ştiu sigur ce să cred sau cum să mă simt în acest sens.

Se aud bătăi la uşa apartamentului. Mariko îl lasă pe domnul Fuchigami să intre. Este aici să mă însoţească la tata.

— Gata? întreabă el, cu o privire evaluativă, apoi aprobatoare.

Vreau să spun da, dar galaxii întregi de cuvinte îmi mor pe limbă. Sunt la câteva minute distanţă de întâlnirea cu tata, pe care am aşteptat să-l cunosc întreaga viaţa. Simt o dorinţă teribilă de a striga într-o pungă de hârtie. Dar îmi păstrez calmul, cel puţin în exterior. În interior, sunt cuprinsă de nesiguranţă. Vreau ca tata să mă placă. Vreau să-mi placă de tata. E prea mult să cer de la univers?

Tot ce pot face este să încuviinţez din cap. Toate drumurile duc într-acolo. Gata cu plimbatul pe străzi întrebându-mă dacă vreun străin ar putea fi rudă cu

mine. Răspunsurile la întrebările mele se află la câţiva paşi distanţă. Cine este tata? Mă vrea aici? Este doar o mişcare politică? Îmi îndrept umerii şi, cu paşi siguri, îl urmez pe domnul Fuchigami pe uşă, într-o nouă viaţă.

7

Pereţii din biroul tatălui meu sunt din cedru, foarte lăcuiţi, lucioşi ca oglinda, fiecare fibră a lemnului fiind evidenţiată. Momentan, sunt singură. Domnul Fuchigami m-a lăsat aici şi a închis uşile. Înţeleg. Prinţul Moştenitor nu aşteaptă pe nimeni. Este în regulă; am timp să trag cu ochiul.

Ca şi camera mea de aici, aceasta este la fel de puţin mobilată. Ştiu de ce. Una sunt banii, alta e luxul. Sunt destul de sigură că am păşit în straturile cele mai profunde ale celui din urmă. Fiecărui articol de pe raft i se oferă un spaţiu generos faţă de celelalte. Luminile încorporate, raze personale de soare, pun în valoare obiectele – o vază de porţelan din China, de un albastru cobalt, o cutie spaniolă de tutun, din argint, un tip de sabie cu un dragon auriu înfăşurat în jurul mânerului. Fiecare articol este vechi, rar. Nepreţuit. Aici, familiile nu sunt măsurate prin însemnul dolarului, ci prin piese

istorice şi origini. Şi a mea care este? Toată viaţa mea pare brusc ieftină.

Sunt şi fotografii. Înrămate simplu, între două bucăţi de sticlă sunt poze ale tatălui meu, toate alb-negru. Într-una este un tânăr băiat, având în spate un paravan shoji[46], cu degetele aşezate pe clapele pianului. În alta, este mai mare, elegant şi foarte milităros, într-o uniformă cu nasturi de alamă. Apoi, instantanee. El îmbrăţişând un koala în faţa unui eucalipt. Bând bere cu fratele său la un pub. Mai este o fotografie cu împărăteasa şi împăratul în ziua nunţii lor, purtând însemnele imperiale, în chimonou şi hakama[47].Uşile glisante se deschid, îmi îndrept spatele şi-mi netezesc rochia. Inima îmi bate cu putere. El apare în cadrul uşii, afişând o figură impunătoare, purtând o cămaşă albă, cu nasturi din sidef şi pantaloni negri.

Îşi înclină capul şi le vorbeşte în japoneză bărbaţilor din spatele lui. Uşile se închid. Suntem singuri. Putem

[46] Paravane glisante, specifice locuinţelor tradiţionale japoneze, alcătuite dintr-o structură uşoară de bambus sau lemn de conifere, pe care sunt întinse bucăţi de material textil sau hârtie. (n.r.)

[47] Veşmânt tradiţional japonez, purtat cel mai adesea de bărbaţi la ocazii speciale. (n.r.)

(a) să ne îmbrăţişăm;

(b) să ne strângem mâinile; sau

(c) să ne zâmbim sincer.

Dar apoi, alegem

(d) niciuna dintre cele de mai sus – ne uităm stingheri unul la altul.

Afară norii cenuşii au dispărut şi soarele apune. Lumina este diferită aici – nuanţe de portocaliu şi auriu stins, culori care credeam că pot fi obţinute doar din paleta unui artist. În cameră, jocul de umbre scoate în evidenţă trăsăturile dure ale feţei tatălui meu. El este rezervat. Eu sunt debusolată.

— Semeni cu mama ta, izbucneşte în cele din urmă.

A sunat ca o lovitură de bici. Îi interpretez corect tonul? A fost acuzator? Îmi încleştez şi-mi descleştez mâinile. Cele mai grave temeri ale mele ar putea deveni realitate. Nu mă vrea. A fost o greşeală. Îmi vine să renunţ la toate astea.

— Am crezut că semăn foarte mult cu tine când ţi-am văzut, în cele din urmă, pozele.

— Semeni. Din cauza nasului. Familia imperială este cunoscută pentru mica ridicătură a nasului.

Îmi duc mâna la nas şi urmăresc fina denivelare de-a lungul osului.

— De asemenea, semeni cu împărăteasa, mama mea.

Tonul lui devine mai cald.

— Bărbie de elf şi ochi mari. Era o mare frumuseţe la vremea ei. Este bine că nu semeni prea mult cu mine. Mama ta mi-a spus odată că de multe ori arăt de parcă tocmai am mâncat struguri acri.

Râd. Ar trebui să mă abţin pentru moment, cred.

Îşi mişcă maxilarul.

— Nu am luat niciodată în seamă frivolităţile ei.

Devin sobră.

Intervine o tăcere incomodă. Ce mi-am imaginat? Că o să ne aruncăm unul în braţele celuilalt? Că ADN-ul nostru comun ar acţiona precum magneţii care se atrag? Nu este tatăl care se întoarce din război. Eu nu sunt un copil care aşteaptă cu nerăbdare sosirea lui. Nu există amintiri care să ne consolideze relaţia. Nu m-a învelit noaptea, nu m-a ţinut în braţe în timp ce aveam febră şi nu m-a încurajat în timp ce jucam softball. Toate acele momente ratate se acumulează între noi. Nu vreau să-l învinovăţesc pentru absenţa lui, dar într-un fel o fac. Totul este atât de nedrept.

— Eu... începe să vorbească, dar se întrerupe brusc.

Nu găseşte nimic de spus. Nici eu. Timpul trece. Suntem doi străini. De ce am crezut că ar putea fi diferit?

Zâmbeşte, nesigur.

— Am văzut tauri în Spania şi nu m-am simţit la fel de înspăimântat ca în acest moment. Îmi tremură mâinile.

Îmi arată. Degetele groase îi tremură uşor.

Uşurată, reuşesc să zâmbesc.

— Nu am fugit niciodată cu taurii, dar l-am lipit pe Tommy Steven cu fundul de scaun în clasa a doua după ce mi-a furat creioanele. Mi-a fost atât de frică să nu fiu prinsă, încât am mărturisit imediat.

Ochii lui strălucesc de mândrie.

— Ai un puternic simţ al dreptăţii.

Mi se înmoaie genunchii şi răspund cu un zâmbet larg.

— Poate că ar trebui să o luăm de la capăt.

El întinde o mână.

— Mă bucur că eşti aici. De-abia aştept să te cunosc.

Îmi aşez mâna într-a lui. Strângerea îi este fermă şi liniştitoare, dar nu familiară. Ştergem (d) şi alegem (c), o strângere de mână.

Nu este mult, dar este un început, mă ajută să-mi amintesc de ce mă aflu aici. Să-l cunosc pe tata. Să

înţeleg cine sunt, forma feţei mele, originile felului meu încăpăţânat de a fi.

— Grădinile sunt frumoase în această perioadă a anului, spune el în timp ce dăm drumul mâinilor.

Mă înveselesc.

— Da?

— Ai vrea să le vezi?

Mă gândesc un moment. Aerul curat este benefic.

— Ar fi minunat. După tine.

Simt aerul răcoros şi umed învăluindu-mi obraji. Pietrişul de dimensiunea unui bob de mazăre îmi scrâşnete sub picioare. Tatăl meu merge alături de mine, cu capul plecat, cu umerii relaxaţi – portretul unui prinţ, revizitat. Mi se face pielea de găină.

— Ţi-e frig, spune el.

Priveşte într-o direcţie şi, la un semn discret, apare un însoţitor regal. Un truc pe care aş vrea să îl învăţ.

Tata vorbeşte în japoneză, iar însoţitorul se înclină şi dispare. Silueta neagră a unor umeri largi se zăreşte printre copaci – serviciul de securitate. Îl spionez pe Akio. Este ceva cu care va trebui să mă obişnuiesc. Chiar şi atunci când eşti singur, nu eşti niciodată realmente singur. Însoţitorul reapare şi este uluitor cât de repede se mişcă. Are broboane de transpiraţie pe frunte, dar respiră regulat. Se înclină şi îi oferă tatălui meu o pelerină de caşmir, de culoarea fildeşului. Tata o ia şi-mi acoperă umerii.

— E mai bine acum?

— Mult mai bine. Mulţumesc.

Îmi strâng şalul în jurul meu. Nu am mai purtat niciodată un material atât de fin, dar m-aş putea obişnui.

— Continuăm?

Face semn înainte.

Ne cufundăm într-o tăcere prietenoasă. Între noi, murmurul vântului şi al traficului din Tokyo. Tata îmi vorbeşte despre speciile de copaci. Mesteacănul alb este efigia lui personală. Cărarea se deschide, se lărgeşte şi înconjoară un iaz. Ne oprim lângă un pin negru sculptural. Peste apă, domnul Fuchigami şi câţiva şambelani stau în picioare, făcând tot posibilul să ne supravegheze fără să ne privească.

Zâmbetul tatălui meu este trist.

— Domnul Fuchigami este probabil supărat că am ieşit din casă. Nu era în program.

Îmi strâng şalul în jurul meu.

— Pare a fi o problemă recurentă. Am crezut că lui Akio îi va exploda capul când am spus că am nevoie la toaletă la aeroport.

Soarele coboară şi mai aproape de linia orizontului. Însoţitorii aprind felinare de piatră. Grădina se cufundă într-o strălucire difuză, gălbuie.

Tata mormăie.

— Ah, domnul Kobayashi. L-am ales personal. Am crezut că te vei simţi mai confortabil dacă e cineva mai tânăr.

Încuviinţez din cap, nedorind să par nerecunoscătoare.

Bum. Tresar. Focuri de artificii strălucesc pe cerul nopţii ca zahărul pudră. Nuanţe de roz strălucitor, purpuriu închis, albastru electric. În depărtare, luminile din Tokyo mă ademenesc.

Tata se mută de pe un picior pe altul, lăsându-şi capul pe spate să privească cerul.

— Sunt frumoase, mă minunez eu.

Scânteile se reflectă în ochii lui întunecaţi.

— Sunt pentru tine. Tokyo îşi întâmpină noua prinţesă.

Pentru mine? Înghit cu greu şi fac tot posibilul să nu mi se urce la cap.

Un însoţitor se apropie purtând o tavă de argint, încărcată cu băuturi în pahare grele de cristal. Tata ridică paharul fără picior, plin cu lichid de culoarea chihlimbarului. Eu iau cupa care are un lichid cu bule. Sorb şi zâmbesc. Este cidru spumant. Delicios.

El îşi arcuieşte o sprânceană imperială spre mine (joc de cuvinte intenţionat). Îi explic.

— Cidrul spumant. Orice are zahăr îmi merge la inimă.

Al doilea lucru sunt îmbrăţişările. Cât mai multe îmbrăţişări.

El soarbe din lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Nu cred că asta era pe lista ta de preferinţe.

Adevărat. Dar am enumerat diversele deserturi pe care le-aş considera preferinţe serioase. Se uită fix la lichidul din pahar, încruntat.

— Un bărbat nu ar trebui să citească despre ce îi place copilului său de pe o hârtie.

Pare melancolic, puţin dezamăgit. Mă întreb dacă este supărat pe mama.

— Mi-ar plăcea mai degrabă să-ţi aud răspunsurile decât să le citesc. Care sunt hobby-urile tale?

Oare serialul Real Housewives[48] ar putea fi luat în considerare?

— Sunt câteva, dar nimic nu mi-a atras atenţia încă în mod special. Îmi place să fac produse de panificaţie. Sunt un brutar excelent.

Mori de plăcere dacă încerci crema mea de unt şi glazura de smântână dulce!

— Verişoarele tale, Akiko şi Noriko cresc viermi de mătase, spune el, amintind de gemene.

În biografiile regale, sunt mai întâi amintite hobby-urile femeilor.

— Lui Sachiko îi place alpinismul. Agenţia Imperială nu este prea entuziasmată – o prinţesă în pantaloni de drumeţie. Foarte avangardist.

Zâmbeşte peste marginea paharului, de parcă am împărtăşi o glumă privată.

— Notele tale. Cum sunt?

---

[48] The Real Housewives reprezintă un concept american de serial de tipul reality TV, difuzat pe canalul Bravo. (n.t.)

Sub medie în cel mai bun caz. Dar tata este Prinţ Moştenitor, aşa că înfloresc puţin adevărul.

— Foarte bune.

Atât de bune, încât am reuşit să intru la două colegii comunitare şi o şcoală publică. Sorb din cidru ca să nu fie nevoie să dezvolt subiectul.

— Păstrezi curăţenia în camera ta?

Învârte lichidul din pahar.

Camera mea ţi-ar putea provoca vise pline de anxietate despre cum te sufoci sub mormane de gunoi.

— Sunt destul de ordonată, cred.

Toate întrebările lui mă conduc la o singură concluzie: sunt remarcabil de neremarcabilă.

Pieptul i se umflă de mândrie.

— Semeni cu mine. Când eram mic, eram foarte organizat.

Mă analizează pentru o clipă. Îmi dau seama că şi eu sunt dornică să aflu despre el. Întrebările nu-mi dau pace. Cum era în copilărie? A intrat în necazuri? Te rog, să fi intrat în necazuri. Dar, înainte de a-l putea întreba, el mi se adresează aproape cu ranchiună:

— Şi mama ta? Ce mai face?

Învârt paharul de spumant în mână.

— E bine. Tot singură.

Îl privesc cu ochii strălucind. Nicio reacţie. Presupun că planul meu de a reedita clasicul Parent Trap[49] nu va funcţiona. Recunosc. Mi-a trecut prin cap să-mi readuc părinţii împreună, să-i fac să se îndrăgostească nebuneşte din nou şi apoi să se căsătorească. O fată are dreptul să viseze.

— Mai are colecţia de căni?

— Da, spun cu căldură. Preferata ei este cea pe care scrie Nici Bigfoot nu crede în tine.

— Dar pe cea pe care scria Sunt foarte ataşată de plante o mai are?

---

[49] Comedie romantică americană din 1998, în care două gemene identice îşi propun să îi împace pe părinţii lor divorţaţi. (n.r.)

— Nu. Am spart-o eu când aveam şapte ani.

Îmi amintesc în detaliu. Mama mi-a făcut ciocolată caldă. Cana mi-a ars mâna şi am scăpat-o pe jos. A plâns şi apoi şi-a zis că e proastă.

— Era un cadou de la mine.

El se relaxează.

— Râdea ca o hienă.

Mă opresc, înţelegând brusc reacţia ei. Cana o lega de o altă viaţă. De tata.

— Este profesoară?

— Da. Mama este foarte autocritică din cauza asta. Ştii citatul acela, „Cei care nu pot face un lucru, îl predau”?

— Nu îl ştiu, spune el. Dar îl înţeleg.

— Studenţii ei o iubesc, toată facultatea e înnebunită după ea. A făcut atât de multe lucruri grozave, zâmbesc.

— Şi te-a făcut pe tine.

Tata aşteaptă să mă prind. Înţeleg greu, dar când îmi dau seama, căldura mă cuprinde din vârful degetelor de la picioare până în vârful urechilor. Îşi îndreaptă paharul spre al meu.

—Să bem pentru asta!

— Şi-a dorit mereu să predea.

Vocea lui are o blândeţe aparte, un semn de apreciere şi respect. Expresia lui devine melancolică.

— Tu eşti... ai avut o copilărie fericită?

Răspund automat.

— Da. Cea mai bună.

Mă lansez în poveştile mele preferate din copilărie, când m-am îmbrăcat în pirat timp de aproape un an în şcoala primară. Mama m-a susţinut total, înnegrindu-mi dinţii în fiecare dimineaţă şi folosind lămâie în diverse combinaţii, să nu fac scorbut. Ce vremuri! Îi povestesc tatălui meu despre prietenele mele – cum are Noora calităţi de şefă absolută, cât

de drăguţ-agresivă este Hansani, cât de nemiloasă poate fi Glory.

Omit să-i spun că locuiesc într-un oraş în care steagurile confederate sunt într-un veşnic duel cu cele în culorile curcubeului[50]. Şi despre cutia cu mesaje netrimise de Ziua Tatălui de lângă teancul meu de romane romantice. Trage aer în piept cu putere.

— Viaţa ta ar fi fost foarte diferită dacă ai fi crescut aici.

— Cum aşa?

— Ei bine, pentru început, ţi s-ar fi dat două nume foarte specifice. Primul este un nume oficial care se termină în -nomiya. Înseamnă membru al familiei imperiale.

Desigur. Numele lui. Makotonomiya.

— Al doilea e un nume personal. Experţii ar fi elaborat o listă de opţiuni. Eu aş fi ales unul, apoi i-aş fi trimis alegerea mea împăratului. Spre aprobare, desigur.

---

[50] Steagurile confederate sunt simboluri ale suprematismului rasial alb, iar steagurile în culorile curcubeului sunt simboluri ale comunităţii LGBT. (n.t.)

— Desigur.

— Împăratul ar fi scris numele tău ales pe washi[51] şi l-ar fi pus într-o cutie de chiparos lăcuit, cu emblema crizantemei aurite. Cutia ar fi fost trimisă la palat, apoi la spital şi aşezată pe pernă, chiar lângă capul tău, spune el cu o voce joasă şi caldă. După ritualul de numire, ai fi fost scăldată într-o cădiţă din lemn de cedru.

— Sună drăguţ.

Amestecă lichidul din pahar.

— Ţi-ar fi fost aleasă o efigie floralã.

Respiraţia mea iese în nori mici. Focurile de artificii s-au terminat. Lângă iaz, apar licurici care dansează deasupra apei în cercuri concentrice. E frig. Chiar şi aşa, încă nu sunt pregătită să intru.

— Ce ai fi ales?

Fac ochii mari cât cepele. Îmi deschid sufletul. Îmi doresc atât de tare să funcţioneze. Vreau ca viaţa mea să fie diferită. Mai bună. Mai întreagă. O viaţă de supererou.

---

[51] Hârtie tradiţională japoneză. (n.t.

— Eu am ales irisul violet.

Vaza din camera mea – un singur iris. S-a gândit la mine. Îi pasă de mine. Mă ustură ochii. Clipesc să nu-mi dea lacrimile. Dacă mă întreabă, voi spune că este din cauza brizei.

— Înseamnă puritate şi înţelepciune.

Sunt cuprinsă de emoţie. Întrucât nu mă pricep să o ascund, spun:

— Mama a zis că nu ţi-a spus pentru că ştia că nu voiai să părăseşti Japonia. Ai fi fost ca un copac fără soare.

„Iar ea nu îşi dorea o viaţă regală”, gândesc eu. Impasul lor a dus la despărţire. A fost singura soluţie. Înţeleg, dar este greu de acceptat.

Încuviinţează din cap.

— Am o datorie faţă de Japonia.

Îmi trag nasul.

— Înţeleg. Am văzut toate filmele cu Spider-Man.

Mulţumită lui Glory. Este înnebunită după Marvel.

— Putere, responsabilitate şi toate chestiile astea.

Vântul îi ciufuleşte părul. Înghite restul de băutură.

— Nu intenţionam să locuiesc permanent în America. Asta nu a fost niciodată o opţiune.

Dau din cap şi înghit cu greu. Dacă nu mă opresc asupra lor, cuvintele lui nu mă vor afect atât de mult. Se joacă cu paharul gol, ţinând degetele mari pe marginea lui.

— Dar dacă aş fi ştiut că am o fiică, aş fi găsit o soluţie.

Mă studiază, aşteptând până îmi ridic privirea pentru a o întâlni pe ai lui.

— Aş fi înotat peste oceane. Aş fi escaladat munţii. Aş fi traversat deşerturile. Aş fi găsit o cale.

Ghemul de durere din stomac mi se calmează. Speranţa îmi pluteşte în piept. Asta e ceva. Este mai mult decât un punct de pornire.

E un început.

8

O mică adunare, au zis ei. O cină festivă în onoarea dumneavoastră. Doar familia. Nu mare lucru. A, oare am menţionat şi întâlnirea cu presa? Sau piesa interpretată la clopote? Scurtul concert al orchestrei imperiale? Nu? Ne pare rău, e greşeala noastră.

Seara liniştită începe cu un eveniment nu într-atât de liniştit. Cu alte cuvinte, o zgomotoasă recepţie de bun venit. Este un şoc pentru sistemul meu după plimbarea liniştită alături de tata. Un reporter de la clubul imperial de presă mă priveşte fix. Pe legitimaţia lui scrie Shigesada Inada, Japan Gazette. Până acum, întrebările sale sunt mici înţepături ascunse în puf.

— Care este culoarea dumneavoastră preferata?

Niciun reprezentant al presei nu are carneţele sau dispozitive de înregistrare. E ciudat. De asemenea, toţi sunt bărbaţi.

Roşu, ca sângele duşmanilor mei, cred. Adevărul: sunt puţin confuză. Mă ajunge oboseala în urma zborului intercontinental.

— Albastru, răspund senină.

Domnul Fuchigami stă aproape de mine. Erată: planează. Este mai nervos decât Tamagotchi într-o cameră plină de aspiratoare. Când răspund într-un fel pe care îl aprobă, se aude cum scoate din gât un sunet de plăcere. Până acum, am acumulat cinci sunete de mulţumire. Reporterul se înclină şi îmi mulţumeşte curtenitor înainte de a pleca. Vizavi, şi tata este intervievat. Akio este, de asemenea, prezent spre marginea sălii, nemişcat ca un tablou gotic.

— Mai e mult? mă întorc spre domnul Fuchigami când rămânem singuri. Sunt atât de obosită încât pot simţi mirosul culorilor. Sau poate este de vină cocaina.

Când îi văd ochii ieşiţi din orbite, îi spun:

— E o glumă! Glumesc!

Eu sunt singura care râde. La Mount Shasta, ar fi fost foarte tare. Noora a râs odată atât de tare la

una dintre glumele mele, încât i-a ieşit laptele pe nas. Poveste complet adevărată.

— Clopoţelul pentru cină ar trebui să sune în curând, mă asigură el. De obicei, familia se retrage la un pahar înainte de culcare în salon, dar nu trebuie să staţi până atunci.

Observ o cutie cloazonată, cu un fundal cu solzi de peşte în colţ. Este elegantă şi înaltă şi se potriveşte mult mai bine decât mine cu decorul. Suntem într-o sală de recepţie cu un covor de culoarea ţelinei, pus peste parchetul lăcuit, cu pereţii de aceeaşi culoare cu lemnul. Elegantă şi spaţioasă, face parte din palatul Tōgū, dar separată de o serie de paravane shoji glisante. Presa, cântăreţii din clopote şi orchestra nu au voie să treacă de acest punct.

Camera mea este la trei minute de mers pe jos. Dacă mă gândesc prea mult la pat, voi adormi. O schimbare de subiect este binevenită.

— Reprezentanţii presei au fost atât de amabili.

Domnul Fuchigami pare surprins.

— Bineînţeles că au fost. Sunt membri ai Clubului Imperial de Presă, selectaţi personal de Agenţia Imperială.

Simt cum mi se încălzesc şi mi se înroşesc obrajii. Am fost aruncată în mijlocul unui labirint, iar indiciile pentru a găsi ieşirea se află într-un vârtej de protocoale regale, tradiţii şi reguli despre care nu am nicio idee. Înghit un nod uriaş de stres. Îmi voi da seama ce să fac mai târziu. Amânarea m-a ajutat în trecut. Misiunea mea: să supravieţuiesc peste noapte. Senzaţia e la fel de rea pe cât pare.

Clopoţelul anunţă ora cinei. Grupul se desparte şi mulţimea de reporteri şi cântăreţi din clopote se evaporă pe o uşă.

— Pe aici.

Domnul Fuchigami mă conduce în sufrageria oficială. Masa lungă este acoperită cu o faţă de masă apretată şi argintărie strălucitoare. Un valet cu mănuşi albe îmi trage un scaun. Mi se strânge inima când văd unde sunt aşezată.

— Nu lângă tata?

Mă uit spre domnul Fuchigami.

Dă din cap o singură dată.

— Nu. Poziţionarea la masă a fost atent gândită. V-am aşezat lângă familia dumneavoastră extinsă. În

acest fel, veţi avea un interval optim şi egal pentru a petrece timp cu fiecare membru.

Face o pauză şi îşi alege următoarele cuvinte cu atenţie.

— În calitate de fiică a Prinţului Moştenitor, este crucial să trataţi pe toată lumea cu atenţie. Nu trebuie să existe niciun favorit. Acum...

Face semn cu mâinile.

— Vă rog, continuaţi.

Se lasă tăcerea. Toată lumea stă în spatele scaunelor şi toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea. Este clar că familia mea aşteaptă ceva. Tata zâmbeşte. Lângă el stau gemenele, fără îndoială, Akiko şi Noriko, nestematele din brăţara imperială. Înţeleg de ce. Sunt izbitor de frumoase, cu feţe şi buze ovale de culoarea fundelor de la pantofii de balet. Atât de asemănătoare şi de perfecte încât este un pic înfiorător, de parcă ar fi coborât direct din tapiseriile de mătase.

Tatăl lor este fratele tatălui meu şi al doilea în ordinea de succesiune. Stă la capătul mesei. Soţia lui este lângă el şi, deşi este îmbrăcată impecabil, faţa ei este încordată, palidă şi rezervată.

— Scuze, îi şoptesc domnului Fuchigami.

Sunt atât de confuză.

— Ce se întâmplă?

— Aşteaptă prezentarea dumneavoastră.

Domnul Fuchigami o spune ca şi când asta ar explica tot. Văzând că nu încep direct, el continuă.

— Spuneţi ceva despre dumneavoastră.

Apoi, face o reverenţă şi pleacă. Pleacă.

Mă holbez la vârful pantofilor. Pardoseala este acoperită cu mochetă şi are un model cu cercuri. Stau în mijlocul unuia dintre ele. Am fost pusă în centru, la propriu şi la figurat.

— Ăă, hm. Bună!

Mă uit în sus. Simt că-mi ia foc întregul corp. Fac un semn cu degetul mic, apoi îmi dau seama că nu am văzut pe nimeni să facă acest gest de când am sosit. Îmi las braţul jos.

— Konnichiwa[52]. Eu sunt Izumi. Dar probabil că toţi ştiţi deja asta. Locuiesc în Mount Shasta, California, dar presupun că locuiesc şi aici acum.

Mă trag de ureche şi caut cu ardoare un balcon de la care să mă arunc.

— Ce altceva...? Am un câine pe nume Tamagotchi.

Gemenele îşi îngustează ochii la unison şi-şi vorbesc în şoaptă, acoperindu-şi gura cu mâna.

Nimeni nu spune vreodată ceva bun punându-şi mâna la gură.

Simt că începe să mi se dezlege limba.

— Este un câine foarte bun. Într-un fel. Odată, am încercat să-l înfăş şi să-l pun pe o pajişte cu flori, ca la o şedinţă de fotografie cu un nou-născut. Aproape că m-a muşcat de faţă. Deşi cred că asta nu este neapărat ceva grozav...

Pierd şirul. Cei mai apropiaţi de mine sunt doi băieţi şi o fată de vârsta mea. Zâmbesc de parcă s-ar forţa. Încheie. Încheie acum.

---

[52] Salut japonez nu foarte formal. (n.r.)

— Oricum. Izumi. Mount Shasta. Încântată de cunoştinţă.

Fac o reverenţă. Nu pare deloc bine. Mă prăbuşesc pe scaun, încercând să devin cât mai mică posibil.

Se face o pauză. Toată lumea continuă să stea în picioare până când tata se aşază. Apoi se reia conversaţia. Pur şi simplu, bâltesc în propria mea jenă. Singura consolare este că Akio nu este prezent. Fără îndoială, este undeva pe domeniu, stând la pândă.

— Ei bine, ai făcut tot posibilul, spune băiatul de lângă mine.

E cam de vârsta mea.

— Yoshi.

Îmi întinde o mână. Îmi şterg discret mâna de rochie înainte să i-o dau, mulţumită de gestul familiar.

— Văr de-al doilea, nume oficial Yoshihito, al şaptelea în linia de succesiune. Fiul lui Asako şi al lui Yasuhito.

Dă din cap către părinţii lui. Stau în diagonală faţă de noi – un bărbat mic, cu o figură amabilă, lângă o femeie care poartă un colier cu diamante care trebuie să fi costat cât răscumpărarea unui rege. Zâmbetele lor sunt calde, chiar dacă puţin reticente. Am înţeles. Nu sunt singura care încearcă să înţeleagă întreaga situaţie a copilului nelegitim al Prinţului Moştenitor.

— Te rog, spune-ne Mătuşa şi Unchiul, îmi sugerează Asako, înclinând capul.

Yasuhito este în asentimentul soţiei sale cu o înclinare prietenoasă a capului. Apreciez un bărbat care îşi susţine femeia.

— Acum ştiu la ce te gândeşti.

Yoshi îşi desface şervetul şi îl aşază în poală. O şuviţă de păr îi cade în ochi. Una peste alta, arată ca o vedetă J-pop care a căzut printr-o trapă de niciunde în mijlocul familiei imperiale.

— Ai avea dreptate. În trecut, verii îndepărtaţi se căsătoreau. Dar, în zilele noastre, ar fi o idee nepopulară.

Se bosumflă.

— Ghinion, zic eu categoric.

Îi imit mişcarea cu şervetul. Un alt valet cu mănuşi albe, care ţine o carafă argintie, îmi umple paharul cu apă.

El lasă deoparte figura îmbufnată şi zâmbeşte.

— Oh. O să te descurci. Îmi placi.

Şi mie îmi place de el, într-un fel pur platonic, la modul acela de „fără sărutări între veri”. Nu cred că trebuie să clarific asta. Îmi aminteşte puţin de Noora. Amândoi au aceeaşi abordare de profitat la maximum de tot ce are viaţa de oferit.

— O faci să se simtă prost.

Fata din faţa mea îl urmăreşte pe Yoshi. Are o faţă mică ovală, iar părul ei închis la culoare este prins pe jumătate. Un diamant îi sclipeşte pe mâna stângă în timp ce ia o înghiţitură de apă.

— Nu-l asculta pe fratele meu. Eu sunt Sachiko.

Se prezintă pe ea, apoi pe bărbatul care stă lângă ea.

— Logodnicul meu, Ryu.

— Mă bucur să te cunosc, spune el, dând din cap.

— Nu-ţi face griji, Sa-chan[53], spune Yoshi.

Se întoarce spre mine.

— Am decis să te iau sub piciorul meu.

Îmi ia cinci secunde pentru a-i decoda mesajul.

— Sunt destul de sigură că vrei să spui aripă.

— Aripa?

Trag aer în piept, bucuroasă să explic. În sfârşit, ceva ce ştiu.

— Expresia este „te iau sub aripa mea”.

El se strâmbă.

— De ce aş spune asta? Nu am aripi.

[53] Particulă de familiaritate în limba japoneză prin care interlocutorii îşi exprimă statutul de prietenie sau de camaraderie. (n.r.)

— Termenul nu se referă la oameni, Doamne, şuieră tipul de lângă mine.

Seamănă cu Yoshi. Trebuie să fie fratele lui. Dar părul lui este mai scurt, spatele mai drept şi pare tensionat. Îndreaptă argintăria şi îşi împătureşte iar şervetul într-un triunghi simetric.

— Este vorba despre observarea păsărilor care îşi adăpostesc puii sub aripi. Evident.

— Fratele meu.

Yoshi îmi confirmă presupunerea.

— A petrecut patru ani în Scoţia studiind ornitologia şi lingvistica. Dacă ai vreodată probleme cu somnul, întreabă-l despre teza lui referitoare la creşterea în captivitate a cocoşului de mesteacăn.

Sachiko râde. Fratele său nu este prea încântat. Ostilitatea lor este familiară într-un mod confortabil – mă face să mă simt de parcă m-aş fi îmbrăcat cu un hanorac vechi. Totuşi, dă ursuz din cap.

— Masahito, spune el.

— Ţi se par acceptabile camerele? întreabă unchiul Yasuhito.

Gura i se mişcă pe sub mustaţă.

— Mai mult decât acceptabile, zic eu.

O însoţitoare îmi oferă cu cleştele un prosop fierbinte. Uitându-mă spre Yoshi, observ că l-a desfăcut pe al lui şi îşi şterge mâinile. Îl aruncă într-un castron de argint pe care un alt valet îl ţine în spatele lui. Iau prosopul de la ea.

Mătuşa Asako spune:

— Palatul a fost recent renovat.

— Oh, da, este ca un vis al lui Nate Berkus[54].

Mă întorc, aşezând prosopul folosit în vasul de argint. Şoptesc o mulţumire, dar valetul nu înţelege. Privirea lui este blocată într-un loc de pe perete.

---

[54] Celebru designer american de interior, faimos şi pentru prezenţa sa în cadrul emisiunilor lui Oprah, în care oferea sfaturi despre amenajările interioare. (n.r.

Unchiul Yasuhito îşi încreţeşte fruntea. L-am încurcat pe bietul om.

— Nate Berkus?

Zâmbetul meu este luminos.

— Este un designer faimos din Statele Unite. Cel mai bun prieten al lui Oprah.

Ochii mătuşii Asako strălucesc.

— Ah, da, este ca Shoji Matsuri. Proiectează case pentru pisici.

Îşi înghiontеşte soţul.

—Îţi aminteşti, a proiectat ceva pentru mine. Vrei să-ţi dau datele lui de contact?

Vocea ei devine o şoaptă.

—Este foarte discret.

Nu sunt prea sigură ce vrea să spună, dar unele lucruri mai bine rămân un mister.

— Nu, mulţumesc. Îmi plac mai mult câinii.

Yoshi îmi atrage atenţia.

— Are o pisică originală Warhol în acea casă, zise dându-şi ochii peste cap. Ironia sorţii.

Conversaţia lâncezeşte. Un bol cu supă aproape limpede este aşezat în faţa mea. Legume perlate plutesc în jurul unei frunze aurii acoperite cu... caviar? Degetele mele se mişcă nervoase peste tacâmuri şi numeroasele instrumente. Furculiţele, cuţitele şi lingurile râd de mine. „Bună, Zoom Zoom. Nu ştii cum să ne foloseşti pe niciuna dintre noi, nu-i aşa?" Sunt ca un peşte pe uscat – sau mai bine zis, ca o fată departe de Mount Shasta. Am nervii întinşi la maxim şi mi se strânge stomacul. Membrii familiei mele îmi observă ezitarea şi mă mişc, simţindu-mă prea mult ca o furnică sub lupă.

Sub masă, mă loveşte un genunchi. Yoshi ridică deliberat lingura de lângă toate cuţitele.

— Picior, spune el.

Rânjesc şi îi promit în minte lui Yoshi primul meu născut. De ce nu mănânc deja? Intră în stomac. Îmi scufund lingura în supă şi, peste masă, Sachiko îmi face cu ochiul. Am contact vizual cu tata. Privirea lui

precaută parcă întreabă: „Totul e în regulă?” Răspund dând din cap, versiunea mea de prinţesă a degetului mare ridicat în sus. Toate bune. Un fior de uşurare pare să străbată atmosfera.

Si continuă.

Este ca şi când mi s-ar servi ecuaţii matematice, dar verii mei de-al doilea intră pe rând în rolul de discreţi profesori plini de răbdare. Cu fiecare fel de mâncare nou, ei îmi indică fiecare tacâm şi cum trebuie folosit. Cina trece într-o diafană ceaţă a gastronomiei franţuzeşti de mare rafinament – spume, jeleuri şi pudre. Între al doilea şi al treilea fel, conversaţia face referire la împărat şi împărătească care vizitează prefectura Okinawa.

— Nu îi vedeţi prea des? îi întreb pe verii mei.

Masahito îşi inspectează paharul de cristal şi şterge o pată cu şerveţelul.

— Datoria principală a Majestăţilor Lor Imperiale este de a servi poporul.

— Da, sunt mamă şi tată pentru toată Japonia, spune Yoshi, iar apoi şopteşte: Împăratul nu este un zeu, dar nici om. Noi trăim pe pământ, dar el trăieşte deasupra norilor.

Se serveşte desertul – fructe în formă de iris. Este special, doar pentru mine. Un alt gest de bun venit. Îl savurez. Dar acest moment este trecător, îmi dau seama speriată. Am reuşit doar datorită verilor mei.

După cină, sunt servite băuturi în salon. Acesta este indiciul meu; Moş Ene îmi dă târcoale. Somnul dulce este la doar câteva momente distanţă. Ne ridicăm de la masă şi îi urez tatălui meu noapte bună. Mătuşile, unchii şi verii mă privesc plecând. Nu pot să nu simt greutatea privirilor apăsându-mi spatele, povara îndoielilor lor. Îşi pun aceeaşi întrebare pe care mi-o pun şi eu: mă voi ridica oare la înălţimea aşteptărilor imperiale?

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Japonia evaluează noua membră al familiei imperiale

23 martie 2021

Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Izumi (în imagine) a sosit ieri după-amiază la Aeroportul Internaţional Narita, purtând o ţinută relaxată, colanţi şi hanorac. Bloggerul imperial Junko Inogashira a fost la faţa locului. „Ţinuta nu corespundea protocolului. Cel mai rău este că prinţesa nu s-a adresat mulţimii şi nici nu i-a făcut cu mâna. Mulţi au aşteptat ore întregi şi s-au simţit jigniţi când ea a plecat imediat. Am auzit de la un angajat al aeroportului că prinţesa a fost, de asemenea, nepoliticoasă cu ofiţerul din garda imperială desemnat să se ocupe de siguranţa ei când s-au oprit să folosească o toaletă.”

Oare noul titlu i se urcă prinţesei la cap? Îngrijitorul Chie Inaro nu crede acest lucru. S-a întâlnit cu prinţesa în timpul pauzei menţionate mai sus. Într-un interviu exclusiv pentru Gazeta Mondenă de Tokyo, Inaro a avut de spus doar lucruri minunate despre prinţesă. „O fată foarte, foarte frumoasă – întruchiparea graţiei. Mi-a folosit batista pentru a se şterge pe mâini”, s-a lăudat el, arătând pânza albă pătrată, acum într-o casetă de sticlă. „Aş vrea să o păstrez. Dar fiul meu vrea s-o scoată la licitaţie, spune că vom face o avere.” O avere într-adevăr. La momentul publicării articolului, suma licitată pentru batistă era de 2.000.000 yeni. Inaro intenţionează să pună banii deoparte pentru pensionare.

După plecarea de la aeroport, prinţesa este ţinută sub supraveghere strictă pe domeniile imperiale. Agenţia Imperială a refuzat să comenteze despre cum decurg lucrurile în ceea ce o priveşte pe tânără deocamdată. Însă nu putem să nu ne întrebăm de ce stă ascunsă prinţesa...

9

După şaptezeci şi două de ore în Japonia, nu sunt mai aproape de a atinge înălţimea aşteptărilor imperiale. De fapt, ascensiunea mea este în mod clar ţinută în frâu.

De pe scaunul meu, mă uit la Mariko. Mariko se uită fix la mine, cu ochii ei de culoarea mierii, reci şi iscoditori.

— Concentraţi-vă, Alteţa Voastră.

Vocea ei îmi spune că fac orice altceva, mai puţin asta. Expresia ei implică, de asemenea, că sunt echivalentul uman al unui plasture găsit în salata cuiva. Sunt prezenţi şi alţii: domnul Fuchigami

zâmbeşte binevoitor, iar un majordom, extrem de eficient şi politicos, stă drept ca un par. Ploaia loveşte ferestrele.

În faţa mea este un aranjament de tacâmuri şi farfurii. Respir adânc, simţind elasticul din talie oprindu-mi respiraţia. În această dimineaţă, Mariko s-a luptat să mă bage într-un ansamblu compus dintr-un pulovăr şi o fustă plisată.

Arunc o privire spre masă. Pe ea, sunt aranjate numeroase pahare de cristal, argintărie strălucitoare şi farfurii de porţelan gravate cu o crizantemă aurită. Mâna mea planează peste a doua furculiţă din stânga. Domnul Fuchigami trage aer printre dinţi. Este îmbrăcat într-un costum auster, iar părul brăzdat cu fire argintii este pieptănat perfect, cu cărare.

Mâna mea îşi schimbă direcţia. Mariko se încruntă.

Dacă am fi în Downton Abbey, Mariko ar fi Mary – ciudată, puţin rece şi exasperant de serioasă. Ea este eminenţa cenuşie din spatele lecţiilor mele de etichetă de trei ore în fiecare seară. Exersăm reverenţa şi diferite moduri de a mulţumi. Avem accesorii pentru rochii şi mănuşi. Ţinând cont de atitudinea ei glacială, trag concluzia că nu mă place. Detalii importante: în calitate de membru al familiei imperiale, nu am dreptul să votez, să am bani la mine sau să am conturi de socializare.

Mariko vorbeşte.

— Nu vă vom putea însoţi la nuntă.

Premierul Adachi se va căsători peste mai puţin de o săptămână. Voi participa la prima mea îndatorire oficială.

— Da, este de acord domnul Fuchigami.

Cei doi sunt în cârdăşie.

—Veţi sta lângă tatăl dumneavoastră. Trebuie să ştiţi aceste lucruri.

— Nu vă veţi putea adresa altor membri ai familiei pentru sprijin, adaugă Mariko.

Probabil că m-a spionat în prima seară la cina de familie, când Yoshi m-a luat „sub picior”. În ciuda sângelui meu regal, nimic nu este moştenit. Am nevoie de o mână de ajutor. Mă întind după farfuria cu biscuiţi senbei din mijlocul mesei. Sunt făcuţi din orez şi încă sunt calzi, proaspăt luaţi de pe grătar.

— Gata cu biscuiţii.

Farfuria este luată de pe masă. Rămân cu gura căscată în timp ce Mariko o ţine ostatică.

— Acum, care este furculiţa pentru peşte?

Ea dă din cap spre masă.

Mă holbez iar la aranjament. La furculiţele foarte, foarte mici, medii şi mari. Încep prin a elimina posibilităţile. Instrumentul extrem de mic este o furculiţă pentru stridii. Următoarea ca mărime este furculiţa pentru salată. Înseamnă că rămân cea medie şi cea mare. Şansele mele sunt de cincizeci—cincizeci. Nu-i rău. Dar, într-un moment de claritate orbitoare, îmi vine răspunsul.

— Aceasta.

O ridic cu mândrie.

Mariko îşi arcuieşte sprâncenele.

— Sunteţi sigură?

— Sunt sigură?

O spun ca pe o întrebare.

— Aveţi dreptate.

Nu pare încântată, dar aşază farfuria cu senbei pe masă.

Domnul Fuchigami îşi drege vocea, făcând un pas în faţă.

— Poate că ar trebui să exersăm japoneza dumneavoastră. Ogenki desu ka? intră el direct în subiect.

Mariko îşi încrucişează braţele, evident pregătită să se bucure de spectacol. Majordomul începe să strângă obiectele din aranjament.

De la bunele maniere la o a doua limbă. Îmi scutur coada. Pe lângă un curs rapid despre cultură şi bune maniere, trebuie să învăţ şi japoneza, începând cu scrierile hiragana şi katakana şi memorând expresii uzuale, cum ar fi: „Genki desu". Sunt bine. Un răspuns perfect la întrebarea sa, „Ce faceţi"? Sincer, este o amestecătură de conjugări ale verbelor şi de perfecţionare a d-ului palatal. Japoneza este ierarhică. Există diferite niveluri de formalitate, toate depinzând de vorbitor şi de relaţia lui cu persoana respectivă.

Domnul Fuchigami dă din cap aprobator.

— Ojōzu desu.

Dă din cap spre masă unde, alături de senbei mai este un platou cu fructe uscate şi diverse sortimente de nuci.

— Nanika meshiagarimasu ka?

Îmi las capul într-o parte, gândindu-mă bine.

— Ano...

Aceasta este o expresie de umplutură în japoneză, echivalentul lui hm. Un cuvânt genial. îl folosesc des.

Domnului Fuchigami îi este milă de mine.

— Nani ka meshiagari masu ka? Vreţi să mâncaţi ceva?

Mă prind.

— Hai. Ringo ga suki desu. Oppai tabetai!

Traducere: „Îmi plac merele. Vreau să mănânc multe.” Numai că... Domnul Fuchigami se face

stacojiu la faţă şi nu mă poate privi în ochi. Mariko se îneacă. Majordomul scapă un pahar de cristal. Nu se sparge, dar cade peste aranjament, ciobind porţelanul nepreţuit.

— Ce? întreb alarmată.

Domnul Fuchigami nici măcar nu se poate uita la mine.

Mariko se scarpină în sprânceană.

— Aţi pronunţat greşit cuvântul multe.

— Multe? Este oppai, nu-i aşa?

Îl mai spun de câteva ori să mă obişnuiesc.

— Oppai, oppai, oppai.

Mariko face ochii mari.

— Opriţi-vă. Nu-l mai pronunţaţi.

— Alteţa Voastră, spune domnul Fuchigami rar, cu precauţie, încet. Pronunţia corectă este ippai. Cuvântul pe care l-aţi spus se referă la...

Nu poate pronunţa. Privirea i se îndreaptă spre Mariko.

Nici Mariko nu poate pronunţa, dar mâna ei se ridică în dreptul sânilor.

— Oh.

Fac ochii mari. Tocmai am repetat „ţâţe, ţâţe, ţâţe” în faţa şambelanului imperial şi doamnei mele de onoare.

— Oh!

Am un nod în stomac.

— Scuze, murmur.

Majordomul a dispărut.

Domnul Fuchigami îşi verifică ceasul.

— Am nevoie... Am o întâlnire.

Mă uit la ceasul antic de pe perete. Animalele zodiacale marchează orele în loc de cifre. Mai aveam încă o oră, până la prânzul cu tata.

— Îmi pare rău, strig din nou în timp ce domnul Fuchigami se înclină grăbit şi pleacă.

Contactul vizual este exclus.

— Am încheiat, spune brusc Mariko, apoi porneşte după el.

Rămasă singură, mă îndepărtez de masă. Mă plimb din sala de mese în sufragerie, surprinzându-mi reflexia într-o oglindă neagră cu auriu. Încă arăt destul de bine – machiajul nu mi s-a stricat şi fiecare şuviţă de păr este încă la locul ei. Dar nu aşa este mereu? Drăguţă pe dinafară, distrusă pe dinăuntru?

Paşii mă duc la intrare. După ce îmi pun pantofii, ies pe uşă şi mă aşez pe scara de beton. Îmi îmbrăţişez picioarele. Sunt tristă, foarte nesigură. Aerul este răcoros şi plouă, dar eu rămân uscată, protejată de streaşina verandei. O mişcare îmi atrage atenţia – Akio. Este la fel de frumos ca întotdeauna. Vântul îi ciufuleşte uşor părul umed. Poartă un fel de haină închisă la culoare. Una peste alta, este numai bun să apară pe coperta revistei Vogue. Mă rog. Atât de enervant.

Mă priveşte, coborându-şi sprâncenele într-un gest dezaprobator. Ieri am dormit prea mult şi au trebuit reprogramate un tur al rezervaţiilor de raţe sălbatice şi o petrecere la pescuit. Mai târziu, mi s-a

adus un ceas în camera mea... la cererea lui Akio. Îmi încrucişez braţele şi mă uit la el încruntată. El se încruntă mai tare drept răspuns. Sunt destul de sigură că le comandă forţelor întunecate să se năpustească asupra mea. Şi eu simt la fel, amice. Şi eu simt la fel.

Mă îndepărtez de el şi-mi scot pe ascuns telefonul din sutien. Cedez nevoii mele patologice de a-mi împărtăşi umilinţa şi-i trimit un SMS Noorei.

Eu

Azi am pronunţat aiurea un cuvânt şi i-am spus din greşeală şambelanului meu că vreau să mănânc ţâţe.

Îi aştept răspunsul răsucind telefonul în mână şi mă întreb ce a mai făcut GFA. Aş vrea să le pot urmări pe reţelele de socializare, dar conturile lor sunt private, iar domnul Fuchigami m-a pus să mi le şterg pe ale mele. Protocolul regal. Este, de asemenea, interzis consumul de materiale media pe domeniul imperial. Fără tabloide. Fără ziare. Fără televizor.

În cele din urmă, numele Noorei îmi apare pe telefon.

Noora

Eh. I se poate întâmpla oricui.

Eu

Nu sunt sigură că pot face asta.

Noora

Nu sunt deloc de acord.

Noora

Îţi aminteşti când ţi-a spus Glory că nu poţi mânca o plăcintă întreagă de la Black Bear şi eu am pus pariu că poţi şi chiar ai putut?

Eu

Ceea ce vrei să spui este... ?

Noora

Ce vreau să spun: cred în tine.

Eu

Siiigur, pentru că a fi prinţesă este acelaşi lucru cu a mânca plăcintă.

Noora

Nu este. Dar tu tot eşti minunată. Bărbaţii îţi cad la picioare. Femeile vor să fie în locul tău. Păsările se prăbuşesc din cer încremenite de splendoarea ta.

Noora

A ajutat?

Eu

Puţin.

Noora

Bine.

Noora mă încurajează. Nu m-a îndrumat niciodată greşit. Bine, s-a întâmplat odată când m-a convins

să-mi rad sprâncenele şi să le desenez cu creionul. Îmi bâzâie telefonul.

Noora

De asemenea, încă aştept poza cu bodyguardul.

Glory

Şi eu

Hansani

Da, te rog.

Le-a adăugat şi pe fete în conversaţie. Foarte discret, mă uit la Akio peste umăr. Priveşte în depărtare, cu mâinile împreunate în faţă. Ridic telefonul, fac poza, apoi o trimit. El îşi întoarce capul.

— Nani o shite imasu ka? Tocmai mi-ai făcut poză?

Mă ridic, aranjându-mi fusta.

— Nu. Desigur că nu.

Vocea mea este gravă, având o doză consistentă de dispreţ.

Ecranul se luminează. Mă uit la el.

Noora

OMG. Sărută-te cu el urgent.

Hansani

Şi eu aş explora direcţia asta.

Glory

Pun pariu că miroase grozav, dar un parfum destul de rar, ca şi când ar fi făcut din lacrimi de panteră. #sexparfumpantera

Le pun pe toate pe mut. Akio mormăie. Bărbatul ăsta e un adevărat poet.

Se îndepărtează. Nu prea repede. Amintindu-mi de ceasul de pe noptieră, îmi fierbe sângele. Merg lângă el. Se preface că inspectează domeniul, de parcă nu mă poate vedea.

— Akio?

— Alteţa Voastră.

Atât de rigid. Atât de formal.

— Mă întrebam şi eu aşa, cum poţi deveni membru în garda imperială?

Se încruntă, de parcă acesta ar fi cel mai rău moment pe care l-a trăit vreodată. Pot doar să sper că da.

— Prefer ofiţer de protecţie personală. Cred că domnul Fuchigami v-a pus la dispoziţie lista calificărilor mele.

— Aşa este, dar erau, în principal, acreditări de poliţie.

Lovesc cimentul cu vârful pantofului meu delicat bleumarin cu toc.

— Există vreo şcoală de ofiţeri imperiali – scuze, de protecţie personală – pe care trebuie să o urmezi?

Fac ochii mari şi îmi acopăr gura cu palma.

— Ai omorât vreodată pe cineva? Şi dacă da, ţi-a plăcut? Pun pariu că ai făcut-o – şi pun pariu că ţi-a plăcut.

Întotdeauna genul ăsta de bărbat puternic şi tăcut ascunde ceva.

— Spune-mi, ai o cameră încuiată unde nimeni nu are voie să intre?

— Nu fiţi ridicolă.

Îşi ţine mâinile încrucişate în faţă. Spatele lui este perfect drept.

— Este un subsol. Temperatura este mai potrivită acolo. Ştiţi, pentru cadavre.

Ochii mei se îngustează până devin nişte fante.

— E înfricoşător, pentru că nu-mi dau seama dacă glumeşti sau nu.

Trage aer adânc în piept, pierzându-şi răbdarea.

— Cred că ar trebui să stabilim ierarhia de comandă. Sunt eu, cum ar veni, şeful tău?

Te rog spune da. Te rog spune da.

Îi zvâcnesc muşchii maxilarului. Este posibil să-i fi crăpat un dinte. Dacă da, cunosc un stomatolog imperial excelent. Domnul Fuchigami a programat ieri un examen fizic şi stomatologic complet. Încă port un plasture de la analizele de sânge. ADN-ul nu minte. Sunt fiica Prinţului.

— Siguranţa şi protecţia dumneavoastră sunt primordiale, spune el.

— Însemnând...

Acum am toată atenţia lui.

— Din punct de vedere tehnic, eu sunt şeful dumneavoastră.

Oh, ce arogant!

Îmi strâng buzele. Nu-mi pasă deloc.

— Ţi-a spus cineva vreodată că farmecul nu este principala ta calitate?

Răbdarea lui a luat sfârşit.

— Nu farmecul ţine în viaţă familia imperială.

Touché.

— Cred că am început pe picior greşit.

Am întârziat. Tu mi-ai trimis un ceas în cameră. Să o luăm de la zero.

— Care e filmul tău preferat?

— De ce vreţi să ştiţi?

Privirea lui este tăioasă, suspicioasă. Ploaia începe din nou. Picături mari cad pe asfalt.

— Cred doar că ar trebui să ne cunoaştem mai bine. Îmi spui ceva despre tine şi eu îşi spun ceva despre mine. Ştii, aşa îţi faci prieteni. Înseamnă să creezi o legătură.

Apoi, odată ce-ţi voi afla toate secretele şi vulnerabilităţile, le voi folosi pentru a te distruge. Glumesc. Oarecum.

Buzele îi zvâcnesc. Inspectează din nou domeniul. Se lasă tăcerea până când, în cele din urmă spune iritat:

— Îmi place Die Hard[55]. Clipesc de două ori.

— Die Hard? Cu ticălosul de Bruce Willis?

[55] Serie americană de filme de acţiune, în care rolul principal este interpretat de actorul american Bruce Willis. Seria s-a bucurat de un mare succes internaţional. (n.r.)

L-aş fi văzut mai mult fan al American Psycho[56]. Ştiţi, costume, cărţi de vizită, o predilecţie pentru ordine şi ascunderea corpurilor în dulapuri. Oftează.

— Părinţii munceau mult. Era la televizor când eram mic.

Mi se strânge stomacul de simpatie. Dă din cap.

— Am terminat, Alteţa Voastră?

Akio face semn către intrare. Se aude o voce prin cască şi îi apar riduri în jurul gurii.

— Este totul în regulă?

— O mică agitaţie la poartă, pufneşte el.

— Agitaţie?

— Reporteri care speră să vă vadă.

Vocea din cască se aude mai tare.

[56] Film american de groază. (n.r.)

— Sunteţi gata să intraţi? Este nevoie de mine la poartă.

Ridic din umeri. Pare inutil, deoarece nici măcar nu pot vedea poarta din palat, dar spun:

— Sigur.

Este uşor de acceptat când am doar o singură opţiune. În plus, se pare că el este şeful.

Mă atinge cu două degete pe cot, conducându-mă în interior. Apare o mică scânteie. Şi ce dacă arată ca şi când The Rock[57] şi Daniel Dae Kim[58] au avut un copil şi l-au crescut în sălbăticia japoneză? Sunt sigură că această atracţie este unilaterală. Am avut parte de prea multe îndrăgosteli neîmpărtăşite pentru a-mi pierde timpul cu alta. Mă hotărăsc să-mi concentrez toată energia pe ura la adresa lui. Bine că îmi uşurează munca.

— Hei, îi spun lui Akio. Mi-a venit o idee.

— O ocupaţie periculoasă, murmură el.

---

[57] Porecla lui Dwayne Johnson, actor american de filme de acţiune, fost luptător de wrestling. (n.r.)

[58] Actor american de origine coreeană, celebru pentru rolurile sale în seriale americane de succes, precum Lost. (n.r.

Aleg să ignor comentariul lui. Este o vorbă în Mount Shasta: să nu te joci cu focul.

— Am un nume de cod? Sunt destul de sigură că am un nume de cod. Aş vrea să-l aleg.

Îşi ia degetele de pe cotul meu. Păcat.

— Da, spune el. De fapt, aveţi un nume de cod.

— Ştiam eu!

Mă învârt veselă.

— Care este? Şarpele cu clopoţei, sau Fulgerul, sau poate Pegas?

— Vă spuneam iniţial Fluture.

Huh.

— Este drăguţ, cred.

Un pic moale, dar merge.

— Apoi, tabloidele v-au dat pseudonimul „Fluturele rătăcit”, aşa că a trebuit să-l schimbăm.

Mă revigorez.

— Eu l-am sugerat, mă ademeneşte el.

— Ce ai sugerat?

Îmi ridic privirea spre Akio cu steluţe în ochi. Posibilităţile sunt nesfârşite – Rază de soare, Floarea lunii, Floare de cireş. Gândurile mele gonesc sălbatic. Poate că mă place. Poate că nu este atât de rău pe cât pare. Poate că l-am judecat greşit şi acesta este doar un început dificil pentru o prietenie care se va transforma într-o iubire care va dura ani. Povestea noastră de dragoste va inspira cântece folk în jurul focului de tabără.

Este pentru prima dată când îl văd pe Akio zâmbind. Este pe jumătate malefic, pe jumătate satisfăcut, de parcă tocmai ar fi câştigat un pariu cu el însuşi.

— Ridiche.

10

Iau prânzul cu tata, doar noi doi, la palat. Conversaţia cu Akio mă bântuie ca o miasmă, dar una peste alta, atmosfera este plăcută. Degajată. Aranjamentul este informal, ohashi[59] fiind singurele tacâmuri. Mă calmez şi mă relaxez puţin. A fost pregătit un fel de mâncare special – ayu, un peşte asemănător păstrăvului, prins în râul Nagara din zona Gifu. Se serveşte întreg peste un pat de orez, cândva o monedă de schimb, iar acum o cereală sacră.

— Foarte proaspăt, ne informează bucătarul-şef cu un zâmbet mândru. Prins în această dimineaţă.

— Este considerat o delicatesă, spune tata în timp ce bucătarul pleacă.

Încă nu l-am gustat. Îl urmăresc pe tata, observând cum mâncă peştele.

Îşi aduce vasul aproape de faţă, apoi foloseşte ohashi pentru a apuca micul peşte dulce şi pentru a

[59] Denumirea japoneză pentru beţişoarele de mâncat. (n.t.).

lua o muşcătură, începând cu capul. Clipesc. Oh, bine. Aşa se face. Îmi iau ohashi şi îi imit mişcările.

Dinţii mi se înfig în peşte. Mă aştept să-mi vină să vomit, dar nu se întâmplă. Pielea este crocantă şi sărată, dar dezvăluie un interior mai moale, dulce, cu gust de pepene verde. Glandele mele salivare sunt suprasolicitate. Şi astfel, mă îndrăgostesc. Dacă ayu este în meniu, vreau doi.

Aprofundăm.

Tata îmi explică cum sunt prinşi peştii, pictând un tablou din cuvinte. Pânza are fundalul mov şi albastru, precum căderea nopţii. Un singur foc de artificii se ridică deasupra râului. Semnalizează începutul pescuitului de seară. În acel moment, turnurile Castelului Gifu se reliefează în noapte. Pescarii poartă veşminte de culoarea ierbii, tunici indigo şi şepci ascuţite. În coşurile de bambus special făcute, cară cormorani în lesă, păsări cu pene întunecate, cu ciocul încovoiat. Pornesc pe apă în bărci lungi de lemn, cu torţe aprinse la prova. Păsările se scufundă sub apă, prind şi ţin peştele într-un buzunar special al gâtului. Un laţ împiedică pasărea să înghită peştele.

Tata spune:

— Relaţia dintre cormoran şi om este foarte importantă. Pentru îngrijitorii lor, păsările fac parte din familie. În sălbăticie, cormoranii trăiesc şapte până la opt ani, dar alături de pescari, pot trăi mult mai mult. Recordul este de treizeci de ani.

Castronul meu este gol. Am stomacul plin. Sufletul meu tânjeşte să fie noapte şi să se afle pe malul râului Nagara. Îmi şterg gura cu şervetul.

— Mi-ar plăcea să văd asta cândva.

— Sezonul de vârf este vara. Îl voi cere domnului Fuchigami să programeze...

Se opreşte. Amândoi ne dăm seama în acelaşi timp. Nu voi fi aici. Peste două săptămâni, voi fi plecată.

După prânz, ne plimbăm. Soarele străluceşte şi îmi încălzeşte capul. Părul negru este cel mai rău. Pietrişul de sub picioare este încă umed şi gazonul este punctat de mici bălţi. Japonia este imprevizibilă. Adică, poate avea orice temperatură.

Tata spune:

— Doamna ta de onoare se descurcă? Lecţiile merg bine?

Şi-a scos sacoul de la costum şi cravata, şi şi-a suflecat mânecile. Este mai relaxat în aer liber. Îmi amintesc faptul că iubeşte munţii, drumeţiile şi altele de genul ăsta. Acesta este locul unde se simte fericit.

— Da, spun.

Mariko se descurcă. Adevărata întrebare este: oare eu mă descurc? Mă gândesc la treaba asta, lingând o urmă de Nutella de pe degetul mare – ultima bucăţică din noua mea obsesie. Ieri după prânz, bucătarul a servit dorayaki[60] – un fel de Nutella între două clătite. Bum. Îţi taie răsuflarea. După ce mâncat-o am simţit cum mă înalţ într-o altă sferă. De atunci, bucătarul-şef m-a aprovizionat constant şi îl iubesc atât de mult pentru asta.

— Aşa ai fost educat? Vreau să spun... ai avut îndrumători care au venit la palat să-ţi ţină lecţii de etichetă, precum cele pe care le primesc eu?

— Nu. Am urmat şcoala Gakushūin. Colegii mei de clasă – toţi cinci – au fost aleşi personal.

---

[60] Produs tradiţional japonez de cofetărie, având o textură uşor pufoasă şi însiropată, iar în interior umplutură de cremă. (n.r.

Mă întreb cum trebuie să fi fost asta, să ştii că toţi cei de aceeaşi vârstă cu tine au fost selectaţi să-ţi fie în preajmă. El aşteaptă un moment, apoi spune:

— M-am uitat peste programul tău. Domnul Fuchigami te ţine destul de ocupată. Sper că nu este prea riguros.

Lumina dispare sub copacii arcuiţi, lăsându-ne în umbră. Capul meu încălzit răsuflă uşurat.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru oportunitatea de a învăţa.

Uneori, când vorbesc cu tata, nu sunt eu însămi. Nu am acelaşi ton pe care l-aş folosi cu mama. Dacă aş fi cu ea, ne-am amuza copios. Sau cel puţin eu. Ştiu că şi ei îi place, totuşi. În secret, este o perversă. Trebuie să fii când locuieşti alături de Jones.

Aleea se lărgeşte şi pietrişul se întinde într-un cerc. Ajungem la o poieniţă. O clădire sclipeşte în soare, fiind acoperită cu sticlă pe toate părţile.

— Presupun că împărtăşeşti dragostea mamei tale pentru plante. Am crezut că ţi-ar plăcea să vezi sera.

Da. Da. Da! La zâmbetul meu, el întinde mâna.

— Tu prima.

Nu a fost nevoie să-mi spună de două ori. Uşa este grea şi se deschide cu un scârţâit. Mama are sere în campus, dar toate sunt pe stâlpi şi acoperite cu folie. Aceasta este frumoasă, o operă de artă şi potrivită pentru... Ei bine, potrivită pentru un prinţ, cred. Ventilatoarele se întorc leneş, mişcând aerul cald. Simt că mi se formează două pete roz în obraji. Sunt trei rânduri de mese lungi, din lemn.

Miroase a pământ reavăn, ca mama când vine acasă de la serviciu cu pământ sub unghii. Mi-e dor de ea. Ne-am trimis mesaje şi am vorbit la telefon, dar nu este acelaşi lucru. Te obişnuieşti să vezi anumiţi oameni în fiecare zi.

Mă duc între două rânduri, observând nişte ghivece mici, cu plante cu frunzele late. Pe tulpinile lor strâmbe atârnă flori delicate roşii, albe şi roz.

— Orhidee, spun, înghiţind cu greu. Preferatele mamei.

Tata zăboveşte lângă uşă. Ridică o sprânceană.

— Da?

Îl studiez. Este o doar coincidenţă ciudată sau le creşte pentru mama? Expresia feţei lui spune că nu vrea să dea detalii.

— Spune-mi mai multe despre şcoala ta, zic.

Dar vă daţi seama că în momentul în care o să am ocazia, o să-i scriu mamei. Ceva de genul: „Apropo, tata, fostul tău iubit, Prinţul Moştenitor, are o seră plină de orhidee. Nu sunt florile tale preferate? M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii.”

El profită de ocazie şi se lansează pe tema studiilor sale. Aerul din seră se umple de toate lucrurile nerostite; nu-mi poate povesti despre timpul petrecut cu mama, iar eu nu-i pot spune ce simt cu adevărat. Cum nu sunt sigură că sunt potrivită să fiu prinţesă. Nu sunt sigură că locul meu este aici. Lucrurile dure vor trebui să aştepte o altă ocazie.

În cele din urmă, căldura din seră mă copleşeşte. Ne aşezăm pe două scaune de grădină, din lemn, la marginea peluzei. Vântul rece îmi suflă peste obraji şi este răcoritor. Mamei chiar i-ar plăcea. Este stilul ei, fără îndoială. Aş vrea să o spun cu voce tare, dar mă opresc. Ea este secretul lui – mama mea, fosta lui iubită. Oare o simte şi el? Nu-mi place să nu pot vorbi despre ea, tratând-o ca pe o blasfemie. Nu-mi pasă dacă mă face să par o fraieră, dar ăsta e adevărul: îmi iubesc mama. Este una dintre persoanele mele preferate.

— Eşti tăcută, spune el.

— Mă gândeam la mama...

Mă opresc înainte să pot continua. Tata se lasă pe spate şi oftează.

— Da.

— Nu te... adică, este în regulă dacă nu vrei să vorbeşti despre ea.

Dar hai să vorbim despre ea. Despre cât de mult ai iubit-o şi cât de mult o mai iubeşti. Să vorbim despre cât de minunată şi de fericită este, dar şi tristă uneori. Să vorbim despre aceeaşi strălucire pe care o aveţi amândoi în priviri atunci când e amintit celălalt.

Se uită fix la seră şi se gândeşte o vreme.

— Adevărul este că am iubit facultatea, America şi pe mama ta. Este dureros pentru mine să-mi amintesc de acea perioadă din viaţa mea De la începutul relaţiei noastre, ştiam că nu poate dura. Totul a fost ca un vis frumos. Dar, ca toate visele, trebuia să se încheie. Şi aşa îl tratez acum, ca pe un fel de fantezie.

Îmi împreunez mâinile pentru a le împiedica să se agite. O aud în vocea lui. Nici măcar nu poate întrevedea posibilitatea unei relaţii cu mama. Visul s-a încheiat. Dar eu ce sunt, atunci?

— Totuşi, sunt aici.

Dovada palpabilă că el şi mama au fost împreună.

Îmi zâmbeşte.

— Eşti. Şi eşti un dar. Este greu să reconciliezi cele două evenimente, tu aici şi acum, şi eu atunci. Sper că asta are sens.

— Da.

Într-un mod ciudat.

Bate în mânerul scaunului.

— Ai răbdare cu mine?

— Dacă promiţi să faci acelaşi lucru cu mine, îi spun încet.

Suntem cam în acelaşi punct amândoi.

— Desigur, spune el.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra serei.

— Aşadar, ce ai în program pentru mâine?

— Ăă, cred că domnul Fuchigami a spus ceva despre sericicul-tură...?

Profilul meu regal este puţin cam subţire. Un hobby este necesar. Domnul Fuchigami a prezentat ihtiologia, concentrându-se pe crap. O cauză pierdută. Am spus cu glasul pierit că îmi place să coc produse de patiserie – prea banal. Mâine, încercăm sericicultura. Adevărul: Nu sunt sută la sută sigură ce este sericicultura. Voi sugera creşterea şoimilor drept pasul următor. Agenţia Imperială are angajat un îngrijitor de şoimi, şi toată lumea ştie că aventurile extraordinare încep cu păsările de pradă.

— Baftă, deşi nu cred că ai nevoie. Domnul Fuchigami mi-a spus că te-ai descurcat splendid cu banchetul simulat în această dimineaţă. Toţi ochii vor fi îndreptaţi asupra ta la nuntă, nu asupra miresei.

Zâmbeşte din nou cu mândrie. Practic, radiază. Nu vreau să-i tai elanul.

— Da, îi răspund zâmbind.

Apoi, stăm împreună, el şi cu mine, în sera care poate a fost – sau nu – construită pentru mama.

11

Sericicultura ar trebui să fie însoţită de multiple avertismente.

Avertismentul numărul unu: evenimentul presupune confruntarea cu prinţesele gemene ultra-perfecte cu care nu te poţi abţine să te compari.

Avertismentul numărul doi: vor exista fotografi. Evenimentul va fi documentat şi pus la dispoziţia presei (cu alte cuvinte: nu o da în bară).

Avertismentul numărul trei: viermi. Viermi. VIERMI. Nimeni nu a menţionat că sericicultura este producţia de mătase prin creşterea viermilor de mătase.

Stau în faţa unei mese. Akiko şi Noriko stau vizavi de mine, cu privirile lor de şoim. Este o adevărată formă de artă să te uiţi de sus la cineva care are aceeaşi înălţime ca tine.

Între noi se află o bucată de hârtie de pergament plină de frunze şi de corpurile zvârcolitoare a aproximativ o mie de viermi de mătase. Suntem înconjurate de angajaţi imperiali: doamnele de onoare (ale mele şi ale gemenelor), şambelanii, fotografii şi un gardian sau doi. Plus Akio.

Am decis să ne ignorăm, comunicând exclusiv prin ceilalţi.

Fulgeră lumina unui bliţ.

Fotografia numărul patru.

Japonia este ursuză în această dimineaţă. Un taifun a măturat totul în cale prin zonele de lângă Tokyo noaptea trecută. Rafalele vijelioase şi ploaia ameninţau mugurii de pe ramurile cireşilor şi m-au făcut să mă tot perpelesc de pe o parte pe alta. Acum, aerul din cameră este apăsător ca o încruntare. De asemenea, miroase a acru, ca un tatami umed.

Noriko – sau Akiko? – îi şopteşte ceva la ureche surorii ei gemene. Amândouă au aceiaşi pometi înalţi, nişte zâmbete şi chiar danturi irezistibile. Feţele perfecte le sunt încadrate de bretoane. Buzele le freamătă de râs. Doamne, chiar şi râsul lor este drăguţ, amintind de sunetul clopoţeilor din templu.

— Verişoară, spune una dintre ele, cu o voce suficient de scăzută încât să o aud doar eu.

Un alt aparat de fotografiat clipeşte. Afişez un zâmbet forţat. Mariko priveşte... cu îngrijorare? O uşoară enervare? Greu de spus. Dar o văd, iar ea parcă vede prin mine.

— Tocmai comentam cât de frumoasă este rochia ta, toarce cealaltă.

Mă uit în jos.

Îmi netezesc fusta rochiei roz deschis. Simt cum mă ţin mânecile trei-sferturi.

— Oh. Mulţumesc...

— Da, aprobă şi cealaltă geamănă, toată plină de dispreţ şi înfumurare. Te face să pari atât de slabă.

Îmi înfig unghiile în palme. Aş vrea să le dau un pumn în nas. Cât de greu este să scoţi sânge de pe in? Un milion de înjurături îmi umplu gura.

Crescătorul imperial de viermi de mătase şi asistenţii lui intră în cameră. Sunt îmbrăcaţi din cap până în picioare în kaki, ca nişte zoologi exotici, cărând nişte coşuri umplute până la refuz cu frunze de dud.

Unul dintre fotografii imperiali îi şopteşte ceva domnului Fuchigami. Şambelanul zâmbeşte.

— O idee excelentă. Le vom face o fotografie celor trei prinţese împreună.

Akiko şi Noriko păşesc în jurul mesei la unison şi mă fac să sar de la locul meu. Le voi numi o dată pentru totdeauna Gemenele Strălucitoare[61].

Un vierme de mătase îndrăzneţ părăseşte siguranţa aşternutului din frunze de dud şi a pergamentului. Se îndreaptă spre unghia mea roz. Micuţul de culoarea cretei este uşor păros şi grăsan – corpul lui rotund îmi aminteşte de ce simte stomacul meu de fiecare dată când e Ziua Recunoştinţei. Uitaţi de GFA şi de Black Bear Diner, fraierii ăştia trăiesc cu

[61] În original, în engleză „The Shining Twins”. Aluzie la filmul de groază The Shining (Strălucirea, 1980), în regia lui Stanley Kubrick, în care apar recurent două fetiţe gemene. (n.r.)

adevărat cele mai bune vieţi, hăpăind ca sparţii la frunze dud în timp ce sunt încălziţi de lumină.

Un alt bliţ. Gemenele Strălucitoare pozează sfios pentru cameră, dar eu am fost prinsă cu faţa în jos.

— Alteţa Voastră, spune domnul Fuchigami.

Îmi ridic bărbia.

Gemenele Strălucitoare se apropie de mine.

— Te-am admirat la cina de familie, zice una dintre ele.

— Aş vrea să pot mânca şi eu ca tine, spune cealaltă.

Uau! Au pornit tirul. Totuşi, afişez un zâmbet dulce pentru cameră. Bliţ. Mă întorc uşor spre stânga. Geamăna asta are o mică aluniţă sub ochi, un semn de frumuseţe.

— Pun pariu că te-aş putea face.

O spun suficient de tare cât să audă amândouă.

În cele din urmă, una dintre ele spune în spatele meu.

— Oh, Aki-chan, verişoara noastră este amuzantă.

Mă concentrez din nou asupra viermilor de mătase. Cel care ieşise din rând a dispărut.

— Probabil că ai învăţat-o de la tatăl tău, spune Akiko.

Nu am învăţat-o de la tata. Nu aş fi avut cum s-o învăţ de la tata. Tocmai ne-am cunoscut. Gemenele Strălucitoare îmi aduc aminte că sunt ruşinea Prinţului Moştenitor. Sunt aici să mă „cureţe". Mi se zbate un ochi. Care este problema lor? Oare este vorba despre cine e în centrul atenţiei? Nu suportă să împartă celebritatea? La calc pe degetele acoperite cu mătase? Oricum ar fi, acum sunt sigură că această zi se va sfârşi cu o fată la închisoare. Acea fată sunt eu.

Sunt golite coşurile de frunze de dud. Aparatele foto se dezlănţuie. Acesta este momentul pe care l-au aşteptat – vom aşeza frunzele deasupra viermilor de mătase, îi vom hrăni şi vom participa la un ritual antic, vechi de şase mii de ani. Această poză va fi dovada că sunt a cincea roată la o căruţă care funcţionează perfect. Este minunat şi uşor terifiant să faci parte din ceva mai mare decât tine. Această

instituţie, acest titlu mă depăşesc. Mi se încordează genunchii. Mă simt mică, nu mă ridic la înălţimea sarcinii.

Simt că îmi gâdilă ceva braţul. Privesc în jos. Este viermele de mătase Ziua Recunoştinţei. Îşi arcuieşte spatele şi îl ridică precum un ogar, adulmecând după mirosul de frunze de dud. Nu le găseşte, aşa că îşi reia ritmul constant pe braţul meu. Raţional, ştiu că nu mă poate răni. Din punct de vedere emoţional, simt că este o declaraţie de război. Vreau să dispară de pe mine. Acum.

Îmi scutur braţul. Ziua Recunoştinţei refuză să se clintească. La naiba cu picioarele alea lipicioase adaptate de-a lungul deceniilor pentru a se urca în copaci. În acest moment, urăsc evoluţia mai mult decât orice.

Gemenele aşază ramuri de dud peste viermii de mătase, într-un mod foarte natural. Sunt mult prea calme. Devin suspicioasă, dar nu am timp să analizez dacă ele sunt de vină (100% sunt). Ziua Recunoştinţei îmi intră pe sub mânecă. Oh, Dumnezeule! Dacă îmi intră sub rochie, mor. Mor!

Îmi aduc aminte de tabăra de vară din clasa a şasea. O albină mi-a intrat pe sub tricou. Panicată, m-am dezbrăcat, doar că nu purtam maieu sau sutien. Am sfârşit prin a mă expune în faţa tuturor

celor din sala de mese din Camp Sweeney. Acum, sunt aproape într-o situaţie similară.

Ridic mâna, gata să arunc viermele rar de mătase Koishimaru[62]. În ceea ce mă priveşte, ori eu, ori el. Nu-mi pasă dacă coconul pe care îl ţeşi este folosit pentru a restaura artefacte antice nepreţuite sau dacă eşti considerat o comoară naţională. Sayonara, vierme de mătase! Cineva intervine între mine şi Akiko. O mână îmi atinge braţul, prinzând mica vieţuitoare. Îmi ridic privirea. Este Mariko, venită în ajutor. Cu buzele strânse, deschide mâna şi aruncă viermele de mătase peste frunzele de dud. Ziua Recunoştinţei a dispărut printre ceilalţi. Mariko se retrage din nou în fundal.

Domnul Fuchigami dă din mâini şi spune ceva în japoneză. Fotografii imperiali lasă jos aparatele. Ies din camera viermilor de mătase. Sunt sută la sută sigură că am dat-o în bară. Domnul Fuchigami îmi confirmă acest lucru când spune:

— Nu vă faceţi griji, Alteţă. Dacă nu sunt bune cadrele, vom edita fotografiile.

Am distrus ocazia atent pusă la punct de a face poze.

---

[62] Specie de viermi de mătase folosiţi pe domeniile imperiale japoneze pentru producerea unui tip de mătase extrem de fină şi rezistentă. Mătasea rezultată prin procesarea acestui tip de fibre este apreciată pentru calitatea sa deosebită. (n.r.)

Gemenele Strălucitoare sunt arogante. Acum înţeleg dinamica puterii dintre noi. Eu sunt în partea de jos. Timpul se scurge. La fel simt că mi se scurge şi mie sângele din cap, îmi ajunge în degetele de la picioare, apoi îmi iese din corp. Iată că vin. Lacrimi, fierbinţi şi lipicioase mi se adună în ochi. De parcă situaţia nu era suficient de gravă, plâng chiar în faţa Gemenelor Strălucitoare.

În această după-amiază, stau în sufragerie şi o urmăresc pe Mariko mişcându-se precum o pisică în timp ce sortează o grămadă de mănuşi. Primesc un mesaj. La alerta telefonului, Mariko mă fixează cu o privire subtilă. Are ceva cu telefonul meu şi cu ataşamentul meu patologic faţă de el. Ochii încă îmi sunt puţin umflaţi. Am plâns puţin în timpul călătoriei cu maşina înapoi la palat. Mariko şi domnul Fuchigami au purtat o conversaţie în japoneză. Uau. Au vorbit despre disconfort. Acum, Mariko mă evită. Mă las până mă întind aproape de tot, cu picioarele atârnând peste marginea canapelei.

Număr necunoscut

Eşti gata să ieşi din lumina reflectoarelor celeste?

Eu

Cine este?

Număr necunoscut

Nu-ţi recunoşti verişorul de-al doilea preferat?

Număr necunoscut

Sunt devastat. Insultat. Profund rănit.

În ciuda dispoziţiei mele mohorâte, zâmbesc. Yoshi.

Eu

Cum ai făcut rost de numărul ăsta?

Yoshi

Google este prietenul tău.

Eu

Serios?

Yoshi

Nu. L-am cerut. Nimeni nu m-a întrebat de ce. Uimitor ce poţi obţine de la oameni când eşti membru al familiei regale.

Yoshi

Dar un avertisment: chiar poţi găsi orice pe internet zilele astea. Dacă găsesc un video potrivit pe YouTube aş putea să-mi fac şi-o vasectomie.

Eu

Chiar ai face asta?

Yoshi

Bineînţeles că nu. Să privez lumea de sperma mea superioară? Puţin probabil.

Yoshi

Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Eu

Care era întrebarea ta, mai exact?

Yoshi

Eşti gata să ieşi din lumina reflectoarelor celeste?

Eu

Nu ştiu ce înseamnă asta.

Yoshi

Tokyo, dragă. Vorbesc despre o noapte în oraş.

Privirea mea se îndreaptă spre Mariko. A dispărut şi a adus mai multe mănuşi. Dumnezeule!

Eu

Nu pot. Probez mănuşi.

Yoshi

Ce-o mai fi şi asta ca activitate? Nu contează. Nu spun că acum. Nu se întâmplă nimic bun până la 09:00 p.m., la urma urmei.

Eu

Nu cred că este o idee bună.

Yoshi

Nu sunt de acord. Este probabil cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată.

Mă uit pe fereastră şi mă gândesc la cuvintele lui. Copacii sunt legănaţi de briză. Pare să fie o seară plăcută în privinţa vremii, dar este imposibil să pot scăpa de aici. Domeniul este înţesat cu cel puţin o duzină de gardieni imperiali, inclusiv Akio, şi acelaşi număr de camere. Dar sunt blocată şi neliniştită şi încă puţin tristă.

Îmi strâng buzele. Toate evenimentele din afara palatului sunt sancţionate. Deşi nimeni nu a spus-o de-a dreptul, este clar că nu am voie să plec singură. Prinţesele trebuie să stea în nişte turnuri bine păzite.

Eu

Să zicem că aş vrea. Cum aş putea scăpa de toată paza?

Yoshi

Las-o pe mine. Haide. Să încălcăm regulile şi inimile. Să avem o noapte după care să ne trezim cu un tigru lângă noi.

Yoshi

Te bagi sau nu?

Îmi aduc aminte drumul de la aeroport la Tokyo, a fost ca şi cum aş fi privit prin gaura cheii. Yoshi îmi oferă o modalitate de a descuia uşa şi de a o deschide larg. Nu asta voiam şi eu, oraşul la picioarele mele? Noora şi cu mine am fi făcut-o. Dacă ar fi aici, nu am ezita să ne strecurăm în noapte, tentate de aventură, aşa că e o chestie care îmi e specifică. În numele tuturor celor mai bune relaţii de prietenie de pretutindeni, sunt practic obligată să spun da. În plus, am nevoie de o faţă prietenoasă. Tastez răspunsul, iar pieptul îmi tresaltă de nerăbdare.

Eu

Mă bag.

12

Soarele apune. E aproape opt şi jumătate. Îi spun însoţitoarei mele că sunt obosită, casc zgomotos şi mă întind. Deşi nu sunt o actriţă prea bună, Mariko mă crede. Este mai uşor să te strecori afară decât credeam; Yoshi îmi dă instrucţiuni detaliate cu privire la ce să nu port: fără pulovere cu nasturi, fără tocuri. Mă îmbrac cu o pereche de blugi şi un tricou pe care scrie Revolte, Nu Diete – marca Izzy. Este plăcut să le port din nou.

De asemenea, îmi dă instrucţiuni detaliate pentru a ieşi de pe domeniu. Aleea duce la un mic zid de piatră. Îl sar şi asta e. Am părăsit domeniul imperial şi mă aflu pe un trotuar, lângă autostradă.

Este noapte. Maşinile trec pe lângă mine. La o sută de metri distanţă, patrulează un soldat din garda imperială. Mi se opreşte inima în piept când mă observă, apoi porneşte din nou când nu-şi dă seama cine sunt. Pentru el nu sunt nimeni, doar unul dintre numeroşii pietoni care trec pe stradă. Oricum, de ce ar fi suspicios? Cred că oamenii au încredere că prinţesele sunt cuminţi. Mare greşeală. Traversez pe partea cealaltă, păstrându-mi pasul dezinvolt şi

capul aplecat. Mă opresc lângă semnul cu 40 într-un cerc roşu, unde mi-a spus Yoshi să ne întâlnim.

Imediat, o maşină se opreşte în faţa mea. Este o rablă. Motorul face zgomot şi iese fum pe geam când se deschide. Yoshi scoate capul pe geamul din partea dreaptă.

— Urcă, spune el, zâmbind larg. Poartă ochelari de soare, o jachetă de mătase multicoloră cu un tigru holografic, iar părul îl are coafat în formă de ţepi. Este fascinant.

— Îmi place ţinuta ta, spun, urcându-mă pe bancheta din spate.

— Te rog, spune Yoshi. Ăsta-s eu.

Un bărbat slab îmbrăcat într-o jachetă de catifea stă pe scaunul şoferului, cu o ţigară între dinţi.

La radio cântă jazz. Maşina se smuceşte şi intră în trafic.

— El e Taka, spune Yoshi.

Uitându-se în oglindă, bărbatul îşi ridică bărbia spre mine.

— Este şofer Uber în timpul zilei, ceramist în timpul nopţii.

Vărul meu se apleacă peste scaun, îşi acoperă gura cu mâna şi se strâmbă.

— Nu-i cere să-ţi arate vreo lucrare de-a lui. Sunt îngrozitoare.

Spune toate astea suficient de tare pentru ca Taka să-l audă. Taka mormăie şi-şi îndreaptă un deget spre propriul cap lucios.

— Nu am chelie. Este alegerea mea. Bine?

Egoul masculin. Atât de sensibil. Yoshi chicoteşte.

— Eşti un nenorocit ciudat, Taka.

Taka zâmbeşte. Cei doi dinţi din faţă îi sunt aurii. I se potrivesc.

— Hm, de cât timp sunteţi prieteni? întreb eu, verificându-mi centura.

Şi eu care credeam că Noora conduce prost. Imaginile oraşului se succed cu rapiditate: Ritz Carlton şi pensiunile, magazinele cu chimonouri şi buticuri care vând poşete din piele. Luminile de neon se reflectă în ochelarii de soare ai lui Yoshi.

— Ne-am cunoscut aseară, iar când vede ce faţă fac, spune: nu-ţi face griji, eşti pe cele mai bune mâini. În plus, suntem deja în oraş. Odată ce ai pornit pe drumul ăsta, nu mai poţi da înapoi.

Sigur. Probabil că ar trebui să-i spun cuiva unde sunt, pentru orice eventualitate. GFA are o politică strictă să nu judece. Trimit un mesaj-text către grup.

Eu

Sunt în oraş cu vărul meu într-un Uber ciudat. Dacă mor, vă rog să vă asiguraţi că pe piatra mea funerară va scrie: „Ucisă de un urs” (sau ceva la fel de glorios).

Ele îmi răspund cu un emoticon de încurajare. Am rezolvat-o. Acum, pot să mă relaxez şi să mă simt bine. Noaptea este senină, oraşul este luminos şi, în cel mai scurt timp, ne oprim în faţa unui restaurant.

Taka face o parcare laterală într-un loc aproape prea mic pentru maşina lui, dar cumva se strecoară acolo. Yoshi îmi deschide portiera şi îmi oferă mâna. Îl iau de mână şi mă învârte într-o piruetă. Taka îşi aprinde o altă ţigară.

Încă mă simt ameţită în timp ce îi urmez pe cei doi bărbaţi la un restaurant de peste drum. Nu ai ce vedea din faţă – o faţadă de cărămidă, două becuri care luminează un semn simplu, alb, cu caractere kanji[63], felinare roşii atârnate sub streaşină şi meniurile cu preţuri. Printr-o fereastră mare se vede bucătăria. Un bărbat îmbrăcat într-o jachetă indigo şi un hachimaki[64] în jurul capului transpirând peste oale aburinde şi un grătar aprins. Yoshi ajunge primul la nişte uşi duble. Intrăm. Lampioanele roşii continuă în interior şi acoperă încăperea într-o ceaţă caldă şi purpurie. Se aude o melodie de hip-hop în surdină, iar vocile se acoperă unele pe altele în clinchete de sticle. Localul este plin, iar clienţii ne observă. Prezenţa noastră regală radiază în exterior, creează agitaţie, apoi totul se opreşte. Ne recunosc. Eu înghit în sec şi dau să mă întorc, dar Yoshi mă opreşte.

---

[63] Cel mai complex dintre cele trei sisteme de scriere folosite în japoneza contemporană. Caracterele kanji au fost preluate din chineză. (n.r.)

[64] Bentiţă japoneză care era purtată în trecut ca un semn al curajului în mediile militare, iar în prezent este folosită pentru reţinerea transpiraţiei. De obicei, este inscripţionată cu caractere kanji şi cu soarele japonez stilizat (cercul roşu pe fond alb). (n.r.)

— Izakaya[65] sunt cele mai democratice locuri pe care le vei găsi în Tokyo.

Ca şi când ar vrut să-şi susţină punctul de vedere, mulţimea îşi reia discuţiile, băutul şi mâncatul zgomotos. Nu le pasă.

Ne aşezăm pe nişte scaune la bar, eu între Yoshi şi Taka. Mai departe este un grup de funcţionari. În stânga noastră este un grup de fete cu părul roz strălucitor. Au fuste în carouri şi poartă tricouri la fel – albe, cu faţa unui bărbat imprimată pe ele. Are trăsături delicate, un fel de elf, cu o bărbie ascuţită şi acelaşi păr roz strălucitor ca şi fetele.

Iau un meniu. Este în japoneză. Plănuiesc să indic ce vreau, să spun hai[66] şi să sper că am nimerit bine. Yoshi mi-l smulge din mână.

— Nu ai nevoie de ăsta.

---

[65] Tip de bar japonez informal, în care sunt servite băuturi alcoolice şi gustări. Izakaya reprezintă destinaţiile cele mai frecventate de către angajaţii japonezi după ce ies de la serviciu. Ele sunt asemănătoare pub-urilor britanice sau irlandeze, barurilor tapas din Spania şi saloanelor sau tavernelor din SUA. (n.t.)

[66] „Da”, în japoneză, în original. (n.r.)

Îl aruncă într-o parte, apoi comandă pentru noi, începând cu nişte curaj lichid. O sticlă de culoare indigo este aşezată în faţa noastră.

— Prima regulă când bei sake[67].

Yoshi ridică recipientul şi una dintre ceştile ceramice din set.

— Nu-ţi torni niciodată singur.

Toarnă un păhărel pentru Taka şi unul pentru mine. Eu fac acelaşi lucru şi torn unul pentru Yoshi. Ducem ceştile aproape de nas şi mirosim. Se simt notele dulcege în timp ce ridicăm paharele.

— Kanpai![68]

Apoi sorbim. Băutura îmi alunecă rece pe gât, dar îmi încălzeşte stomacul. Încă nişte înghiţituri şi mi se încălzesc şi membrele. Ni se servesc scoici şi sashimi[69] din peşte japonez. Bem mai mult sake.

---

[67] Băutură alcoolică tradiţională japoneză, obţinută prin fermentarea orezului. (n.r.)

[68] „Noroc!” în japoneză, în original. (n.r.)

[69] Delicatesă japoneză preparată din peşte proaspăt crud sau carne feliată in bucăţi subţiri şi adesea consumată cu sos de soia. (n.t.)

Când vin yakitori[70], sticla noastră este goală şi obrajii mei sunt fierbinţi. Grupul de funcţionari se agită, iar cravatele le sunt desfăcute. Yoshi le face cu ochiul fetelor cu părul roz, iar ele încep să chicotească. Doamne, să ai o asemenea putere asupra sexului opus!

Gyoza este următorul fel. Găluştele de porc prăjite în ulei iute îmi ard gura, dar le sting cu puţin din sake şi-mi revin cât de cât, tocmai la timp, căci un grup de funcţionari ne trimite un rând de shōchū[71], cu conţinut mai ridicat de amidon decât sake, totuşi delicios. Ne ridicăm paharele în cinstea lor, pentru bar, pentru noapte, pentru Tokyo. Stomacul meu mai are puţin şi explodează când bucătarul ne aduce ageashi – tofu prăjit. În cele din urmă, Taka mai comandă intestine fermentate de calamar. Nu le încerc, dar râd în timp ce el le înghite cu zgomot. Yoshi plăteşte consumaţia.

— Ce facem acum? întreb.

Nu vreau să se termine seara. Mă simt mai uşoară. Liberă. Mă dor obrajii de atâta râs. Posibilităţile sunt nelimitate. Taka sugerează să mergem la o şcoală locală. Un membru al unui cult montan,

---

[70] Frigărui tradiţionale japoneze. (n.t.)

[71] Băutură tradiţională japoneză, obţinută prin distilarea mai multor tipuri de cereale sau legume, printre care orezul sau orzul, fiind mai tare decât alte băuturi precum sake sau vinul. (n.r.)

adept al unul amestec de budism şi şintoism[72] va merge pe cărbuni fierbinţi. Sunt interesată. Yoshi dă pe gât restul băuturii şi Taka se freacă pe burtă.

— Nu. Am o idee mai bună.

Vărul meu îmi aruncă un zâmbet care nu este deloc liniştitor.

Îl urmăm pe Yoshi împleticindu-ne, la un bar de karaoke din apropiere. Grupul de funcţionari ni se alătură, împreună cu fetele cu părul roz pe care Yoshi le ia de mijloc.

Unul dintre funcţionari merge alături de mine. Are gulerul desfăcut. Este tânăr şi drăguţ, cu o şuviţă de păr negru care îi vine în ochi. Vrea să-şi exerseze engleza.

— Sūpā, spune el, arătând peste stradă.

— Supermarket, răspund.

— Supăhrmahket, spune el rar.

— Ohime[73], spune el, arătând spre mine.

[72] Religia tradiţională a Japoniei. (n.r.)

— Izumi, spun.

Clatină din cap.

— Nu. Ohime.

— Prinţesă, spune Taka din spatele meu.

— Prinţesă, spune funcţionarul.

Sentimentul ameninţător de mai devreme îmi revine, dar Yoshi pare să creadă că totul este în regulă. Nimeni nu a încercat să scoată vreun aparat de fotografiat să facă poze. Merg înainte, lăsând alcoolul să-mi îndepărteze inhibiţiile şi îndoielile.

Barul de karaoke este şi mai zgomotos decât izakaya. Pereţii sunt din sticlă şi parcă am aterizat într-un film futurist cu vampiri. Urcăm o scară îngustă până la nişte separeuri private şi ne aşezăm pe scaune de vinil. Sosesc băuturile – sake cu kiwi zdrobit, martini cu fulgi de ciocolată şi sticle de bere.

Yoshi îmi spune cum a trăit o vreme departe de domeniul imperial. Cum a fost. Apoi, mă întreabă

---

[73] Prinţesă, în japoneză, în original. (n.r.)

care e culoarea mea preferată, zodia, unde mă tund, grupa de sânge.

— B pozitiv[74], spun, care este şi motto-ul vieţii mele.

Fetele cu părul roz cântă. Piesa este de Hideto Matsumoto, bărbatul de pe tricourile lor. Un rocker care a devenit un simbol al rebeliunii şi care s-a sinucis la treizeci şi trei de ani – este un adevărat cult, explică Yoshi. Cincizeci de mii de oameni au participat la înmormântarea lui.

— Nu suntem deloc compatibili. Eu am A.

Se preface supărat.

— Şi nu vorbeşti deloc japoneză? întreabă el, rupând eticheta de pe sticla de bere.

Înghit, simţind gustul de ciocolată din martini.

— Nu chiar. Învăţ acum.

Vechile temeri îmi stau în gât. Este o senzaţie ciudată să te amesteci în acest bar, dar în acelaşi timp să fii un intrus. Mă recunosc în feţele lor – în

[74] Joc de cuvinte în engleză, în original. Textul sună ca „Be positive!” – Fii optimist! (n.r.)

ochii lor întunecaţi, în păr, în culoarea pielii – dar nu în manierele şi obiceiurile lor. Am crezut că Japonia va fi diferită. Am crezut că mă voi strecura în ţară neobservată. Deşi unele lucruri sunt familiare, sunt altele pe care nu le voi înţelege niciodată. În seara asta am ieşit în oraşul Tokyo, dar el nu este casa mea.

Îi fac lui Yoshi un scurt rezumat al istoriei familiei mele. Cum m-am rătăcit chiar înainte de a mă naşte. Se uită fix la gâtul sticlei de bere.

— Chestii grele. Înţeleg.

Mă priveşte în ochi.

— Cred că tu şi cu mine ne asemănăm în multe privinţe. Nu-mi pot imagina negocierea familiei, dar îmi pot imagina perfect circumstanţele de negociere. Nu m-am simţit niciodată în largul meu ca prinţ.

Şi eu la fel, cred. Dau din cap, pentru că nu mai este nimic de spus. Yoshi înţelege cum este să faci parte din ceva, dar să nu îi aparţii pe deplin. Nu pot să nu mă întreb dacă va fi şi soarta mea aici. Alerg după o fantasmă? Sunt condamnată să rătăcesc?

Taka ia microfonul. Începe să cânte ceva lent şi puţin melancolic, ca un cântec de leagăn. Funcţionarii îşi dau jos sacourile şi dansează lent cu super-fanele lui Hideto. Cad confetti din tavan.

— Mi-e dor de apartamentul meu din oraş, spune Yoshi.

Îi zâmbesc uşor. Ştiu bine acest sentiment, să-ţi doreşti ceva diferit, un loc care să fie al tău.

— Mi-ar fi plăcut să-l văd.

El ridică din umeri.

— Nu era mare lucru, dar era al meu. Veneam şi plecam când voiam. Niciun şambelan în jur, să se uite peste umărul meu, să-mi organizeze fiecare eveniment. Dar tu?

— Ce e cu mine?

Yoshi spune:

— Mi-e dor de apartamentul meu de rahat. Ţie de ce ţi-e dor?

Alcoolul te face mereu mai sincer.

— Mount Shasta, izbucnesc şi-mi dau seama că este adevărat.

Mi-e dor de casa mea, de prietenele mele, de mama şi de câinele meu împuţit – confortul oferit de lucrurile familiare. Nu ştii cu adevărat ce ai până nu dispare. Îi descriu totul lui Yoshi – viaţa liniştită a unui oraş mic, cum se mişcă totul cu încetinitorul.

— Atunci, du-te acasă, spune Yoshi, curăţând eticheta de pe sticla de bere. Pare un loc destul de frumos.

— Nu e aşa uşor.

Îmi simt gâtul uscat, aşa că beau ceva.

— Nu ştiu. Nu mă lua în seamă.

Privesc în jos. Distrug momentul.

Yoshi râde.

— Suntem o pereche tristă, nu-i aşa?

— Foarte tristă.

Mă holbez la masa plină de pahare goale.

— Nu-ţi face griji. Am mai trecut prin asta , spune el. Ştiu exact ce să facem ca să ne simţim mai bine.

— Ce ar trebui să facem? întreb.

— Să cântăm, spune Yoshi şi mă bate pe spate. Să cântăm.

Apoi ocupă un loc la aparatul de karaoke şi îmi face semn să mă alătur. Analizăm opţiunile. Mă înveselesc când găsesc ceva ce recunosc, ceva ce ştiu pe de rost. În cazul în care cineva s-ar întreba dacă pot face rap pe întreaga melodie a lui Warren G, Regulators, răspunsul este da.

Da, pot.

Multe confetti cad din tavan şi mi se lipesc în păr. Eu şi Yoshi ne înecăm durerea, iar conversaţia noastră anterioară se dizolvă în noapte. Cânt rap, iar apoi îmi dau toată silinţa să cânt o baladă a lui Hideto Matsumoto. Timpul se transformă într-o

nebuloasă. Nu există ceasuri în barul de karaoke. Taka dansează lent cu una dintre fetele cu păr roz. Yoshi moţăie. Funcţionarii cântă o baladă a lui Bruce Springsteen şi îmi dedică interpretarea. Nu ştiu de ce. Am încercat să le spun că era din New Jersey, dar au insistat. Cine sunt eu să-i contrazic? Stau în picioare şi mă clatin.

— Baia, îi spun lui Yoshi când deschide ochii.

— E jos la stânga.

Se trezeşte.

— Vrei să vin cu tine?

Clatin din cap şi plec. Folosesc peretele să mă sprijin. Uau, sunt beată! Încet, mă îndrept spre baie. Văd înceţoşat. Minunea minunilor, o şi găsesc. O încăpere cu lumină difuză şi cabine cromate. Ajunsă înapoi în hol, nu-mi amintesc din ce direcţie am venit. Stânga sau dreapta? Şansele sunt egale. Mă îndrept spre stânga, intrând pe o uşă neagră.

Zgomotul muzicii se stinge. Imediat, îmi dau seama că am făcut o greşeală. Uşa se trânteşte cu putere, înainte să o pot opri. Sunt afară. Aleea este îngustă, câteva tomberoane şi lăzi stau stivuite lângă un perete. Mi se întoarce stomacul pe dos din cauza

mirosului. Acum ştiu unde se duc resturile de peşte. Încerc uşa. Bineînţeles, este încuiată. În regulă, va trebui să ocolesc atunci, să merg spre partea din faţă a barului de karaoke. Nicio problemă. Totul este bine. Numai că... este un gard din plasă în jurul meu. Există şi o poartă suficient de largă pentru a goli tomberoanele, dar are un lacăt. Privesc spre cer pentru un răspuns. Are şi el un lacăt acolo sus. Mă aflu într-un fel de cuşcă cu gunoaie. Super. Sunt prizonieră.

Am telefonul în buzunarul din spate. Îl scot şi încerc să-l sun pe Yoshi. Nu răspunde. Mai stau un minut sau două. Apoi încerc din nou. Şi din nou. Şi din nou.

— Hai, răspunde.

Mă mut de pe un picior pe altul. Mi se face pielea de găină. O bucată de confetti îmi cade de pe păr pe trotuar. Tot nu răspunde.

Uşa se deschide. În niciun caz nu putea fi atât de rapid.

Am dreptate. Nu este el. Este tânărul funcţionar cu care am exersat engleza. Şi el trebuie să se fi rătăcit. Barul de karaoke ar trebui să facă ceva în acest sens, cum ar fi să plaseze un paznic la uşă sau

un acvariu plin de rechini sau un urs în lesă care să arate că pericolul este în această direcţie.

Funcţionarul se leagănă înainte şi înapoi. Râgâie şi-şi desface fermoarul. Îmi întorc capul în timp ce el se clatină lângă unul dintre tomberoane şi se uşurează. Încheie cu o scuturare şi face un pas în spate clătinându-se, aproape dând peste mine. Fac puţin zgomot şi se întoarce.

— Sain[75], spune el. Ridic mâinile.

— Nu ştiu ce înseamnă.

Se apropie.

— Sain.

Râde. Se aude ecoul. Sunt foarte conştientă că sunt singură cu un străin care este mai mare şi mai puternic decât mine. Aud în minte un semnal de avertizare. Pericol. Pericol. Pericol. Mi se accelerează respiraţia. Acum mă înghesuie. Îi simt mirosul berii în respiraţie, îi văd mâncarea între dinţi.

— Uau!

[75] Autograf, în japoneză, în original. (n.r.)

Mă dau în spate. Mă lovesc de un tomberon. Sunt încolţită.

— Îmi cam încalci spaţiul personal, prietene.

Îmi ridic braţele. El se apleacă. Eu mă smiorcăi, închid ochii şi mă pregătesc.

Aud uşa deschizându-se. Se aude un zgomot de mişcare, un sunet de paşi. Căldura corpului funcţionarului a dispărut. Deschid un ochi, apoi pe celălalt. Simt o gheară în piept.

Este Akio. Poartă un hanorac gri simplu, blugi şi tenişi. Este în mod evident furios şi-l ţine pe funcţionar de gât, lipit de peretele de cărămidă. Una e să citeşti despre abilităţile lui Akio pe hârtie şi alta este să le vezi în practică.

Mă furnică pielea. Bine, nu ar trebui să găsesc acest lucru atractiv. Moment nepotrivit.

Akio spune ceva în japoneză. Nu înţeleg niciun cuvânt, dar una peste alta, este ameninţător.

Faţa funcţionarului se transformă în roşu şi violet, şi puţin albăstrui. Mâinile îi zvâcnesc în lateral.

— Sain, spune el sufocându-se.

Funcţionarul ridică o mână şi desface palma. Din ea cad o bucată de hârtie şi un pix. Nu trebuie să vorbesc fluent ca să înţeleg – voia autograful meu. Un autograf, atât. Dar cineva ar trebui să aibă o conversaţie cu el despre limite.

Gura lui Akio este strânsă ca o linie albă. Îi dă drumul, iar funcţionarul se prăbuşeşte la pământ, ţinându-se de gât. Garda mea de corp se lasă pe vine şi îi vorbeşte blând, iar funcţionarul îşi scoate portofelul din pantaloni. Akio îl deschide, scoate buletinul şi face o fotografie a actului de identitate, apoi i-l dă înapoi.

Akio se ridică în picioare. Ni se întâlnesc privirile.

— Nu cred că va fi nicio problemă. Dar îi ştiu numele şi adresa.

Sunt încă în stare de şoc.

— Ce faci aici? Cum m-ai găsit? spun cu ochii mari... dar nu are timp să-mi răspundă.

Tomberoanele miros în continuare a peşte stricat şi, cu siguranţă, am mâncat şi am băut mai mult decât poate duce stomacul meu. Serios, nu am de ales în

această privinţă. Proprietarul mi-a pus un anunţ de evacuare pe stomac. Am întârziat cu chiria. Toată lumea afară. Mă aplec. Şi, pur şi simplu, vomit.

13

Mă aflu într-un vehicul imperial, cu şofer şi geamuri fumurii. Stau pe bancheta din spate şi îl aştept pe Akio, care a intrat într-un magazin. Suntem pe o stradă liniştită. Un ziar mototolit zace pe trotuar. Cu poza mea în el. Deschid portiera maşinii, ies şi îl iau, fix în momentul în care reapare şi Akio, cu o pungă neagră de plastic în mână.

Mă întorc în maşină şi el mă urmează.

— V-am spus să staţi în maşină.

Apoi bate în paravanul despărţitor, făcându-i semn şoferului să pornească. Maşina pleacă şi ne îndepărtăm.

Am gura uscată şi probabil respiraţia urât mirositoare, totuşi vorbesc.

— De obicei, funcţionează? Să le spui oamenilor ce să facă şi să te aştepţi să te asculte orbeşte?

— Da, răspunde el fără echivoc.

— E ridicol, izbucnesc, tremurând.

Căldura este pornită, dar nu pot să mă încălzesc.

Akio pufneşte, apoi se mişcă, dându-şi jos hanoracul. Tricoul alb pe care îl poartă pe dedesubt se ridică şi îi observ abdomenul, urmărindu-i muşchii cum se încordează. Ni se întâlnesc privirile. Îşi dă jos tricoul. Mă înroşesc.

— Poftim.

Îmi întinde hanoracul.

— Sunt bine.

Îmi ridic bărbia şi îmi încrucişez braţele.

— Bine. Îl voi folosi să-mi curăţ voma de pe pantaloni.

Tresar.

Pe blugii lui sunt mici pete de vomă. Ce am mâncat portocaliu?

Când o spune aşa, parcă e păcat de o haină foarte bună. Nu este nevoie să pedepseşti hanoracul şi să-i reduci existenţa la o cârpă de şters voma. Sunt sigură că m-ar prefera pe mine. Mă strecor în interiorul hanoracului şi miroase frumos. Nu a parfum, dar a curat, a detergent. Contrastează cu aroma părului meu, care a prins miros de melc prăjit din izakaya. Ce scârbos!

Sacoşa neagră se desface şi Akio scoate o sticlă de lichid transparent, cu o etichetă albastră.

— Beţi.

O simt rece în mână şi pe etichetă scrie...

— Pocari Sweat?

— Este o băutură pentru sportivi. Conţine electroliţi.

Deşurubez capacul, adulmec şi iau o înghiţitură. Este bună, cu gust de grapefruit. Nici nu mi-am dat seama cât de sete îmi era, de fapt. Beau pe loc jumătate de sticlă. Akio scoate un pachet în formă de triunghi înfăşurat în plastic. Înăuntru este orez lipicios înfăşurat pe ghimbir.

— Ar trebui să şi mănâncaţi ceva.

Numai când mă uit la mâncare şi mi se întoarce stomacul pe dos... încă nu este pregătit, poate nu va mai fi niciodată.

— Nu, mulţumesc.

Akio ridică din umeri şi îl pune la loc în pungă. Stăm tăcuţi. Beau restul de Pocari Sweat şi urmăresc luminile de neon ale oraşului care se reflectă pe faţa lui Akio şi îi îmblânzesc trăsăturile.

— Cum m-ai găsit? întreb.

— Nu v-am pierdut nicio clipă din vedere. Cel puţin, nu eu, spune Akio.

Oare putea fi şi mai misterios?! Mă frec la ochi. M-a ajuns oboseala. Sunt trează, obosită şi nu am chef de ghicitori.

El continuă.

— V-am pus un dispozitiv de urmărire.

Rămân cu gura căscată. Mă ridic în capul oaselor.

— Mi-ai pus un dispozitiv de urmărire?

Dă din cap cu dezinvoltură. Furia mea creşte şi mai mult.

— Unde? întreb cu vocea ridicată.

Ochii îi sclipesc.

— În telefon.

Scap telefonul din mână de parcă ar fi un cartof fierbinte. Apoi îl ridic şi i-l întind

— Scoate-l.

Se uită în tavan cu o privire mâhnită.

— Este protocolul standard.

— Scoate-l. Chiar acum.

Îmi agit mâna în faţa lui.

Ia telefonul, scoate carcasa. Pescuieşte un mic instrument din buzunar şi îl foloseşte pentru a

deschide telefonul. Extrage un mic disc metalic din telefonul meu, închide carcasa şi mi-l întinde. Îşi arcuieşte o sprânceană.

I-l smulg dintre degete.

— Nu e bine. Ai întrecut măsura, spun pe un ton tăios.

— Mai sunt dispozitive de urmărire?

— Eu nu mai ştiu de altele.

Îmi bâzâie telefonul. Yoshi îmi scrie.

Yoshi

Unde te-ai dus?

Yoshi

Te rog, spune-mi că eşti bine.

Yoshi

Ştiam că ar fi trebuit să merg la toaletă cu tine.

Yoshi

Dumnezeule, ai căzut în toaletă?

Tastez un răspuns de genul „Totul este bine şi ne vedem mâine”, apoi închei mulţumindu-i pentru noapte fantastică. Nu este necesar să intru în detalii, să-i povestesc despre tomberoane şi despre salvarea mea imperială. Aş prefera să nu retrăiesc iar această umilinţă.

Mă uit fix la Akio pentru o clipă. Cuprinsă de o furie puternică şi năvalnică, îi zic:

— Ştii, poate un dispozitiv de urmărire nu este suficient pentru mine. Ţi-aş sugera o zgardă electrică!

Invenţii oribile, oribile.

— Ar uşura lucrurile. În acest fel, poţi doar să apeşi pe un buton şi să mă electrocutezi ori de câte ori crezi că fac ceva greşit.

El scrâşneşte din dinţi.

— Ei bine? întreb.

— Chiar aşteptaţi un răspuns. Am crezut că este o întrebare retorică.

Ne uităm unul la celălalt. Oh, dacă ochii mei ar putea arunca raze laser! Apoi îşi trece iritat mâna prin păr.

— Îmi pare rău.

Clipesc şi aştept ca pământul să mă înghită cu totul, ca umbre ciudate să se strecoare pe cer, anunţând sfârşitul lumii. Şi-a cerut cumva scuze Akio? Îmi ia un moment să-mi dau seama. Chiar a făcut-o.

Îmi netezesc blugii şi mă uit pe geam la parcul pe lângă care trecem. Un cuplu se sărută sub un cireş înflorit, corpurile lor fiind luminate din spate de un

felinar. Florile plutesc în jur ca nişte fulgi din hârtie. Mugurii de-abia s-au deschis şi deja mor.

„Mono no aware.”

Este o expresie japoneză care exprimă dragostea pentru efemer, natura trecătoare a tuturor lucrurilor.

— Să te furişezi, să foloseşti o baie şi să te rătăceşti nu prea echivalează cu sfârşitul lumii, îi spun lui Akio.

— Aveţi dreptate.

Vocea lui este uniformă, calmă.

— Din nou, îmi pare rău. Nu sunt supărat pe dumneavoastră. Sunt supărat pe mine. Puteaţi fi rănită şi ar fi fost vina mea.

— Să trecem peste, mai spun eu.

Când aveam cinci ani, am decis că nu mai am nevoie de roţi ajutătoare la bicicletă. Aşadar, fără acordul sau ajutorul mamei, le-am dat jos. Am mers pe bicicletă cinci secunde sublime fără cască, apoi am tras o căzătură monumentală. Am avut nevoie de

două copci la ceafă. Sângele a curs abundent şi glorios, la fel ca frica mamei. Singura ei apărare împotriva unei astfel de neputinţe fusese să îşi exprime mânia.

Nu vorbim o vreme. M-am plictisit să mă privesc pe geam, dar nu vreau să mă uit la Akio. Ziarul mă atinge pe coapsă. Faţa mea este pe prima pagină – o poză cu mine în prima zi la aeroport. Curiozitatea arzătoare este mai puternică.

— Ce este asta? îl împing spre Akio.

Nu are de ales decât să-l ia.

Surprins, îl studiază o clipă.

— Este o poză cu dumneavoastră la aeroport când aţi sosit.

Akio trebuie să aibă o pregătire specială în privinţa evitării. Arta eschivei.

— Eşti de mare ajutor. Ce spune?

— Nu cred că ar trebui să vă spun.

Atât de rău, hm? Acum chiar trebuie să ştiu.

— Ai spus că îţi pare rău. Dacă vrei să-ţi iei revanşa, spune-mi ce zice articolul.

— Mă iertaţi dacă vă citesc?

Dau din cap.

Akio îşi trece o mână peste faţă.

— Este un ziar numit Gazeta Mondenă de Tokyo. Nu are o reputaţie prea bună.

— Am reţinut.

— Ca să ştiţi, sunt împotrivă.

— De asemenea, am reţinut. Acum citeşte.

Oftează copleşit.

— Analizează hainele pe care le purtaţi la aeroport. A fost intervievat un blogger imperial. A fost de părere că ar fi trebuit să vă îmbrăcaţi mai bine.

Chestia asta doare.

— În plus, vă studiază comportamentul, spunând că aţi fost nepoliticoasă cu garda imperială în timpul pauzei la toaletă şi aţi refuzat să salutaţi mulţimea de afară. Vă caracterizează ca fiind snoabă şi provocatoare.

Bine. Asta doare şi mai mult. Mult mai mult.

— Cu toate acestea, un om serviciu pare să vă placă. Vrea să vândă batista pe care aţi folosit-o. Îşi va pune deoparte bani pentru pensie. Articolul se încheie cu întrebarea de ce nu aţi fost văzută în public şi sugerează că sunteţi ţinută sub supraveghere.

Trag aer în piept. Este mai rău decât credeam. De fapt, nici măcar nu m-am gândit atât de mult la modul în care sunt prezentată în tabloide. Din cauză că nu am acces la presă şi am fost atât de concentrată asupra tatălui meu... Sunt uimită.

— Japonia mă urăşte? mă smiorcăi eu.

— După cum am spus, ziarul nu are o reputaţie bună.

Akio împăturește articolul într-un pătrat perfect şi îl aşază pe locul de lângă el.

— Oamenii întotdeauna vor prăbuşirea celor aflaţi deasupra lor.

— Nu am cerut aşa ceva. Nimic din toate astea.

— Înţeleg.

Detectez oare o uşoară îndulcirea a trăsăturilor ascuţite ale lui Akio?

— Dar nu putem schimba circumstanţele naşterii noastre, nu-i aşa?

Presupun că nu. În plus, nu le-aş schimba sau nu m-aş întoarce în timp. Până acum, a meritat şi numai pentru a-mi cunoaşte tatăl, dar dorinţele au un preţ. Aceasta vine la pachet cu monitorizarea publică. Îmi sprijin capul de spătarul banchetei.

— Ştii, sunt foarte bună la multe lucruri. La ortografie, de exemplu. De fapt, în Statele Unite, am fost campioană la spânzurătoare.

Văzând că tace, îi explic jocul.

— Aţi fost cea mai bună la un joc în care îi învaţă pe copii că, dacă nu scriu corect, pot să moară?

Fac ochii mari şi îl privesc. Buzele lui se ridică aproape insesizabil. Akio face o glumă.

Îi zâmbesc.

— Ai dreptate. Noi, ca societate, probabil nu discutăm suficient pe această temă.

Râsul lui este scăzut şi răguşit. Oare am început să ne înţelegem? Minunile nu încetează să apară. Cred că totuşi bate o inimă în interiorul pieptului său rece şi impresionant.

— Nu există vreo baghetă magică imperială pe care să o putem flutura şi să-i facem să spună lucruri frumoase despre mine? întreb. Sau şi mai bine, poate ar trebui să dau un interviu şi să explic lucrurile.

— Uneori, tăcerea este cea mai bună armă, spune el. Este un cunoscut proverb japonez.

— Serios?

Râde din nou.

— Nu. Tocmai l-am inventat.

Îmi încrucişez braţele.

— Nu crezi că sarcasmul este sub demnitatea ta?

— Nu ştiu. Probabil.

Se uită fix la mine.

— Ceea ce ştiu este că aceste tabloide sunt sub demnitatea dumneavoastră. Nu merită timpul şi atenţia pe care le-o daţi.

Îmi duc mâna la piept.

— Hei, Akio, cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

El nu spune nimic. Îmi iau privirea de la el. Acum suntem într-un tunel, cu dale strălucitoare pe toate părţile. Nu sunt prea multe de văzut, dar dintr-odată mi se pare fascinant.

— Nu sunt sigură.

— De ce nu sunteţi sigură?

Zâmbesc întristată.

— Nu sunt sigură dacă tabloidele sunt sub demnitatea mea.

De cele mai multe ori, mă simt atât de mică.

Akio se apleacă înainte şi mă priveşte din nou în ochi. Îşi îndepărtează picioarele, îşi sprijină coatele pe genunchi.

— Sunt. Aveţi încredere în mine.

Fac un gest indiferent, dar, în interior, mi se calmează valul de resentimente împotriva lui Akio. Tunelul continuă. Îmi ridic ochii spre cer, bătând darabana cu degetele pe banchetă. Să îndrăznesc să cer mai mult? Ultima dată când am încercat să mă împrietenesc cu Akio, mi-a spus ridiche.

— Îmi pare rău.

Vocea lui este liniştită.

— Ştiţi, odată un superior mi-a spus că nu sunt o persoană cu care să te înţelegi prea uşor.

Mă ridic şi mă uit la el.

— Nu mai spune!

O urmă de zâmbet.

— Am tendinţa de a-mi bloca singur drumul.

Tunelul se termină. Recunosc pereţii de piatră din jurul palatului imperial. Suntem aproape acasă. Mă uit la unghia de la degetul mare.

— Îmi pare rău că m-am enervat pe tine.

Dacă el poate încerca să fie mai bun, o pot face şi eu. Voi începe prin a-mi seta alarma cu treizeci de minute mai devreme. Şi voi înceta să-l compar cu vampiri şi ucigaşi în serie în sinea mea.

— Am văzut şi mai rău, spune el.

— În poliţie?

Îşi lasă capul în jos, dar nu spune nimic altceva. Nu voi insista. Poate într-o zi va dori să-mi spună.

— Nu pare corect. Tu m-ai văzut pe mine în starea cea mai proastă. Mi-e teamă că singurul mod în care putem echilibra balanţa este să aflu şi eu ceva jenant despre tine.

Se gândeşte o clipă, mă priveşte prin ochii uşor rotunjiţi.

— Nu sunt sigur că ar trebui să am încredere în dumneavoastră.

— Dacă nu poţi avea încredere într-o prinţesă imperială care întârzie constant şi se furişează de pe domeniu, atunci în cine să mai ai încredere?

— Bine punctat, spune el. Ce ziceţi de asta: când eram mic, colegii mei de şcoală îmi spuneau Kobuta.

Văzând că nu reacţionez, spune:

— Înseamnă purcel. Aveam obrajii foarte dolofani.

Degetele mele se înfig în scaunul rece din piele.

— Uau. Clar va trebui să văd o poză.

El ridică din umeri.

— Îmi plăceau prăjiturile. Nu mi-e ruşine să recunosc.

Maşina se opreşte. Porţile palatului se deschid cu un scârţâit.

— Mama îmi spune Zoom Zoom.

Pare corect să-i spun şi eu porecla mea. El rânjeşte.

— Vi se potriveşte.

Tresar un pic pe banchetă. Maşina porneşte din nou. Mai avem doar câteva minute împreună. Pot să am încredere în el? Ar trebui să am încredere în el?

— Nu sunt sigură că am stofă de prinţesă.

— Înţeleg, spune el. Sunteţi într-o companie excelentă, atunci. Nici eu nu sunt sigur că sunt făcut să fiu ofiţer de gardă imperială.

Este serios. În mărturisirea lui se simte şi un pic de vulnerabilitate. Nu sunt sigură, dar s-ar putea să fiu prima persoană căreia i-a spus-o. Maşina se opreşte şi ne îndepărtăm unul de celălalt. Nu ştiu de ce, dar parcă am fi fost surprinşi. Şoferul deschide uşa. Păşesc afară şi mă învăluie aerul rece. Mă simt

brusc singură, pierdută din nou. Mă întorc, stând cu portiera deschisă.

— Mulţumesc că m-ai salvat.

Îi văd mărul lui Adam cum se mişcă. Îşi înclină capul în acel fel respectuos în care i-am văzut pe alţii făcând gestul faţă de tatăl meu.

— Cu asta mă ocup.

Cobor din maşină şi mă îndrept spre uşă. Îl aud pe Akio înainte de a intra înăuntru.

— Dar... cu plăcere.

14

Am o zi liberă. O raritate. Este ceva fără precedent. De neconceput. Domnul Fuchigami spune că pot merge oriunde în Tokyo. Şi ştiu exact unde vreau să-mi petrec ziua: la Adăpostul Imperial de Câini. Sincer, este necesar. Este cu adevărat necesar. Chiar dacă Akio mi-a spus că Gazeta mondenă de

Tokyo este sub nivelul meu, îmi este greu să-mi scot articolul din minte, îmi este greu să nu mă gândesc prea mult la tot ce am făcut greşit. Mâine începe o serie nouă de evenimente. Îl voi însoţi pe tata în diverse apariţii publice. Aparatele de fotografiat şi presa vor fi prezente peste tot, un antrenament lejer înainte de nunta prim-ministrului. Nervii mei sunt întinşi la maxim. Ce va spune presa despre mine? Am zâmbit prea mult? Nu am zâmbit suficient? O grămadă de căţeluşi regali reprezintă cu siguranţă alegerea potrivită.

Acum suntem pe drum. Este o zi frumoasă, soarele străluceşte, nu e niciun nor pe cer. Florile de cireş au înflorit în cele din urmă şi atârnă greu pe ramuri. Mariko stă lângă mine, radiind din tot corpul dorinţa de a fi oriunde altundeva, mai puţin aici. Din poşeta ei se vede şi o rolă pentru scame, plus un pachet de şerveţele, deoarece câinii o fac să strănute. Akio este vizavi de noi. Este distras, un pic cam absent astăzi. Mai morocănos decât de obicei. La fiecare câteva minute, telefonul îi zumzăie şi glisează pentru a ignora mesajele, dar nu îl opreşte. Am menţionat şi că e încruntat? Un detaliu de reţinut.

Mă întreb dacă o fi iubita lui. Nu a menţionat niciodată vreuna. Îmi imaginez că femeia cu care ar putea ieşi Akio este echivalentul lui feminin. Cunosc genul. Am văzut-o în cărţi de benzi desenate şi în filme de acţiune. Frumoasă. Mortală. Se distrează jucând jocuri de strategie şi luptă. Telefonul lui zumzăie din nou.

— S-a întâmplat ceva? întreb în cele din urmă.

Dă din cap o dată.

— Nimic, Alteţa Voastră.

Îşi încleştează şi mai tare mâna pe telefon.

Mariko îi vorbeşte în japoneză. Mă încrunt la ea. Nu-mi place când o face, şi o face des, intenţionat, pentru a mă elimina din conversaţie. Mai rău este când îmi dau seama că vorbeşte despre mine, pentru că îmi aud numele împletit între cuvinte cu sunete furioase. De data asta, numele meu nu iese de pe buzele ei, dar înţeleg un singur cuvânt: okāsan. Mamă.

Răspunsul lui Akio este tăios, concis.

Mariko îşi strânge buzele îngrijorată.

Acum trebuie să ştiu ce se întâmplă. O înghiontesc pe însoţitoarea mea. Îşi îndepărtează cotul de mine şi îl ridică, frecându-l de parcă aş fi rănit-o.

— Ce se întâmplă? întreb blând.

— Totul este în regulă, spune Mariko.

În mod clar, nu este.

Îmi îndrept privirea spre Akio.

— Este ceva în neregulă cu mama ta?

Are o atitudine rigidă.

— Nu este nimic, Alteţa Voastră. Mama are nevoie de medicamente, iar tata nu o poate lăsa singură în acest moment pentru a merge la farmacie. Îmi cere să le iau eu. L-am informat că nu pot părăsi locul de muncă.

— Oh.

Mă las înapoi pe banchetă, gândindu-mă. Este evident ce este de făcut.

— Unde este farmacia?

— Poftim? spune Akio.

— Farmacia. Care este adresa? repet.

Clatină din cap şi i se zburleşte părul.

— Numele şi adresa, te rog, insist eu.

O spune încet, dar aud. Înainte s-o uit, las în jos paravanul care separă scaunul şoferului.

— A intervenit o schimbare de planuri, spun cu voce tare. O să mergem...

Îi dau adresa farmaciei.

— Apoi vom merge...

Mă întorc spre Akio.

— Care e adresa ta de acasă?

— Nu cred...

Mariko ciripeşte:

— Locuieşte în Kichijōji, lângă templu.

La vederea figurii interzise a lui Akio, Mariko spune:

— Dacă acolo vrea prinţesa să mergem, acolo vom merge.

Akio rumegă situaţia şi, după câteva momente, izbucneşte:

— Zece minute la farmacie şi zece minute la casa părinţilor mei. Apoi vom merge la adăpostul imperial de câini.

Ridic din umeri.

— Cum spui tu.

Îmi aduc aminte conversaţia noastră de pe terasa palatului. Din punct de vedere tehnic, eu sunt şeful tău.

— La urma urmei, tu eşti şeful.

În curând, ajungem în faţa farmaciei. Akio mă face să promit de două ori că nu mă voi mişca un centimetru înainte să plecăm.

— Faci un gest frumos, spune Mariko, uşor amărâtă. Părinţii noştri se cunosc. Mama mea lucra ca doamnă de onoare în timp ce tatăl lui era ofiţer de

gardă imperială. Ce se întâmplă cu mama lui... spune ea şi se opreşte. Nu e drept.

Înghit cu greu. Este primul cuvânt bun pe care mi l-a spus Mariko vreodată şi mă emoţionează.

— Drăguţ din partea ta că spui asta.

Mariko bombăne, amintindu-şi că nu mă place.

— Da, ei bine. Cred că aş face orice să evit adăpostul.

Portiera maşinii se deschide şi Akio se întoarce înăuntru, cu o pungă de plastic în mână.

O jumătate de oră mai târziu, oprim lângă o bordură în faţa unei căsuţe situate între două turnuri de beton. Dincolo de poartă, un bărbat înalt, cu părul cenuşiu şi rar, se uită din spatele draperiilor. Tatăl lui Akio. Are aceeaşi gură subţire ca o linie şi ochi cu trăsături reliefate. Bine de ştiut că sprâncenele încruntate sunt moştenire de familie.

Ecranul telefonului lui Akio se luminează.

— Tata vede vehiculul imperial şi ştie că sunteţi înăuntru. Vă invită înăuntru ca gest de ospitalitate. Nu vă faceţi griji. Vă voi scuza.

Akio se pregăteşte să coboare din maşină. Îl urmez după ce aştept puţin după Mariko, care clătină din cap că nu. Bine, poate rămâne în maşină.

Akio nu mă observă. Sa fiu a naibii! Chiar crede ca atunci când dă un ordin este respectat orbeşte. Trece de poartă şi eu o ţin. Paşii lui răsună pe pietrele acoperite de muşchi, şi ai mei la fel. Se întoarce.

— Nu sunteţi în maşină.

— Da, Akio, mi-ar plăcea să-ţi cunosc părinţii şi să văd casa în care ai copilărit. Mulţumesc foarte mult că m-ai întrebat.

Îi zâmbesc şi clipesc.

— Mama este bolnavă.

— Măcar atât am înţeles şi eu. Este contagioasă? Există vreo îngrijorare pentru sănătatea şi siguranţa mea? Sau a ei?

Îşi înclină capul.

— Nu. Dar...

— Atunci te rog...

Întind o mână şi zâmbesc larg.

— După tine.

Oftează zgomotos înainte de a-şi relua mersul. Tatăl lui ne întâmpină la uşă, făcând o plecăciune, apoi se duce să prepare ceaiul după ce m-a invitat să mă fac comodă în sufragerie. Imediat ce mă aşez, Akio dispare pe hol, cu punga albă în mână.

Desigur, nu rămân acolo unde mi se spune. Camera este mobilată simplu – o canapea bleumarin şi un scaun din lemn cu linii simple. Pe un perete sunt aliniate rafturile cu cărţi în care sunt înghesuite diverse titluri, cotoarele viu colorate fiind ca nişte accente de culoare.

Mai sunt rame cu fotografii agăţate în hol şi mă îndrept spre ele. Este o adevărată cronologie a vieţii lui Akio. Akio ca nou-născut, Akio copil mic, Akio preşcolar şi da, este adevărat: obrajii lui chiar arată ca ai unei veveriţe care s-a îndopat cu nuci. Ceea ce îi tulbură figura adorabilă este o uşoară

încruntare. Înseamnă că aşa e din naştere. Apoi ajung la o fotografie mare de la festivitatea de ceremonie din prima zi de şcoală. Mama lui poartă chimonou, tatăl, costum, iar Akio poartă un randoseru nou-nouţ, un ghiozdan de spate, cu pereţii tari. Privesc mai departe fotografiile şi îmi dau seama că este singurul copil. Ha! Ştiam eu. E unul din gaşca noastră. Probabil de aceea suntem duri ca piatra. Suntem obişnuiţi să facem cum vrem noi. Totuşi, probabil că sunt mai bună la partea de împărţit cu alţii. Noora cu siguranţă ar confirma. Ultima fotografie cu el este recentă şi arată elegant în uniforma de gardă imperială. Părinţii lui îl flanchează şi radiază de mândrie.

La capătul holului sunt două uşi. Ambele sunt întredeschise. În spatele uneia îl văd pe Akio. Şi-a înghesuit corpul mare pe un scaun şi stă lângă un pat. Ţinându-şi mama de mână, îi vorbeşte blând. Se întoarce, iar eu fug în cealaltă cameră.

O canapea extensibilă, un televizor şi un birou. Afişe lipite pe pereţi. Aeromodele în orice colţ liber. Ating botul unuia, făcând elicele să zbârnâie.

— A fost camera mea.

Tresar auzindu-i vocea lui Akio.

— A fost?

Un strat fin de praf acoperă rafturile.

— Locuiesc pe domeniul imperial. În locuinţele pentru personal.

Dau din cap pur şi simplu. Deşi sunt surprinsă. Se pare că nu am depus suficient efort ca să-mi cunosc ofiţerul de gardă imperială. Iar momentul de faţă e perfect în acest sens.

— Aeromodele, hm?

El tace. Bine, un alt subiect atunci.

— Mama ta este bine?

— E bine.

Intră în cameră. Uşa este încă parţial închisă. Este atât de linişte în casă. Pare că suntem singuri. De parcă am fi singurii oameni din univers.

— Are demenţă în stadiu incipient. Cu un deget, opreşte elicea din învârtit. Tata s-a retras din garda imperială pentru ea. Acum îşi petrece zilele îngrijind-o, umplându-i golurile de memorie.

— Îmi pare rău.

Ridică din nou din umeri, ca şi când nu ar însemna nimic. Nimic. Dar îmi imaginez că este o povară teribilă pentru el.

— Are zile bune şi zile rele. Uneori este pierdută. Lui nu-i place să o lase singură.

Face o pauză.

— Vă mulţumesc.

Este rândul meu să ridic din umeri.

— N-ai pentru ce. Sunt o mare fană a mamelor în general.

Ei bine, a tuturor femeilor, de fapt, pentru că suntem minunate. Colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet. Este plăcut să-l văd zâmbind din nou. E important pentru mine că-l fac fericit. Mă uit în pământ.

— Ştii, mă gândeam că era iubita ta care îţi scria.

Pare amuzat când răspunde.

— Aşa aţi crezut?

Risc să privesc în sus. Da, desigur că e amuzat.

— Nu că m-ar interesa. Dar cred că ar trebui să ştiu dacă ai alte angajamente care ar putea să-ţi distragă atenţia de la muncă.

Îmi strâng buzele. Analizez camera. Mă comport normal.

— O iubită nu m-ar distrage. Nu aş lăsa să se întâmple aşa ceva, explică el.

Probabil, e adevărat.

— Dar, ca să ştiţi, nu am o iubită.

Buzele îmi zvâcnesc, dar mă abţin să nu zâmbesc.

— Dar dumneavoastră? Aveţi pe cineva acasă?

Vocea lui este relaxată, dezinvoltă.

— Cineva care v-ar putea distrage de la îndatoririle imperiale? Cred că ar trebui să ştiu şi asta, pentru orice eventualitate, din motive de securitate.

Mi se pare corect.

— Nu. Am avut un iubit, dar ne-am despărţit acum un an. Făcea prea multe selfie-uri în oglindă.

Ca fapt divers, un selfie în oglindă este deja prea mult.

Figura lui capătă o expresie ciudată.

— Eu nu am făcut niciodată un selfie în oglindă.

— Bine de ştiut.

Fac un tur complet al camerei. Ajung înapoi în faţa lui Akio. Pe peretele din spatele lui sunt colaje cu fotografii ale lui la diferite vârste, alături de prieteni şi profesori.

— Nu mi-am făcut niciodată un selfie, spune el.

— Şi mai bine.

Deşi telefonul meu este plin de ele. Cele mai multe cu Noora şi cu mine pozând, pretinzând că ţinem Mount Shasta între degetul arătător şi degetul

mare. Studiez un avion verde cu corpul argintiu şi dungi galbene pe aripi.

— Acesta este un Mitsubishi A6M Zero, care a zburat în timpul războiului. Majoritatea au fost transformate în avioane kamikaze spre final.

Cunosc termenul. Kamikaze. Vânt divin. Mintea mea se umple cu imagini de avioane care se răsucesc din cer ca nişte viespi furioase ieşind dintr-un cuib, apoi explodând la impact, cu piloţii încă în interiorul lor.

— Ai face asta?

El clipeşte.

— Să mor pentru ţara mea? Da, aş face-o.

Probabil că e una dintre obligaţiile unui membru al gărzii imperiale. Gândul că Akio ar încasa un glonţ pentru mine este prea mult. Mi se uscă gâtul. Nu mai vreau să vorbesc despre subiect.

— Mariko a spus că părinţii tăi au lucrat cu ai ei.

— Majoritatea poziţiilor personalului imperial sunt moştenite, se transmit din generaţie în generaţie.

— La fel ca monarhia, zic.

— Da.

Un alt lucru pe care îl avem în comun. Ne-am născut pentru a juca anumite roluri. Destinele noastre au fost predeterminate.

Stăm aproape unul de altul acum. Se uită fix la mine mult timp. Mă întreb dacă şi el simte această încărcătură electrică din aer. Încep să mă simt stânjenită.

— Am ceva pe faţă?

Mă şterg pe obraz, căutând firimituri sau fard întins. Ce spun eu? Mariko nu ar permite niciodată să se întâmple una ca asta.

Dă din cap.

— Nu.

— Atunci de ce te uiţi aşa?

Ne apropiem şi mai mult, aproape atingându-ne. Îmi înfig unghiile în palme. Respiraţia ni se sincronizează.

— Încerc doar să vă înţeleg.

Asta e tot?

— Succes! Bărbaţi mai răsăriţi decât tine au încercat.

Nu e adevărat. Pentru o prinţesă, am sărutat un număr destul de mare de broscoi. Vocea mea scade în intensitate.

— Anunţă-mă când ai o idee.

— La început am crezut că sunteţi cam prostuţă.

Uau! Direct la temelie!

— Dar m-am înşelat... Cred că sunteţi foarte serioasă în legătură cu lucrurile la care ţineţi. Cred că vă ascultaţi inima.

Ne privim.

Se aude cineva care îşi drege vocea. La fel ca după noaptea în maşină, ne îndepărtăm. Tensiunea din aer scade în intensitate. Tatăl lui Akio vorbeşte în japoneză.

— Ceaiul este gata, spune Akio cu o voce răguşită.

Ceaiul este servit în salon. Are o culoare de un verde strălucitor, într-un castron din porţelan albastru. În timp ce bem, trag cu ochiul spre Akio, mă înroşesc şi îmi întorc privirea. Ultimele lui cuvinte îmi răsună în mine.

„Cred că vă ascultaţi inima."

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Sub lupă: Fluturele rătăcit şi tatăl ei, Prinţul Moştenitor, prin oraş

2 aprilie 2021

În timp ce Majestăţile Lor Imperiale, Împăratul şi Împărăteasa Takehito, se află într-o vizită oficială în Vietnam, fiul lor, Alteţa Sa Imperială, Prinţul Moştenitor Toshihito, a avut o serie de apariţii la evenimente publice neoficiale alături de fiica sa, Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Izumi.

Luni, cei doi au participat la cel de-al 42-lea Festival Asia Pacific şi la Bazarul Caritabil din Tokyo. În timp ce se plimba şi privea, Prinţesa a mers în faţa tatălui ei pentru a-l saluta pe Excelenţa Sa, Ambasadorul Sam Sorm, la standul de artizanat al Ambasadei Regale a Cambodgiei – un gest absolut greşit. Cred că nimeni nu a informat-o pe prinţesă că ar fi trebuit să aştepte ca tatăl ei, Prinţul Moştenitor, să-l salute mai întâi pe Excelenţa Sa. Cel mai probabil, prinţesa Izumi a procedat conform uneia dintre propriile sale tradiţii americane. Doamnele mai întâi, nu aşa spun adesea occidentalii?

Miercuri, cei doi au participat la deschiderea unei galerii. Prinţesa Izumi a purtat o conversaţie cu unul dintre

participanţi, controversatul artist Yoko Foujita, care este un critic al familiei imperiale. Reprezentanţii Agenţiei Imperiale s-au grăbit să scurteze schimbul de replici, dar Gazeta Mondenă de Tokyo a reuşit să obţină o imagine exclusivă cu cei doi discutând (vezi foto).

Iar joi, cuplul tată-fiică a fost văzut la meciul de baseball din deschiderea sezonului. Au fost văzuţi în loja imperială, purtând şepci identice şi sorbind o ceaşcă de kakigōri[76] (vezi foto, ASI Prinţesa Izumi arătând spre jucători). Mai târziu, cei doi au salutat echipele, iar Prinţesa Izumi părea să favorizeze prea mult timp pe unul dintre jucători.

Urmează nunta prim-ministrului Adachi – întreaga familie imperială va participa oficial, cu excepţia Împăratului şi a Împărătesei. O persoană lipseşte de pe lista de invitaţi: sora prim-ministrului, Sadako Adachi. Cei doi au fost implicaţi într-o dispută urâtă, după ce Sadako a relatat o poveste sarcastică, acuzându-l pe premier de infidelitate şi că ar avea legături cu yakuza[77]. Se zvoneşte că prim-ministrul a concediat un membru al echipei sale doar pentru că a menţionat numele surorii lui în prezenţa sa. Păcat că reporterii nu vor avea acces la nuntă şi la extrem

[76] Desert japonez din gheaţă pisată, care este aromată cu sirop şi îndulcită, de cele mai multe ori, cu lapte condensat. (n.t.)

[77] Mafia japoneză. (n.r.)

de exclusivista recepţie. La fel ca restul oraşului Tokyo, vom putea urmări doar de pe margine. Dar ce privelişte promite să fie...

15

— Aşa.

Mariko îmi înfige cu grijă un ultim ac cu perlă în păr, apoi se dă înapoi pentru a mă studia. Doamna mea de onoare acoperă întreaga oglinda. Îşi lasă în jos bărbia în semn de aprobare.

— Sunteţi gata.

Se dă la o parte, iar eu mă văd. Ei bine, cu siguranţă a funcţionat magia ei de zână. Unghiile mi-au fost pilite, şlefuite şi date cu o culoare delicată. Gata cu rozul pervers. Bretonul mi-a fost tăiat drept deasupra sprâncenelor. Părul este răsucit într-un coc mic şi este împodobit cu perle de apă dulce. Rochia este lungă până în podea, din mătase de culoarea jadului, şi străluceşte în lumină.

Mariko îmi pune în mână o poşetă de ocazie asortată. Este uşoară.

— Ruj şi pudră, în cazul în care vă străluceşte faţa. Oh, şi v-am pus telefonul acolo. Dar vă rog să-l ţineţi pe silenţios.

Ridic o sprânceană în semn de surpriză. Mai tot timpul îmi ascunde telefonul până îmi termin îndatoririle zilei.

Mă urmăreşte până la uşa din faţă şi-mi dă mai multe instrucţiuni.

— Fiţi atentă să mergeţi în spatele tatălui dumneavoastră când intraţi într-o încăpere. Vorbiţi numai cu persoanele care v-au fost prezentate sau pe care le cunoaşteţi. Mi-aş dori să fi avut timp să ne uităm la fotografiile tuturor celor care vor participa şi să vă prezint afilierile lor politice, dar, cel mai bine, nu faceţi niciun gest care poate trece drept părtinitor. Şi nu arătaţi cu degetul.

În ultimele zile, Mariko mi-a semnalat rapid greşelile – la bazarul caritabil, la deschiderea galeriei de artă şi la jocul de baseball. Păcatele mele sunt multe.

Continui să merg, încruntându-mi sprâncenele. Mi-ar fi fost de ajutor dacă tata ar fi fost aici, dar are mai multe evenimente la care trebuie să participe în această seară. Ne întâlnim la nuntă. Akio va fi escorta mea. Apropo...

E în mijlocul salonului în uniformă de gală şi cu mâinile pe lângă corp. Neliniştea mi se topeşte parţial. Uau! Akio în uniformă. Aplauze!

— Mai aveţi nevoie de ceva? întreabă Mariko.

— Nu. Totuşi, îţi mulţumesc foarte mult.

Continui să-l privesc pe Akio.

— Nu uitaţi să staţi dreaptă. Dacă aveţi nevoie de un moment, scuzaţi-vă că mergeţi la toaletă...

Ea se îndepărtează.

Akio îmi zâmbeşte. Îi zâmbesc prosteşte.

— Te voi anunţa când ne îndreptăm spre casă, îi spune el, fixându-mă cu privirea.

După un moment, Mariko rosteşte:

— Bineînţeles. Camera va fi pregătită când se va întoarce.

Akio îşi înclină capul, iar ea se scuză. Două veioze sunt singura sursă de lumină, creând o atmosferă intimă.

— Maşina ar trebui să ajungă în curând. Sun să văd unde sunt, spune el.

— Nu! izbucnesc oprindu-l. O clipă, te rog!

Devin brusc nervoasă.

Nunta premierului este un eveniment de mare ţinută. Afară, presa. Înăuntru, familia mea şi elita societăţii japoneze. Voi fi analizată cu atenţie. Îmi studiez tivul rochiei. Este prea lungă? Mă voi împiedica de el? Totul e mult prea real.

Trag aer adânc în piept, încerc să mă detaşez. Mă gândesc la Mount Shasta, sperând să îmi fixez un reper. Apoi îmi aduc aminte ce ratez weekendul acesta.

— Mâine seară este balul de absolvire.

Cu câteva zile în urmă, fetele mi-au trimis poze de la proba rochiilor. Tema este moda anilor optzeci.

— Da?

Sunt surprinsă că nu se grăbeşte să ieşim pe uşă. Eu nu mă grăbesc. Nici el, se pare.

Sunt nervoasă, nu-mi pot face ordine în gânduri.

— Ştii ce voi rata dacă nu merg?

În afară de punciul[78] cald, lumina difuză şi acel moment jenant în care dai de fostul tău iubit şi fata cu care te-a înşelat?

— Voi rata dansul. Dansezi cu mine?

Sunt puţin timidă. Dar mă simt un pic mai curajoasă şi – măcar atât – frumoasă.

Îşi mişcă picioarele stângaci, îşi freacă bărbia.

— Nu sunt sigur.

---

[78] Băutură obţinută prin combinarea romului sau a altor băuturi alcoolice tari cu zahăr, fructe şi mirodenii. (n.r.)

— Te rog. Doar un dans.

Încă puţin timp în această cameră plăcută, unde mă simt în siguranţă, fără priviri curioase.

— Pentru balul de absolvire pe care îl voi rata. Asta e tot.

Adevărul: probabil aş dansa cu Noora. Am mai făcut asta înainte. Apoi, Hansani şi Glory ar interveni. Deoarece se înţelege, suntem iubirea adevărată unele pentru celelalte.

— Nu avem muzică.

— Oh, se rezolvă.

Îmi scot telefonul, parcurg opţiunile, apăs play şi dau volumul la maxim. Pun poşeta de ocazie şi telefonul pe măsuţa de cafea, îmi întind mâinile. E rândul lui Akio. Nu-l voi obliga să danseze cu mine dacă nu vrea cu adevărat.

Dar el vine în faţa mea, punându-mi mâinile pe şolduri. Tremură uşor înainte să mă strângă mai tare. Îmi aşez mâinile pe umerii lui. Ne mişcăm înainte şi înapoi rigid. Parcă am fi în liceu.

— N-am mai auzit melodia asta până acum, murmură el.

— Nu a auzit-o multă lume. Este Corul Bărbaţilor Gay din Mount Shasta.

— Nu sună ca un cor.

Strâmb din nas.

— De fapt, sunt doar doi, Glen şi partenerul lui, Adrian. Amândoi sunt tăietori de lemne şi sunt convinşi că Bette Midler[79] este o comoară naţională. S-ar contrazice cu toţi cei care ar susţine altceva. Întregul lor album este format din cover-uri ale celor mai mari hituri ale ei. În acest moment, ascultăm The Rose.

— E drăguţ. Îmi plac vocile lor, în special cea profundă.

— Da, ăsta este Adrian. El, practic, e sufletul grupului.

Akio îmi aminteşte puţin de Glen, genul mai neşlefuit.

---

[79] Cântăreaţă şi actiţă celebră americană. (n.r.)

Nu mai vorbim. Ascultăm muzica. Ne apropiem. Cumva, capul meu ajunge să se odihnească pe pieptul lui, iar mâinile lui se găsesc înlănţuite pe spatele meu. Îmi ling buzele, bucurându-mă de această strălucire blândă a fericirii.

— Ţi-ai mai dat seama de ceva despre mine?

Scoate un sunet gutural.

— Hm, ia să vedem... aveţi obiceiul de a vorbi gesticulând. Degetele vă sunt foarte active. De asemenea, fredonaţi atunci când mâncaţi, parcă nu vă puteţi abţine să vă exprimaţi fericirea. Îmi place că vă bucuraţi de lucruri atât de simple.

Vreau să-i spun că şi eu l-am observat. Este rezervat, dar nu rece, chiar deloc. Iubeşte profund. Am văzut asta în felul în care s-a aplecat asupra mamei lui, cum i-a atins fruntea, cum i-a oferit un pahar cu apă.

— Akio?

Melodia începe din nou. Am pus-o să se repete. Bravo mie!

— Pentru că ne înţelegem atât de bine, e ceva despre care voiam să-ţi vorbesc.

Facem o jumătate de rotire. Aştept puţin.

— Este numele meu de cod, Ridiche.

— Nu vă place?

— Nu. Nu-mi place. De fapt, îl urăsc.

Mai ales din moment ce rădăcina ei este cunoscută ca iritant al tractului digestiv.

— Ridichea este o legumă formidabilă, spune el, apoi adaugă încet: de fapt, sunt preferatele mele.

Mă bucur că nu-mi poate vedea zâmbetul.

— Adevărat?

— Înainte nu erau. Dar mi-am dat seama că m-au cucerit. Deseori trecută cu vederea, ridichea este consistentă şi plină de vitamina C.

Pulsul îmi creşte, galopează. Şi inima lui bate cu putere. O pot simţi.

— Dar îl putem schimba dacă vrei.

— Nu. Cred că este în regulă.

Îmi ridic privirea. Îmi odihnesc bărbia pe pieptul lui. Îmi plimb degetele pe cămaşa lui apretată.

— Când ne-am cunoscut, am crezut că nu mă placi.

Ne-am oprit din dans. Degetele de la picioare, piepturile noastre se ating. Privirea lui este blândă, puţin precaută.

— Probabil că vă plac prea mult.

Îngheţ. Ochii lui sunt pe jumătate acoperiţi de pleoape şi tulburi. L-aş putea săruta. Ar trebui să-l sărut. Mă ridic în vârful degetelor. Îşi înclină capul. Atât de aproape. Dar apoi se îndepărtează.

Clatină din cap şi îşi drege vocea.

— Ar trebui sa mergem. N-aş vrea să întârziaţi.

Înghit în sec.

— Ai dreptate. Desigur.

Ce s-a întâmplat? Mi se învârte capul.

— Mulţumesc pentru dans.

— Desigur, spune el.

Zâmbesc puţin, nesigură.

— Acum sunt mult mai puţin nervoasă.

— Nu ar trebui să fiţi nervoasă. Oricine ar fi norocos să vă vorbească.

Poziţia lui este rigidă, dar cuvintele îi sunt blânde.

Zâmbetul meu este sincer. Se îndepărtează şi deschide uşa. Ies. O prinţesă care pleacă la bal.

16

În faţa hotelului New Otani este o adevărată defilare de limuzine strălucitoare. Bărbaţi în frac şi femei în blănuri coboară din Mercedes-uri, Bentley-uri şi Maybach-uri. Au fost invitaţi în jur de 250 dintre cei mai importanţi membri ai societăţii

japoneze. Fanii monarhiei au venit în număr mare. În spatele unei baricade, ei flutură steaguri minuscule Hinomaru[80] şi le fac fotografii oaspeţilor. Rolls-Royce-ul imperial se apropie de bordură şi se opreşte. Akio coboară din faţă, cu casca în ureche şi încruntătura la locul ei. Deschide portiera şi-mi întinde o mână. Îmi aşez degetele înmănuşate în ale lui şi îl las să mă scoată din maşină. Parcă sunt într-un film de epocă. O atmosferă de Marele Gatsby[81]. Aparatele de fotografiat se ridică. Clic. Flash. Poc.

— Nu-mi place aglomeraţia de aici, spune Akio.

Gărzile imperiale mă înconjoară. Ne croim drum. Gata cu pozele. Sunt o mică bucată de mătase luată de o rafală de vânt. Ne strecurăm prin uşile duble de sticlă. Şi mai multe blitzuri. Uşile se închid. Mulţimea îşi redirecţionează atenţia asupra maşinii Tesla în care soseşte o cunoscută actriţă de film. Lângă sala de bal, o cântăreaţă la harpă greşeşte o notă, cu ochii mari şi înspăimântaţi văzându-i figura lui Akio care părea să spună că mănâncă localnicii pe pâine.

---

[80] Numele popular al steagului oficial al Japoniei. (n.r.)

[81] Celebru roman al scriitorului american F. Scott Fitzgerald, publicat în 1925, care a cunoscut numeroase ecranizări şi puneri în scenă. Romanul are în centru figura unui milionar excentric, Jay Gatsby, şi creionează o adevărată frescă a înaltei societăţi americane, faimoasă pentru fastul şi opulenţa din perioada interbelică. Una dintre cele mai populare ecranizări a romanului este cea din 2013, în care Leonardo DiCaprio joacă în rolul principal. (n.r.)

Intrăm, trecând pe lângă o masă pe care se află mormane de plicuri decorate. La nunţile japoneze, e o adevărată domnie a bancnotelor. Prim-ministrul şi mireasa lui vor împărţi cadourile şi sub fiecare scaun se află o pungă de hârtie frumoasă, lucrată manual, plină cu mici cadouri.

Simt cum mă apucă cineva de braţ, trăgându-mă de lângă Akio.

— Uf, în sfârşit, eşti aici, se plânge Yoshi. Până acum a fost o seară îngrozitoare. Unchiul Tadashi m-a încolţit şi nu s-a mai oprit din povestit despre cocoşul lui de concurs.

Îmi ridic sprâncenele până îmi ajung aproape de linia părului.

— Nu vorbeşte decât despre găinile şi cocoşii lui.

Yoshi îi priveşte pe Akio ca şi când l-ar întreba ce mai caută încă acolo.

— Pe loc repaos, omule! Doamne, e doar o petrecere. Încearcă să arăţi şi tu fericit.

Akio nu spune nimic, doar se înclină şi dispare în mulţime. Se aud pahare ciocnindu-se. Râsete de femei. Un bărbat în frac interpretează o melodie la

un pian Bösendorfer. Părinţii lui Yoshi, mătuşa Asako şi unchiul Yasuhito, se apropie de noi.

— Îţi vine să crezi? spune mătuşa Asako, atingându-şi diamantele de la gât. Un prim-ministru descendent al clanului Tokugawa[82] să se căsătorească cu o narikin[83]? Nu m-am gândit niciodată că voi trăi ziua asta.

Unchiul Yasuhito îi dă dreptate printr-un mormăit. Vorbesc despre mireasă şi de faptul că, pe lângă partea cu arivismul, este şi mult mai tânără decât prim-ministrul.

În partea cealaltă a camerei, o femeie se uită urât spre Yoshi. Are un aspect sever, dar e frumoasă, îmbrăcată într-o rochie neagră şi elegantă.

— Cine e? şoptesc înghiontindu-l pe Yoshi.

El ia două pahare de şampanie de pe o tavă care trecea pe lângă noi şi îmi întinde unul.

— Ea este Reina, garda mea de corp.

---

[82] Faimoasă dinastie militară japoneză, al cărui membru, Tokugawa Ieyasu, a fost primul conducător al Japoniei în perioada şogunatului Tokugawa (1603-1868). (n.r.)

[83] Termen japonez care înseamnă „arivist”, „nou îmbogăţit”. (n.r.)

Unchiul Yasuhito aude şi spune:

— Yoshi a angajat-o el însuşi.

— Am insistat să fie o femeie, pentru că sunt un feminist.

Yoshi îşi umflă pieptul. E în haine de gală, ca toţi ceilalţi, dar reverele sunt un pic lucioase.

— Poartă cele mai seducătoare costume cu pantaloni şi face obiecte de artizanat în timpul liber, în special colaje. Ştie zece moduri diferite de a ucide un bărbat cu o bucată de hârtie. Mă sperie şi îmi place.

Se preface că-l trec fiorii.

— Yoshi este pe jumătate îndrăgostit de ea, spune mătuşa Asako cu îngăduinţă.

El îi trimite Reinei un zâmbet orbitor, iar ea se încruntă.

Din partea cealaltă a camerei, mătuşa Asako salută din cap o doamnă. Femeia îi răspunde în acelaşi mod, apoi îşi reia conversaţia cu un bărbat mult mai în vârstă, care poartă o uniformă militară regală.

Tată şi fiică? Au aceeaşi gură subţire şi sprâncene stufoase.

— Familia Fukada, spune unchiul Yasuhito la privirea mea întrebătoare. El este general al armatei imperiale. Fiica lui este fiul pe care şi l-a dorit întotdeauna.

— Arată de parcă ar vâna oameni din pură plăcere, spun, iar şampania îmi încălzeşte stomacul şi obrajii.

Cei trei râd şi mă simt bine, de parcă aş fi una de-a lor.

Vizavi de tatăl şi fiica vânători de oameni din pură plăcere se află un grup de fete, cu Gemenele Strălucitoare în centru. Îmi întâlnesc privirea, le şoptesc ceva prietenelor lor, apoi râd. Fără îndoială, vorbesc despre mine.

Yoshi trage aer în piept.

— Vai! Ai atras atenţia găştii de la Gakushūin. Ai grijă acum, întoarce încet privirea. Este lună plină în seara asta, ceea ce înseamnă că puterile lor sunt la nivel maxim.

Fac ce-mi spune. Gakushūin. Îmi amintesc numele de la tata şi de la domnul Fuchigami. Aici am nevoie de Mariko.

— Gakushūin? întreb mai tare decât intenţionam.

Mătuşa Asako îşi atinge brăţara de pe încheietura mâinii, o combinaţie de diamante şi safire care îi completează rochia.

— Este cea mai exclusivistă şcoală din Japonia, poate din lume.

Unchiul Yasuhito dă din cap.

— Toţi tinerii din familia imperială şi descendenţii unor familii de vază o urmează. Yoshi a fost primul din clasă la absolvire.

— Cel mai probabil acolo ai fi mers şi tu.

Mătuşa Asako mă priveşte din cap până-n picioare.

— Unde ai mers la şcoală? Am auzit că în California sunt câteva instituţii private minunate.

— Liceul Mount Shasta, după şcoala gimnazială Mount Shasta.

Îi dispare zâmbetul.

— Educaţie de stat?

— Da, spun ferm.

Ea se cutremură.

— Ei bine, dacă cineva întreabă, spune că ai fost educată în străinătate.

— Ai grijă, mamă. Elitismul tău iese la suprafaţă, pufneşte Yoshi.

— Ce?

Mătuşa Asako îşi duce mâna la piept. Se întoarce spre soţul ei, în timp ce Yoshi mă ia de-acolo.

— Ce am spus?

— În numele familiei mele, îmi cer scuze, spune Yoshi.

— Este în regulă.

Chiar este. Nu mi-e ruşine de şcolile pe care le-am urmat.

— Nu este în regulă. Nu încerca să-ţi ascunzi sentimentele. În mod clar, eşti devastată.

Yoshi îmi zâmbeşte strâmb. Îi răspund la fel. Mă bucur că este aici cu mine.

Mă conduce prin mulţime. Trecem pe lângă un yokozuna[84] înfricoşător, un luptător mare campion de sumo[85]. Yoshi le zâmbeşte oaspeţilor, apoi îmi spune povestea fiecăruia, şoptindu-mi la ureche cine sunt: preşedintele Băncii din Tokyo. Un producător de oţet de orez. Doi fraţi care deţin una dintre cele mai mari şi mai vechi distilerii de whisky, care au venit tocmai din Hokkaido[86], Vestul Sălbatic al Japoniei. Mai sunt membrii familiilor kuge[87] şi kizoku[88] – fosta nobilime a Japoniei, titluri de conţi şi contese desfiinţate după Al Doilea Război Mondial. Şi-au pierdut titlurile, nu şi snobismul

[84] Cel mai înalt rang acordat luptătorilor de sumo. (n.r.)

[85] Lupte marţiale tradiţionale japoneze. (n.r.)

[86] Cea mai nordică insulă a arhipelagului nipon. (n.r.)

[87] Termen generic care denumeşte nobilimea de la curtea imperială japoneză înainte de abolirea sistemului de titluri aristocratice în 1947. (n.r.)

social. Îi detestă pe bunicul, tatăl, unchiul şi acum pe verişoara mea, Sachiko, pentru că au relaţii cu oamenii de rând – aşadar, prin urmare, şi pe mine. Yoshi nu spune asta, dar pot citi printre rânduri. Se înţelege. Chiar dacă sunt sută la sută japoneză, sunt prea americană, nu am suficient sânge albastru în vene. Mai sunt prezente şi personaje importante din domeniul industriei, precum un renumit producător de tehnologie a cărui companie începe cu litera S şi un magnat al maşinilor al cărui nume de familie începe cu litera T. Şi tronând peste toţi şi toate, membrii Kasumigaseki[89], stupul birocratic din Tokyo. Ajungem la mesele rotunde acoperite cu feţe albe de in şi cu mici aranjamente florale— crini şi crengi de pin care simbolizează efigiile reunite ale celor două familii. Locurile sunt stabilite. Oamenii se învârt, analizând micile etichete cu numele. Eu şi Yoshi ne despărţim. Va fi alături de familia imperială extinsă la o altă masă. În locul familiei, onoarea de a sta lângă miri este acordată celor mai importanţi membri ai societăţii. Este vorba despre ierarhie, ceea ce înseamnă că Prinţul Moştenitor, fiica lui, unchiul meu şi odraslele lui (adică Gemenele Strălucitoare) stau împreună cu premierul şi mireasa lui. Mătuşa mea, mama gemenelor, ar trebui să fie aici, dar este absentă.

---

[88] Termen generic care denumeşte membrii marii aristocraţii japoneze înainte de abolirea sistemului de titluri aristocratice în 1947. (n.r.)

[89] Zonă a municipalităţii Chiyoda, din centrul oraşului Tokyo, unde se află sediile principalelor agenţii guvernamentale şi ale ministerelor care alcătuiesc executivul japonez. În limbajul uzual, termenul este unul generic pentru înalţii funcţionari guvernamentali. (n.r.)

Voi încerca să-mi amintesc să o întreb pe Mariko dacă nu cumva e bolnavă.

Mă aşez pe un scaun negru lăcuit şi încerc să nu mă transform în cenuşă sub privirile arzătoare ale verişoarelor mele gemene. Lucruri pe care mi-aş dori să li le pot spune: Nu credeţi că este deja un clişeu să fiţi aşa de rele cu o străină? Agresiunea în familie este o tară cumplită în rândul femeilor tinere. De când torturarea altcuiva s-a transformat într-un rit iniţiatic?

Intră prim-ministrul, însoţit de tata. Mireasa îi urmează. Într-o rochie albă de mătase, acoperită cu perle, noua soţie a premierului este întruchiparea perfectă a unui unicorn acoperit cu alţi unicorni şi sclipici. Tiara ei din diamante străluceşte în lumina lumânărilor în timp ce se aşază.

Tata mă întâmpină.

— Arăţi minunat.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi minunat – ăă, adică drăguţ.

Mă simt mândră că-mi acordă atenţie. Ne zâmbim unul altuia. Sala aşteaptă ca tata să se aşeze mai întâi ca toată lumea să poată face la fel.

Se ţin discursuri. Tata rosteşte un toast pentru miri. Totul este în japoneză şi nu înţeleg mare lucru. Când încheie, Gemenele Strălucitoare îşi şoptesc una alteia suficient de tare pentru ca eu să aud.

— A uitat să o menţioneze pe sora lui Adachi, spune Akiko.

Noriko pocneşte din limbă.

— Ar fi trebuit să spună ceva despre faptul că nu este aici. Cât de nefericită este că nu ni s-a putut alătura.

Tata a făcut o greşeală. Mă întreb cum s-a putut întâmpla aşa ceva, dar mă face să mă simt mai bine. Cred că suntem cu toţii imperfecţi.

Începe cina. Şi odată cu ea şi coregrafia elegantă a chelnerilor cu mănuşi albe şi fracuri. Se ţin mai multe discursuri. Tata discută cu premierul. Eu discut cu mireasa. A fost membră a corpului diplomatic, dar acum intenţionează să stea acasă cu normă întreagă şi să-şi susţină soţul. Sorbim o supă limpede cu găluşte şi mâncăm cremă de ţipari şi ciuperci, ayu la grătar şi boluri de orez alb lipicios cu fasole roşie. Mariko mi-a spus că este politicos să mănânci tot din farfurie. Asta pot face. Tata îşi tamponează gura cu un şervet imaculat.

— Izumi-chan, spune el. Pari foarte fericită în această seară.

— Sunt, îi răspund.

Un dans lent. O nuntă. O fată în rochie de seară. Ce ar putea fi greşit?

— Japonia îţi priieşte.

— Într-adevăr.

Un chelner ne ia farfuriile. Stomacul meu este aproape să explodeze.

— Nu vreau să se termine.

— Alteţa Voastră.

Prim-ministrul îmi atrage atenţia. Este mai în vârstă, cu părul negru brăzdat de fire argintii. Prima lui soţie a murit din cauza unei boli de inimă. Şi ce dacă noua lui soţie este cu două decenii mai tânără decât el?

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit în această seară. Eu şi soţia mea suntem onoraţi de prezenţa dumneavoastră.

Din punct de vedere tehnic, nu am avut de ales. Dar mă bucur că sunt aici.

— Este un eveniment minunat. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

Îmi aduc aminte de comentariile lui Akiko şi Noriko de mai devreme.

— Îmi pare rău că nu participă şi sora dumneavoastră.

Zâmbetul meu este luminos şi aştept reacţii. Gata să primesc aprecierea prim-ministrului, poate să răspundă cu o anecdotă amuzantă despre sora lui. Poate tata îmi va mulţumi că am venit în salvarea lui. Poate am un viitor în diplomaţie.

— Pun pariu că aţi vrea să fie aici.

Tata aproape că se îneacă cu o înghiţitură de orez. Conversaţia din jurul meu se opreşte. Mă uit în jur dezorientată. Gurile lui Akiko şi Noriko au o formă ciudată, ca tăişul unui cuţit. Premierul îşi lasă capul în jos, îşi înfăşoară pumnul în jurul şerveţelului.

Apoi, începe să vorbească în japoneză – mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce se enervează. Soţia lui se grăbeşte să-l liniştească.

Nu înţeleg. Ce...

— Izumi!

Vocea tatălui meu este aspră şi încărcată de mustrare. Nu a folosit niciodată tonul ăsta cu mine.

— Prim-ministrul şi sora lui nu sunt în relaţii bune.

El îşi coboară vocea şi spune în şoaptă:

— L-a acuzat de lucruri oribile. Noi nu... nu vorbim despre ea. Niciodată.

Tata intervine şi încearcă să-l calmeze pe prim-ministru, care continuă să se agite şi să arate cu mâna spre mine. Acum ştiu ce înseamnă cuvântul catastrofă. Camera se micşorează. Oaspeţii îşi feresc privirile. Prim-ministrul o ţine pe-a lui. Verişoarele mele gemene râd în spatele şervetelor. Nu pot face absolut nimic. În cele din urmă, premierul se opreşte, dar trupul lui încă freamătă de furie.

— Îmi pare rău, domnule prim-ministru Adachi, spun.

Este furios în tăcerea lui. Tot ce văd este vârful capului său. Acum mă ignoră. Am fost ostracizată. Ating braţul tatălui meu, dar el nu mă priveşte. Este adevărat că loviturile la care te aştepţi cel mai puţin te rănesc cel mai tare. Ceva se rupe în interiorul meu.

— Sincerele mele... mă îndepărtez de masă. Îmi cer scuze.

Mă poticnesc în cuvinte şi în rochie. Umilirea îmi sfâşie pieptul şi îmi arde gâtul. Îmi amintesc sfaturile lui Mariko – baie – şi reuşesc să ies.

— Gaijin[90], şopteşte Akiko când trec. În caz că n-am auzit-o prima dată, Noriko o repetă.

— Gaijin.

Verişoarele mele mi-au întins o capcană.

Având capul plecat, ies.

---

[90] Termen care desemnează persoane care nu sunt originare din Japonia, străini, în japoneză, în original. Cuvântul poate avea uneori şi conotaţii peiorative, în funcţie de contextul în care este utilizat. (n.r.

17

Dispariţia mea este legendară. Sunt Cenuşăreasa care fuge de la bal, dar nu voi lăsa în urmă un pantof din sticlă şi nu voi aştepta un prinţ să mă salveze.

Ochii mei sclipesc şi încerc să nu plâng. Refuz să le ofer Gemenelor Strălucitoare această satisfacţie. Voi ceda în maşină, în camera mea, la baie – undeva unde pot să-mi păstrez o fărâmă de demnitate.

Akio mă urmează. Nu ratez felul în care îşi poziţionează corpul, protejându-mă de oameni când ieşim. Mi-aş dori să-i mulţumesc, dar asta ar însemna să cedez şi să nu mă mai pot abţine, să-mi scuip maţele afară. L-am pus pe tata într-o poziţie jenantă. Pe mine însămi m-am pus într-o poziţie jenantă. Şi la fel am făcut şi cu întreaga Japonie.

Drumul de la sala de bal la maşină este confuz. Din fericire, Rolls-Royce-ul imperial aşteaptă. De îndată ce urc, plecăm. Akio îmi întinde o batistă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Mă şterg la ochi. Nu vreau să spun cu voce tare ce ratată colosală sunt. Doamne, m-am gândit... Credeam că am înţeles tot. Proastă. Sunt atât de proastă.

— Ce înseamnă gaijin?

— Cine te-a numit aşa? izbucneşte el.

— Nu contează.

Nu vreau să ştie cât de mult mă urăşte familia mea. Totul este atât de jenant.

— Ce înseamnă?

Îşi deschide sacoul de la costum. Îşi răsuceşte buzele.

— Înseamnă străin. Şi nu într-un sens bun.

— Înţeleg.

Mi se încleştează fălcile.

— Spune-mi cine ţi-a spus aşa şi voi avea eu grijă de lucruri.

Sunt emoţionată de felul în care îmi ia apărarea.

— Ce vei face? Le vei bate pe celelalte prinţese imperiale pentru că au fost rele cu mine? Eşti dulce. Dar prefer să lupt pe cont propriu.

Deşi nu ştiu dacă mi-a mai rămas ceva din armură. Gemenele Strălucitoare au reuşit să găsească locul cel mai vulnerabil şi să o sfâşie cu unghiile lor în culori discrete.

— În plus, nici nu greşesc prea tare...

E adevărat. Sunt o străină. Dacă aş fi trăit în Japonia înainte de săptămâna trecută, aş fi ştiut despre sora premierului. Aş fi purtat o ţinută mai drăguţă la aeroport. Aş fi mers în spatele tatălui meu la prostia aia de bazar. Aş fi ştiut artiştii care sunt critici ai familiei imperiale. Aş fi ştiut că participarea la un joc de baseball şi salutarea jucătorilor sunt un act de diplomaţie, sau că arătatul cu degetul este un gest grosolan.

El mormăie dezaprobator, într-un fel în care nu ştiam până acum că o poate face un om. Întinzându-mă, îl prind de mână.

— Chiar este în regulă.

Nu este, totuşi. Port încă în mine durerea. Dezamăgirea din ochii tatălui meu, felul în care mi-a vorbit – la această amintire mi se strânge stomacul. Este posibil să nu plângi la jocul de baseball, dar cu siguranţă verşi lacrimi când eşti prinţesă.

Degetele lui Akio le strâng pe ale mele, apoi mâna îi alunecă. Oftează, frecându-şi ochii.

— Este doar o coincidenţă nefericită.

Mă fixează cu ochii lui întunecaţi.

— Mă faci să îmi doresc lucruri pe care nu ar trebui să mi le doresc.

— Aşa fac?

Îmi trag nasul, simţindu-mă puţin mai bine. Mă aplec, sperând că mă va lua din nou de mână. Poate că mă va mângâia pe obraz şi îmi va spune că totul va fi bine.

— Izumi, spune el prea serios.

— Akio.

Îi imit tonul, pe jumătate în glumă.

Dar apoi îmi dau seama – limbajul corpului lui nu îl imită pe al meu. Simt prima înţepătură pătrunzătoare de respingere. Mă las pe spate. Acum suntem amândoi rigizi. În contradicţie.

— Acum o sută de ani, medicii imperiali nici măcar nu i-ar fi atins pe împărat sau pe împărătească fără mănuşi.

Îşi strânge pumnii.

— Când un prinţ sau o prinţesă călătoreau prin oraşe, locuitorii îşi lăsau privirile în jos. Nu erau vrednici să se uite la copiii zeilor şi ai zeiţelor.

Am o presimţire înfricoşătoare, urâtă, profundă în legătură cu ce vrea să spună.

— Este un pic arhaic, nu crezi? Acum nu se mai întâmplă.

Are o expresie precaută.

— Ai dreptate, nu se mai întâmplă. Dar ideea încă există. Este tabu.

— Ce spui? vocea mea este scăzută.

— Cred că ştii ce spun.

— Cred că am nevoie să o spui tu. Când Forest m-a înşelat, l-am făcut să-mi spună toate detaliile îngrozitoare, deşi le ştiam deja aproape pe toate. Am vrut să citesc printre rânduri, să văd dacă reuşesc să îmi dau seama ce defecte ale mele l-au alungat. Nu ne învinovăţim mereu pe noi înşine?

— Dansul nostru... a fost o greşeală.

Ah, înţeleg clar acum. O văd în felul în care îşi ţine umerii, cum îşi încordează maxilarul. Regretă. Vederea mea devine neclară.

— M-am lăsat dus de val. A fost vina mea. Am depăşit limita.

Atât de nobil din partea lui să-şi asume vina.

— Nu se va mai întâmpla, nu se poate întâmpla din nou.

Îmi strâng degetele mele în palme. Aş vrea să ies din maşină acum. Ce n-aş da să fiu teleportată magic în camera mea. Lacrimile încep să cadă, dar le ignor. Toată munca lui Mariko de a mă farda este distrusă. Mă uit pe geam la noaptea întunecată fără stele, rugându-mă ca timpul să treacă mai repede.

— Te rog să nu te superi, spune el încet.

Izumi vrea să fie supărată. Izumi va fi extrem de supărată, aşa să ştiţi! Parcă nu pot să înţeleg nimic, zici că am centura neagră la umilinţă.

— Spune ceva, spune Akio când ajungem la poartă.

Să spun ceva? Ce e de spus? Drumul sinuos până la palat durează o eternitate. Îmi folosesc mănuşile pentru a-mi şterge faţa. Păcat ca nu pot curăţa mizeria pe care am facut-o.

De îndată ce se vede palatul, ţâşnesc spre uşa maşinii. Vehiculul se opreşte exact când apăs mânerul şi sar afară, dar Akio mă urmăreşte.

— Îmi pare rău, spune el.

Mă răsucesc.

— Nu.

Încerc să folosesc un ton relaxat, chiar să râd. Nu-mi prea iese.

— Este numai greşeala mea. Am interpretat greşit semnalele. O prostie, nu-i aşa?

— Izumi...

Vântul îmi înfoaie rochia.

— Este Alteţa Voastră, nu?

Akio clipeşte uimit, dar aş prefera mânia în locul milei lui. Îmi calmez tonul.

— N-ai vrea să depăşeşti vreo limită.

Trage aer în piept.

— Mai aveţi nevoie de ceva în această seară?

Bărbia îmi tremură.

— Nu. Mulţumesc.

— Atunci, noapte bună. Dacă e în regulă, voi aştepta aici şi mă voi asigura că veţi intra în siguranţă înăuntru.

Este total inutil. Totuşi, reuşesc să încuviinţez din cap.

Zece paşi clătinaţi şi mă strecor pe uşă. Aştept sunetul maşinii care se îndepărtează, dar nu-l aud. El este încă acolo. Un nod mi se răsuceşte, mi se strânge în stomac şi simt că intru în pământ.

Dumnezeule. Sunt o proastă.

18

Sunt scuturată de nişte mâini mici, dar puternice. Ce naiba mai e? Îmi deschid pleoapele lipite.

— Izumi-sama, spune Mariko. Trebuie să vă treziţi acum.

Cu ochii cârpiţi, mă ridic. La naiba, mă simt ca lovită de tren. Mor de somn.

— Ce...

— Prinţul Moştenitor vă aşteaptă.

Mariko este într-o mare agitaţie. Se învârte prin cameră, cu braţele pline de haine şi încălţăminte. Îmi arunc picioarele peste marginea patului.

Mă îmbracă în mai puţin de cincisprezece minute. Eu nu îi sunt de prea mare ajutor. Braţele şi picioarele parcă îmi sunt din lemn, rigide ca ale unei păpuşi.

— Măcar v-aţi spălat pe faţă? Mariko îşi exprimă dezaprobarea ţâţâind din buze şi ştergându-mi obrajii cu un prosop rece.

Deşi face mişcări blânde, mă trezeşte cu totul. Puţin machiaj, o perie trecută prin păr şi sunt împinsă pe uşă.

Coridorul pare mai luminos decât de obicei, dar ar putea fi mahmureala mea de după plâns. Lacrimile sunt într-adevăr nenorocite. Domnul Fuchigami şi un cârd întreg de şambelani sunt adunaţi în faţa biroului tatălui meu. Sunt prezenţi majordomi şi valeţi care încărcă bagaje cu monogramă într-o maşină imperială gata de plecare.

— Bună dimineaţa, spun precaut.

Domnul Fuchigami este solemn.

— Alteţa Voastră. Prinţul Moştenitor este în biroul său.

Înghit cu greu şi dau din cap. Îmi simt bătăile inimii în urechi când ciocănesc la uşă şi mă strecor înăuntru.

Tatăl meu răsuflă uşurat văzându-mă.

— Izumi. Te rog, intră. Stai jos.

Mă deplasez şi mă prăbuşesc într-un fotoliu cu o bufnitură graţioasă. Tata stă la birou. Poartă costum şi cravată, este impecabil, deşi pare puţin obosit. Cred că am avut amândoi o noapte grea. Capul îmi zvâcneşte şi sunt destul de sigură că am faţa încă umflată. Nu am avut curajul să mă uit în oglindă.

— Se pare că am fost chemată în biroul directorului.

Îmi strâng mâinile în poală.

— Dacă este vorba despre nunta prim-ministrului...

— Trebuie să vorbim ...

Vorbim în acelaşi timp. Ne oprim. Ne uităm unul la altul.

— Mai întâi tu, spune tata, întinzându-şi mâinile.

Îmi înfig unghiile în palme. Încerc să mă uit la tata, dar bărbia mea nu pare să se îndrepte în acea direcţie. În schimb, se lasă în jos.

— Nunta prim-ministrului... Îmi pare rău.

Obrajii mi se încălzesc amintindu-mi de acel moment – zâmbetele Gemenelor Strălucitoare, felul în care l-am făcut de râs pe tata, respingerea usturătoare a lui Akio.

Tata nu spune nimic. Mă forţez să-mi ridic bărbia şi mi-aş dori să nu o fi făcut. Gura lui este strânsă ca o linie. Bate darabana cu degetele pe biroul lăcuit.

— Norocul a fost că presa nu a avut voie la eveniment. Nu-mi pot imagina consecinţele dacă ar fi apărut în ziare. Imaginile cu tine fugind de la nuntă ar fi peste tot pe prima pagină. Speculaţiile...

sau dacă s-ar fi aflat că, de fapt, l-ai insultat pe premier.

Clatină din cap.

— Ar fi fost îngrozitor.

— Îmi pare rău, repet.

Există un cuvânt pentru mai mic decât mic?

— Doar că Akiko şi Noriko au spus că nu ai menţionat-o pe sora premierului în discursul tău şi aşa m-am gândit că poate ar fi trebuit să menţionez asta... Încercam doar să ajut, închei eu pe un ton scăzut.

Clatină din cap.

— Conflictul a fost public şi foarte urât. Sunt sigur că ai auzit greşit.

— Dar... spun uluită.

Se lasă pe spate şi acesta este sfârşitul discuţiei.

— Nu contează cum s-a întâmplat. În calitate de membri ai familiei imperiale, comportamentul nostru trebuie să fie absolut ireproşabil.

— Înţeleg, spun eu pe un ton neutru, deşi nu prea înţeleg.

Mi-am cerut scuze şi am încercat să-mi explic greşeala. Oare am avut vreodată vreo şansă în această lume nouă? Nici nu ştii că nu ştii şi vei fi învinovăţit din această cauză. Îşi trece o mână peste faţă, aparent negăsindu-şi cuvintele.

Se văd nişte capete dincolo de fereastră; valeţii încarcă bagajele. Privesc pe geam.

— Pleacă cineva undeva?

El se ridică.

— Da.

Este puţin absent. Suntem puţin absenţi.

— Plec.

— Pleci?

Oh! Uau! Un moment, să-mi ridic faţa de pe jos.

— Când? Unde te duci?

— Trebuia să plec devreme în această dimineaţă, dar am amânat ca să pot vorbi cu tine. Este o călătorie neprogramată. Împăratul, tatăl meu, nu se simte bine.

La privirea mea îngrijorată, face un semn din mână.

— Nimic serios. Cred că e obosit. Prea multe călătorii. Mi s-a cerut să îl înlocuiesc.

Clatin din cap stupefiată.

— Cum... cât timp vei fi plecat?

El oftează.

— Şaisprezece zile.

Calculul matematic este simplu. Zborul meu spre casă este peste câteva zile. Desfac mâinile.

— Atunci cred că ne luăm la revedere.

Dau să mă ridic stau în picioare.

— Izumi. Aşteptă. Opreşte-te.

Mă las înapoi în fotoliu şi îmi ridic bărbia.

— Fac totul greşit.

Apucă un stilou greu de argint şi se joacă cu el.

— Nu vreau să ne luăm rămas bun acum.

Îşi drege vocea. Stau nemişcată.

— Mă întreb dacă n-am putea să prelungim timpul petrecut împreună.

Mă priveşte în ochi.

— Aş vrea să rămâi.

Trag aer în piept. Deci nu sunt azvârlită în stradă? O întorsătură neaşteptată de situaţie... şi o decizie deloc uşoară din partea mea. Fetele şi cu mine aveam planuri mari pentru primăvară, să luăm micul dejun de la Black Bear Diner şi să înotăm ca urşii polari în Castle Lake înainte să plecăm la facultate

şi să o luăm fiecare pe drumul ei – Glory la Universitatea din Oregon, Hansani la UC Berkeley şi Noora la Columbia. Eu plănuisem să rămân la Colegiul local din Siskiyous, aproape de mama. Mai avem câteva luni după o viaţă împreună.

Mă încrunt.

— Nu pot rata ceremonia de absolvire. Cred că ai putea veni şi tu, izbucnesc.

Nu ştiu cum s-ar simţi mama. Poate că va fi o surpriză. Toată lumea iubeşte surprizele, nu?

Îşi lasă bărbia în jos.

— Trebuie să-mi verific programul.

— Bineînţeles, mă grăbesc să spun. Dacă ai timp.

Sună tăios.

— Voi vorbi cu secretarul meu.

Face o pauză, se joacă cu stiloul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Vei rămâne?

— Nu ştiu.

Ezit, încă zdruncinată după ultimele douăzeci şi patru de ore. A fost un roller coaster. Rămân în cursă, fără să ştiu cum se termină? Chiar în acest moment, încerc doar să-mi trag sufletul.

Mă priveşte cu atenţie.

— Izumi-chan, pot să te întreb de ce ai venit în Japonia?

Îmi încrucişez degetele şi mă uit la sabia de samurai din spatele biroului său. Lama este atât de lustruită, încât a devenit strălucitoare. Îmi văd o parte din reflexie în ea, ochii uşor ridicaţi. Un dragon se învârte în jurul mânerului. La început, am crezut că vin aici să-mi cunosc tatăl. Dar e mai mult de-atât.

— Am venit să-mi dau seama cine sunt, de unde vin.

Să găsesc un loc căruia să-i aparţin.

— Istoria este importantă, spune el.

Se gândeşte o clipă, ajungând la o concluzie.

— Stai. Domnul Fuchigami a sugerat Kyoto şi cred că este o idee excelentă. Veţi vedea peisajul şi îţi vei continua lecţiile. Când mă întorc, vom participa împreună la ziua de naştere a împăratului. Este o sărbătoare naţională şi sunt multe de făcut. Îţi vei întâlni bunicii.

Îmi mişc degetele mari, simţindu-mă atrasă de promisiunile lui, dar sunt încă supărată. Nu pot să-i zdruncin pe domnul Fuchigami şi pe tatăl meu care fac planuri pe la spatele meu. Înţeleg brusc dorinţa lui Yoshi de a se îndepărta de familia imperială. Este greu să nu te simţi ca un pion pe o tablă de şah. Şambelanii îţi fac program. Toţi aceşti bărbaţi decid ce este cel mai bine pentru tine.

— Ar trebui să discut cu mama.

Aştept puţin. Chiar iau în considerare... Kyoto, o parte a ţării pe care nu am văzut-o. Căutarea mea nu s-a încheiat, sunt conştientă. Această ocazie este prea importantă să o ratez doar pentru că sunt supărată. Nu te supăra ca văcarul pe sat, cum s-ar spune.

— Bine, spune el încet.

În mod clar, se aştepta să fiu mai încântată de-atât. Cred că nu are multă experienţă cu adolescenţii. Tot ce pot spune este: bun venit în junglă, prietene!

— Asta e tot?

Mă ridic.

— Asta e tot.

Şi el se ridică în picioare.

— Voi pleca spre aeroport în... îşi verifică ceasul, o oră.

— Te voi anunţa ce hotărâre iau.

Ne privim.

— Bine, spune el.

— Bine atunci, repet ca un papagal, apoi plec, cu spatele drept şi neînduplecat.

În camera mea, a fost amenajat un mic dejun lângă ferestrele de la podea până în tavan. Îmi ridic telefonul şi mă aşez la masa stil. Formez numărul

mamei şi mă uit sub capacul de argint... filé Wagyu[91] servit cu ouă amestecate, trufe negre şi arpagic. Toate sunt delicioase, dar nu am poftă de mâncare. Mama răspunde la primul apel.

— Zoom Zoom!

Vocea ei este veselă.

— Mamă, zic.

— Oh, nu... Ce se întâmplă?

Doar după tonul meu, poate să spună că se întâmplă ceva. Frate, mi-e dor tare de ea!

— Tata mi-a cerut să rămân în Japonia şi vrea să mă duc la Kyoto, spun dintr-o răsuflare.

Pe fereastră, se vede un cocostârc lăsându-se în jos şi aterizând pe apă. Cu siguranţă nu mă uit pe peluză după Akio.

— Mama? Mai eşti acolo?

---

[91] Nume generic pentru patru rase japoneze de vaci, a căror carne este considerată o delicatesă. (n.r.)

— Sunt aici.

Pare neliniştită.

— Am avut nevoie de-un moment. Tatăl tău vrea să rămâi?

— Da. Simt cum mi se strânge stomacul.

— Înţeleg. Bine... tu ce vrei?

— Vreau să rămân... cred...?

Să-i spun despre nuntă? Despre tata? Despre neînţelegerea noastră? Îmi stă pe vârful limbii întreaga poveste. Dar apoi îmi imaginez reacţia ei, îngrijorarea de pe faţa ei. Cât de greu i-ar fi să ştie că mă doare şi că sunt dincolo de ocean.

— M-aş simţi mai încrezătoare dacă nu ai spune-o sub formă de întrebare.

Cu degetul, urmăresc gâtul cocostârcului pe geam. „De ce ai venit în Japonia?”, m-a întrebat tata.

— Vreau să stau. Ştiu că înseamnă să lipsesc de la mai multe ore, dar nu am petrecut suficient timp aici.

Mă opresc. Pauză. Mă adun. Îi aud respiraţia pe fir. Mi-aş dori să o pot vedea. Să-i studiez expresia feţei.

Ea îşi trage nasul.

— Oh, Dumnezeule. Plângi? Dacă vrei să vin acasă, vin. De ce plângi? Este din cauza şcolii? Crezi că voi rata festivitatea de absolvire? Promit că voi fi acasă la timp. Nu plânge. Te rog să nu plângi.

— O, nu este vorba despre nimic din toate astea.

Îşi trage nasul, şi-l suflă discret.

—Chiar nu-mi pasă de cursuri sau de absolvire, deşi mi-ar plăcea să te văd cu tocă şi robă. Vreau doar să fii fericită, zice oftând. Cred că îmi este greu să te împart. Nu sunt pregătită să te las să pleci. Este greu să fi mamă, ştii la ce mă refer?

Nu, dar îmi pot imagina.

— Da.

Îşi trage din nou nasul.

— Sunt o proastă. Du-te la Kyoto.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Ai acordul meu deplin.

Răsuflu uşurată.

— Mulţumesc.

— Nici o problemă.

Vocea ei este mai relaxată acum.

— În acelaşi timp, vreau să-ţi încurajez independenţa, dar poate iei legătura cu baza mai des, ce zici?

— Am înţeles. Aşa voi face.

Dintr-odată, mi se face foame. Ridic furculiţa grea de argint, ronţăi dintr-un ou şi privesc spre cocostârc – ridică un picior, face un pas lent şi lung, apoi zboară din apă.

— Ştii, măsura în care copii îi îndepărtează pe părinţi se corelează direct cu măsura siguranţei lor în relaţia respectivă.

— Aşadar, am făcut o treabă bună?

— Absolut. Cea mai bună.

Îmi ling furculiţa, simţindu-mă mai liniştită, mai sigură. Traiectoria mea este stabilită. Ştiu unde mă îndrept, cel puţin deocamdată. Mă aşez înapoi şi urmăresc cum cocostârcul se roteşte o dată, apoi dispare spre liziera pădurii.

19

Mesaje

9:17 AM

Eu

În drum spre Kyoto. S-ar putea să nu mă întorc în ţară o vreme.

Noora

Sunt geloasă. Tocmai am mâncat o pizza întreagă în pijama.

Glory

Uau.

Hansani

Mult de procesat.

Eu

Mi-e dor de voi.

Noora

Şi mie. Japonia mi-a furat cea mai bună prietenă. O porcărie îngrozitoare.

Glory

Asta nu e o zicală.

Noora

O fac eu să fie şi mi-ar plăcea să mă susţineţi.

Eu

Oricum... sunteţi supărate?

Hansani

Bineînţeles că nu.

Glory

Nope. Unii cai sunt făcuţi să alerge în libertate.

Noora

Doar să nu te înstrăinezi, bine?

Eu

Am înţeles. Încă ceva.

Noora

Da.

Eu

Dacă am fi pomi, ştiţi ce fel de pomi aţi fi?

Glory

Dacă este un joc de cuvinte...

Eu

...nemai-pom-eniţi

Noora

M-aş sacrifica pentru tine.

Glory

Vă rog, opriţi-vă.

Hansani

Ce s-a întâmplat cu bodyguardul sexy?

Eu

Îh. Nu mă întreba. M-am făcut de râs. Acum este mai mult decât jenant. Aşa-mi trebuie dacă încerc să fac mai multe deodată.

Noora

Nu-ţi face griji. Sunt aici. Nu te voi lăsa singură.

Glory

Voi două aveţi nevoie de ajutor.

Zâmbesc spre telefon, mă las pe spătarul scaunului acoperit cu catifea şi ascult zgomotul trenului în timp ce se deplasează spre Kyoto. Suntem într-un vagon privat – eu, Mariko, domnul Fuchigami şi o echipă de securitate condusă de Akio. În ceea ce priveşte ofiţerul de gardă imperială, îşi face apariţia destul de rar. Bineînţeles, nu sar de fiecare dată când se deschide o uşă între vagoane şi nu mă fac mică în scaun, sperând să-l evit. Ar fi patetic. Nu sunt chiar atât de nenorocită. Glumesc. De fapt, sunt. Chiar sunt.

Telefonul îmi zumzăie în mână. Tata îmi trimite un mesaj: „Plecarea a decurs bine?” Tastez un răspuns din două litere: „Da”. În loc să-l informez eu însămi că voi merge la Kyoto, l-am pus pe domnul Fuchigami să facă acest lucru. Acum comunicăm

doar prin mesaje text. Spuneţi-mi Petty LaBelle[92]. Chiar dacă mi-a prezentat Kyoto ca pe o oportunitate de a învăţa, îmi este greu să nu simt că sunt pitită. Ştiţi, chestia aia când familiile imperiale trimit membrii nedoriţi undeva pe un domeniu înconjurat de multă natură şi îi abandonează? Îmi pun telefonul deoparte şi mă uit pe fereastră la peisajul rural al Japoniei, urmărind imaginile care se succed cu o viteză de 320 de kilometri pe oră. Muntele Fuji a apărut şi a dispărut, la fel şi rufele de pe suporturile metalice, casele acoperite cu reclame, terenurile părăginite de baseball, o fermă de struţi şi acum, kilometri de câmpuri de orez, îngrijite de oameni care poartă pălării conice şi haine de paie. Japonia este îmbrăcată în haine de sărbătoare în această dimineaţă, însorită şi răcoroasă, cu puţini nori pe cer drept accesorii. Este prima zi oficială de primăvară. Florile de cireş au dispărut luate de vânt sau au fost amestecate cu pământul. Takenoko, sezonul bambusului, va începe în curând.

Domnul Fuchigami stă vizavi de mine. Dă din cap spre fereastră.

— Vedeţi ce înghesuite sunt satele?

---

[92] Cântăreaţă şi femeie de afaceri americană, faimoasă pentru cântecul disco „Lady Marmelade” pe care l-a lansat împreună cu trupa sa, Labelle, în anul 1974 . (n.r.)

Chiar observ. Sunt grupate şi înconjurate de câmpuri de orez sau de terenuri agricole.

— Nu mulţi oameni trăiesc la altitudini mai mari. Munţii sunt teritoriul zeilor, spune el.

Shinto este religia tradiţională. Bunicul meu, împăratul, este şeful ei – simbolul Statului şi cea mai înaltă autoritate.

— Chiar şi astăzi, este considerat tabu să trăieşti atât de sus.

La cuvântul tabu, îmi amintesc ultima mea conversaţie cu Akio.

Mă ridic brusc.

— Scuzaţi-mă.

Mă îndepărtez, îndreptându-mă spre uşă.

La baie, mă spăl pe mâini şi mă gândesc să mă stropesc pe faţă cu apă pentru a încerca să-mi atenuez senzaţia arzătoare şi persistentă de jenă, dar lui Mariko i-a luat jumătate de oră să-mi facă machiajul în această dimineaţă. Aştept câteva minute, lăsându-mi corpul să se legene în ritmul

trenului. Este ceva liniştitor în această balansare. Din păcate, nu pot rămâne aici pentru totdeauna.

Apăs butonul uşii şi se deschide. Am capul plecat. Nu mă uit pe unde merg şi intru direct într-un corp solid. La naiba. Este Akio. Din nefericire, ofiţerul meu de pază este la fel de frumos ca întotdeauna, dar puţin mai serios. Şi mai bine.

— Alteţa Voastră.

Vocea lui este rece. Atât de oficial.

— Nu v-am văzut.

Nu mă pot uita la el. Nu vreau. Ochii sunt ferestrele sufletului, la urma urmei.

— Bine. Am să mă asigur că te voi anunţa în legătură cu toate mişcările mele viitoare.

Sunt cam tăioasă. Foarte tăioasă. Dar cea mai bună apărare este un atac bun. Şi asta e tot ce ştiu despre sport.

Privirea lui nesigură îmi caută faţa.

— Dacă doriţi un alt ofiţer din gardă, aş înţelege. Un înlocuitor poate ajunge aici...

— Nu cred că este necesar.

Ridic un umăr, făcând tot posibilul să transmit prin limbajul corpului că ceea ce s-a întâmplat între noi nu înseamnă nimic.

— Nu există niciun motiv să nu putem lucra împreună. Am uitat deja ce s-a întâmplat.

Minciună. Mare minciună. Nu am uitat. Nu pot uita. Încă mai am hanoracul tău. Încă îţi pot simţi mâinile în jurul taliei, felul în care m-ai apăsat cu degetele pe şolduri.

— A fost o greşeală. O neînţelegere.

Îşi strânge buzele.

— Desigur.

Uşa dintre vagoane se deschide.

— Izumi-sama, prânzul urmează să fie servit.

Este Mariko.

— Sumimasen[93].

Akio se înclină.

—Trebuie să coordonez o şedinţă de securitate.

Încerc să zâmbesc, dar sunt destul de sigură că nu reuşesc. Akio mă ţintuieşte cu privirea în timpul unui moment agonizant, apoi pleacă. Mariko îl urmăreşte. Mă felicit că mi-am ţinut privirea concentrată spre geam. Paşi mici.

— Este totul în regulă?

Mariko se încruntă, căutând să-mi vadă faţa.

— Păreţi puţin cam absentă.

— Mă simt fantastic, răspund repede.

Trage adânc aer în piept.

— Astăzi, Akio este prost dispus.

---

[93] „Îmi cer scuze”, „mă scuzaţi”, în japoneză, în original. (n.t.)

— Da, spun şi mă îndrept de spate. Ţi-e foame? Mie mi-e foame.

Trec pe lângă Mariko. Prânzul mi se pune în faţă. O cutie bento[94]. Akio stă în spatele vagonului. Nu, nu mă voi uita la el. Dar oare chiar îi simt greutatea privirii sau sunt doar naivă s-o cred? Mă arde ceafa. Privesc înapoi. Oh, mă urmăreşte, cu o faţă inexpresivă. Îmi aduc aminte că asta este treaba lui. Asta e tot ce face. Nu este nevoie să interpretez. Vreau să-mi distrag atenţia cu ceva. Aş putea să-mi fac temele. Am aranjat să-mi termin cursurile online. Dar, în schimb, caut în geantă – o poşetă de designer care arată ca un plic mare cu mânere – şi îmi scot căştile. Le conectez şi ascult hip-hop şi The Rose, piesa pe care am dansat împreună.

Muzica estompează zgomotul trenului, foşnetul făcut de domnul Fuchigami când dă paginile ziarului, discuţia lui Mariko la telefon şi, cel mai important, gândurile mele.

Trag aer în piept, scoţând un sunet de frustrare, fac ghemotoc o bucată de hârtie şi o arunc într-o parte.

[94] Termen japonez pentru una dintre mesele zilei servită într-o cutie specială, compartimentată, atunci când masa respectivă nu poate fi consumată acasă sau la restaurant. În trenurile de mare viteză din Japonia (shinkansen), această practică este una foarte frecventă, seturile bento putând fi comandate în timpul călătoriei. (n.r.)

E târziu, aproape de miezul nopţii. Luminile sunt micşorate. Tremur în camera răcoroasă. Construit la sfârşitul secolului al XIX-lea, Palatul Imperial Sentō[95] a fost restaurat, dar şi-a păstrat farmecul şi aerul vechi – un acoperiş din ţiglă care se ondulează în valuri elegante, uşi exterioare imense din lemn, podeaua din lemn preţios de keyaki[96] şi paravane aurii care separă camerele. Dacă aş putea să-mi regăsesc sufletul japonez undeva, aici ar fi locul cel mai potrivit. Nu există tabloide, nu există evenimente importante, nici motive de distragere a atenţiei. Mâinile îmi sunt pătate de cerneală, iar covorul albastru, de Nabeshima[97], este plin de urmele sacrificiilor mele. De ore întregi exersez ideogramele kanji la o masă înaltă. Toţi ceilalţi s-au retras cu mult timp în urmă. Sunt singură cu toate eşecurile mele. Luând o altă foaie de washi, o aşez pe o pânză şi o fixez cu o piatră şlefuită. Înmoi pensula în cerneală. Să faci cerneala – măcinarea batoanelor de pigmenţi, amestecarea culorilor (auriu, argintiu, azuriu) şi adăugarea liantului – poate dura câteva ore. Într-o zi, aş putea să fac

---

[95] Sentō: denumire care desemnează locuinţele împăraţilor care au abdicat. (n.r.)

[96] Specie de copac japonez. (n.t.)

[97] Nabeshima Dantsu, tehnică de împletire a fibrelor textile din bumbac cultivat pe domeniile Nabeshima pentru obţinerea covoarelor, folosită şi perfecţionată în Japonia după ce a fost adusă în această ţară din Persia, trecând prin China. Covoarele împletite în acest mod sunt adevărate capodopere textile, iar tehnica face parte din panoplia meşteşugurilor tradiţionale protejate de guvernul japonez ca parte a moştenirii culturale nipone. (n.r.)

asta. Dar este o abilitate de maestru şi eu sunt un novice. Este calea kata, practica de a face ceva în repetate rânduri până când îţi intră în reflex. Caligrafia face parte din identitatea imperială. Prin urmare, acum face parte din mine.

Trasez cu pensula în jos, creând prima linie din cuvântul „munte”, yama. Se termină cu o pată uriaşă. Arunc pensula şi cerneala se împrăştie pe toată hârtia. Încă una se duce pe apa Sâmbetei.

— Vă gândiţi prea mult.

Este Mariko. Pijamaua ei cu dungi este închisă cu nasturi până la gât.

Tresar.

— Nu credeam că mai este şi altcineva treaz.

Ezită în cadrul uşii. Suspin în sinea mea.

— Ţi-e foame?

Fac semn spre farfuria cu dorayaki de pe colţul mesei.

— Aş putea mânca.

Înaintează şi se aşază lângă mine la masă. Mâncăm în tăcere o vreme. Faţa serioasă a lui Mariko străluceşte în lumina veiozei.

— Pot să văd?

Trage mai aproape bucata de hârtie cu scrisul distrus.

Mă agit pe scaunul meu. Ea îmi studiază încercările şi nu încearcă să-şi ascundă nemulţumirea. Chiar îmi doresc să am puterea de arunca flăcări pe ochi pentru a arde lucruri.

— Ştiam eu. Vă gândiţi prea mult. Din această cauză, aveţi mâna grea. Forţaţi liniile mai degrabă decât să le lăsaţi pe ele să fie forţa. Daţi-mi voie să vă arăt.

Ia pensula, o înmoaie şi, pe aceeaşi bucată de hârtie, desenează prima linie.

— Nu vă gândiţi la caracterul pe care îl faceţi. Gândiţi-vă doar la linie, la mişcarea unică. Este ca un dans, nu? Dacă vă concentraţi prea mult pe paşii următori, îi veţi rata pe cei de acum.

Încă o mişcare şi încă una, şi a terminat ideograma. Este frumoasă, demnă de agăţat pe un perete şi spun asta.

Ea clătină din cap.

— Mai am multe de învăţat, dar este acceptabil. Cu toate acestea, nu trebuie să fie perfect. Kanji reprezintă o expresie a sufletului.

Mă joc cu marginea hârtiei.

— Este copleşitor cât este de învăţat.

Ea dă din cap.

— Înţeleg. Când am venit în Japonia, a fost destul de intimidant.

O analizez, surprinsă de această veste.

— Nu te-ai născut aici?

— Nu. M-am născut in Anglia. Tata este japonez. Mama este chinezoaică. Ne-am mutat aici imediat după ce am împlinit cinci ani.

— Nu am ştiut asta.

Cum de nu am ştiut asta?

Îşi încruntă sprâncenele.

— Nu aţi întrebat niciodată.

— Totuşi, pun pariu că vorbeai fluent japoneza.

— Ştiam ceva, spune ea. Dar întreaga mea educaţie fusese în limba engleză. Când am venit aici, părinţii mei m-au înscris la Şcoala Internaţională St. Peter din Tokyo. A trebuit să învăţ totul de la zero. Mai rău, au râs foarte mult de mine. Copiii pot fi atât de cruzi.

Mă gândesc repede la Emily Billings. Toate lucrurile frumoase pe care mi le-a spus vreodată cineva nu sunt nimic în comparaţie cu acel moment din timp. Inspir adânc.

— Cum ai reuşit?

Se uită fix la masă.

— Pur şi simplu faci unele lucruri. Vorbeam aproape bine până la sfârşitul grădiniţei.

Colţurile gurii mi se ridică.

— Chiar înveţi tot ce trebuie să ştii de la grădiniţă.

— Şi de la sumo. Obişnuiam să mă uit cu bona mea şi să exersez numele luptătorilor.

Face semn spre bucata de hârtie.

— „Muntele” era favoritul meu, spuse ea oftând. Mă integrez de cele mai multe ori. Dar, în anumite privinţe, voi fi întotdeauna o străină.

— L-am insultat pe prim-ministru, şoptesc. L-am întrebat de ce nu a venit sora lui la nuntă. Şi în timp ce plecam, verişoarele mele m-au numit gaijin.

Are bunul simţ de a tresări.

— Au!

— Da.

Mă aplec. Mă holbez la washi. „Munte” a fost ultima mea încercare. Dar înainte de asta au fost „cer”, „centru” şi „soare”. Mă concentrez asupra semnului pentru soare – simbolul naţional al Japoniei. Primul împărat, Jimmu, s-a născut acoperit de raze aurii. Era urmaşul lui Amaterasu[98]. Cum ai putea greşi vreodată când eşti susţinut de lumină? Scoate un zgomot gutural.

— Fetele alea. Mama lor este prea puţin prezentă şi tatăl lor le dă prea mult, de parcă lucrurile materiale i-ar compensa absenţa.

— Te rog. Nu mă face să-mi pară rău pentru ele.

— Nicidecum. Sunt îngrozitoare. Credeţi-mă. Nu mă mir că au spus aşa ceva. Nu atacă decât dacă se simt cu adevărat ameninţate.

Mă simt puţintel mai bine. Îşi înclină bărbia spre washi.

— Nu mi-aş pierde timpul gândindu-mă la ele. Concentraţi-vă pe kanji.

---

[98] Zeiţa soarelui în religia şintoistă şi una dintre cele mai importante zeităţi (kami) ale panteonului şintoist. Este considerată strămoşul casei imperiale japoneze, stând la baza genealogiei neîntrerupte a împăraţilor Japoniei (n.r.)

— Aşa îţi arăţi tu afecţiunea? Cu nuiaua? spun eu şi m uit la ea cu suspiciune.

—Pentru că trebuie să ştii că prefer cel mai puţin acest tip de dragoste.

Mariko nu răspunde, doar ridică sprâncenele. În cele din urmă, iau o hârtie nouă, înmoi pensula şi îndepărtez excesul de cerneală. Îmi păstrez mâna uşoară şi răbdătoare şi mă gândesc doar la acest moment şi la acest loc. La linia pe care o fac, nu la cuvânt. Durează doar o secundă sau două, dar când mă opresc, rânjesc. Este puţin nesigur în partea de sus şi prea gros în partea de jos.

Un pic firav, dar conţine promisiunea forţei. Cu siguranţă ar putea fi îmbunătăţit puţin. Dar îmi place. Este expresia sufletului meu, până la urmă – sufletul meu foarte, foarte dezordonat.

Mariko îmi priveşte efortul.

— Încă mai e nevoie de muncă, dar e mai bine.

O examinez, apoi mă luminez.

— Oh, Dumnezeule! Tocmai mi-am dat seama de ceva.

Ea devine atentă.

— Ce? Ce este?

Zâmbetul meu este viclean.

— Mă placi.

— Ce?

Se încruntă.

—Nu...

— Mă placi, spun, dând cu fermitate din cap.

— Încetaţi să mai spuneţi asta.

— Îţi place de mine şi vrei să fii prietena mea.

— Dacă v-ar auzi cineva, ar crede că aţi luat-o razna.

Mariko strânge din buze. Îşi încrucişează braţele şi iese.

— Respect faptul că încercaţi. Nu este uşor. Faceţi faţă provocării. Este... admirabil, cred.

— Aham.

Îi arunc o privire cu subînţeles.

Mariko nu se poate preface. Oftează lung şi îndurerat.

— Vreţi sau nu ajutor la scrisul de kanji?

— Da, spun radiind, apoi fredonez, prietena mea.

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Fluturele rătăcit, în vacanţă la Kyoto

21 aprilie 2021

Deşi oboseala este responsabilă pentru scurtarea turului pe care Majestatea Sa Imperială l-a făcutîn Asia de Sud-Est, pregătirile pentru ziua sa de naştere, când va sărbători optzeci şi sapte de ani sunt în plină desfăşurare. Toţi membrii familiei imperiale vor fi prezenţi. A fost programată şi o audienţă oficială, în care Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Izumi, va fi prezentată oficial bunicilor săi.

Recent, corespondenţii Gazetei Mondene de Tokyo şi localnicii au observat-o pe ASI, Prinţesa Izumi, în Kyoto. A fost văzută mai ales seara (foto: prinţesa Izumi vizitând un templu şi casa unei gheişe săptămâna trecută).

În timp ce ASI, Prinţesa Izumi, se află în vacanţă în Kyoto, verişoarele ei gemene şi-au îndeplinit atribuţiile imperiale, participând la evenimente oficiale în numele mamei lor, Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Midori, care nu a părăsit domeniul imperial de câteva săptămâni.

Dar vărul ei de-al doilea, ASI, Prinţul Yoshihito? Sursa noastră din palat a afirmat că cei doi au devenit apropiaţi. Exclusiv pentru Gazetă, am aflat că ASI, Prinţul Yoshihito, tocmai a fost văzut urcând în trenul imperial. Destinaţia? Kyoto.

20

Pe vremuri, Kyoto era un oraş de negustori, îmi spune Shirasu. Ferma de bambus unde ne aflăm aparţine familiei lui de cinci generaţii. A furnizat bambus familiei imperiale de tot atâta timp.

Shirasu este ridat şi slab, corpul lui parcă e una dintre hârtiile cu răvaşe care zburau prin faţa templului pe care l-am vizitat mai devreme. Nările încă îmi ard din cauza mirosului de tămâie. Am venit până aici cu maşina, o oră pe drumuri desfundate, printr-o pădure veche, prin ceaţă. Arată aproape preistoric. Când am coborât din maşină, mă aşteptam ca un tigru cu colţi ascuţiţi ca tăişul sabiei să sară dintr-un tufiş. În schimb, ne-a întâmpinat Shirasu. Totuşi, parcă ne-am fi întors în timp. Casa lui este simplă, cu acoperiş din stuf. Insistă că este

tot ce îi trebuie. Am pătruns pe plantaţia lui de douăzeci de mii de metri pătraţi ai lui de bambus. Turuie într-o engleză stricată.

— Tata gândit să vândă ferma ani în urmă. Am călătorit Tokyo pentru a încheia afacere cu o mare companie.

Al cărei nume l-a uitat. Este adus de spate din cauza vârstei.

— În acea zi, primele bombe au căzut asupra oraşului.

Imită o explozie cu mâinile.

— Totul dispărut. Mă ascund sub birou supravieţuiesc. Tata nu atât de norocos.

Continuă să explice cum tatăl lui a murit din cauza unei răni la cap. Cum s-au răspândit peste tot mici incendii, topind clanţele uşilor şi sticla. Cum s-a jucat în cenuşă cu alţi copii în timp ce aştepta transportul înapoi la Kyoto. Mama lui l-a adus înapoi la fermă. Nu au mai vorbit niciodată despre vânzarea ei. Până când a ajuns la vârsta potrivită, mama lui a avut grijă de bambus şi l-a vândut. Numele tatălui său este înscris pe monumentul din

Parcul Yokoamicho[99] din Tokyo. Promit să-l vizitez cândva pentru a-mi depune omagiile. În ultimele două săptămâni, am reţinut cele mai întâlnite caractere kanji, am acoperit fiecare centimetru pătrat cultural din Kyoto – ceainării, piese de teatru Kabuki[100], ateliere de fabricare a umbrelelor – şi am participat la lecţiile de etichetă seara cu Mariko. Vă rog să reţineţi cum îmi împreunez mâinile în faţă, cum mi-am redus paşii la jumătate din lungime, cum zâmbesc fără să-mi arăt prea mulţi dinţi, cum râd cu mâna la gură şi cum, în loc să arăt cu degetul, fac gesturi cu palma deschisă. În plus, am exersat japoneza cu Mariko şi cu domnul Fuchigami. Acum mă pot exprima cât de cât. Nu am ajuns unde trebuie dar, cu siguranţă, am făcut progrese. Lucrurile s-au schimbat rapid. Eu m-am schimbat. Sentimentele amare faţă de tata s-au mai îndulcit şi ele. Sunt suficient de puternică să recunosc atunci când greşesc. Kyoto a fost un lucru bun. Sunt mulţumită.

— Unii bambuşi crescut până la aproape treizeci de metri în două luni! exclamă Shirasu.

Mă uit la tulpinile impunătoare. Sunt groase şi plantate la distanţă una de cealaltă. Cât de uşor ar

---

[99] Parc din Tokyo unde există un monument memorial pentru victimele Marelui Cutremur din 1923 şi pentru cele ale bombardamentelor atomice de la Nagasaki şi Hiroşhima. (n.r.)

[100] Unul dintre cele trei stiluri majore ale teatrului tradiţional japonez. (n.r.)

fi să te strecori printre goluri şi să te pierzi. Lumina soarelui străluceşte, vâscoasă şi caldă ca mierea. Vântul foşneşte. Îmi amintesc de şintoism. Cum locuiesc zeii pe dealuri şi în copaci. Simt acea prezenţă aici.

— Răbdarea este esenţială.

Shirasu se opreşte. La picioarele lui este o crăpătură.

— Bambus are nevoie de timp pentru a creşte, pentru a-şi întinde rădăcinile. Trei ani înainte să apară la suprafaţă. Dar după aceea...

Face aceeaşi mişcare ca atunci când vorbea despre atacurile aeriene.

Îngenunchează.

— Cel mai bun bambus subteran.

Scoate din buzunar un mic târnăcop. Mâinile lui sunt noduroase.

Sapă în pământ până când dă de un bulb de un alb imaculat. Cu degetul mare îl atinge ca să-i evalueze vârsta.

— Fraged, spune el. Ca măr.

I-l întinde fiului lui. Băiatul este acum fermier şi soarbe cuvintele tatălui său, de parcă ar asculta evanghelia. Într-o zi, va prelua afacerea. Fiul aşază bulbul într-un coş.

Shirasu se înclină şi mă invită să mă bucur de proprietate.

— Dōzo[101], spune el. Faceţi ce vreţi.

Răspund cu încuviinţând din cap.

— Dōmo arigatō gozaimasu[102].

Speră că îl vom vizita din nou în curând. Poate în iunie, pentru a vedea broaştele de culoarea smaraldului, care se lipesc de tulpini, şi pentru a participa la Gion Matsuri, un festival în care femeile se îmbracă în chimonouri de vară, iar magazinele sunt decorate artistic. Seara defilează care alegorice şi muzica se revarsă pe străzi.

Îi las pe Mariko şi pe domnul Fuchigami în urmă şi mă duc mai departe în pădure. Aici, bambusul este

[101] „Vă rog”, „poftiţi”, în japoneză, în original. (n.r.)

[102] „Vă mulţumesc mult!”, în japoneză, în original. (n.r.)

mai înalt, încă răsfirat, dar frunzele sunt late şi ascund soarele. Shirasu îşi păstrează plantele tăiate la şase picioare, dar, din motive care-mi scapă, în această zonă au crescut libere. Paşii din spatele meu sunt ai lui Akio. Este umbra mea. Mă opresc, îmi trec mâinile peste o tulpină, încercând să simt zeul din interior.

Îl văd pe Akio cu coada ochiului. Are faţa tensionată şi buzele albe de încordare. Are pe frunte mici broboane de transpiraţie.

— Eşti bine?

Ar putea fi bolnav? Este greu de imaginat că un virus enervant ar putea să răpună un ofiţer din garda imperială.

— Sunt bine.

Este încordat.

— Dacă spui tu.

Rătăcesc în continuare. Bambusul creşte şi mai înalt. Frunzele se leagănă şi se înclină, atingându-ne umerii. Gleznele îmi sunt cuprinse de umezeală. Este ca şi când pământul ar respira.

— Pădurea devine cam deasă, nu credeţi? vocea lui Akio pare sufocată.

Îl studiez şi-mi dau seama ce are... este claustrofob. Se simte o adiere puternică. O frunză îi gâdilă ceafa lui Akio. Frica îi străluceşte în ochi. Trosc. Dumnezeule. Akio apucă tulpina şi o rupe în două. La naiba, e puternic. Are, de asemenea, un mic acces de furie, şi măcelăreşte în continuare bambusul.

— Uau!

Mă îndrept spre el.

—Uşurel.

Bucata rea de bambus a dispărut.

Îl ating pe umăr. Se opreşte.

— Asta este. Soarele apune, prietene.

Mă priveşte peste umăr, apoi privirea îi cade spre mâna mea. O smucesc de parcă m-ar fi ars. Între noi, încă este scânteia aia.

Scapă bucata de bambus din mână.

— Tocmai mi-aţi dat o replică din Răzbunătorii[103]?

— Da.

Nu mă ruşinez.

Îşi şterge mâinile şi murmură ca pentru sine.

— Dacă aş fi unul dintre ei, nu aş fi Hulk.

Sprâncenele mele se ridică până la linia părului.

— Nu ai fi?

El pufneşte.

— Nu. Evident, aş fi Tony Stark. Iron Man.

Râd. El nu. Trag aer în piept.

— Vorbeşti serios?

---

[103] Serie de benzi desenate şi filme de acţiune cu supereroi din universul Marvel. (n.r.)

Priveşte în gol.

— Ei bine, cu siguranţă nu sunt Hulk sau Hawkeye.

— Da, Hawkeye este cel mai rău.

Adică, are o poveste de dragoste mişto. Dar un arc şi o săgeată? Ei, hai.

— Dar Dr. Strange?

Regret de îndată ce îl întreb. Akio pufneşte.

— Un tip alb care se foloseşte de misticismul antic chinezesc?

— Este o problematică delicată, spun. Ar putea fi mai multe reprezentări asiatice.

Sau doar câteva. Una, într-adevăr. Un super-erou asiatic. Nu pare un capăt de lume.

Râdem împreună. Privesc în pământ. Mă întorc.

— Aşadar, spaţii mici, hm?

Clatină din cap.

— Familia mea a vizitat o pădure de bambus ca aceasta când eram mai mic. Nu o fermă. Mai mult o destinaţie turistică. M-am pierdut pentru câteva ore. Nu am putut găsi calea înapoi.

Îşi ridică braţul şi-mi atinge părul cu degetele. Rezist să mă aplec la atingerea lui.

— O frunză, spune el, ridicând o bucată de verde şi lăsând-o să cadă la pământ.

Desigur. În aceeaşi notă.

— Probabil că ar trebui să mergem.

Nu aştept să răspundă. Încep să merg. Akio ţine pasul. Nu vreau să las lucrurile aşa, încordate şi confuze.

Mă opresc brusc. Aproape că ne ciocnim. Sar înapoi, nevrând să-l mai ating.

— Akio...

— Alteţa Voastră...

Vorbim în acelaşi timp. Întinde o mână.

— Vă rog.

Acum, că am cuvântul, nu sunt sigură ce să spun. Înghit cu greu. Mi-aş dori să-l pot înţelege mai bine. Şi mai mult, aş vrea să-l pot atinge.

— Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat în tren. Şi în maşină, când ţi-am zis să-mi spui Alteţa Voastră.

— Înţeleg.

Confirmă din cap de parcă nu ar fi nimic.

— Pur şi simplu, nu vreau să crezi că gândesc aşa despre tine. Nu cred că sunt mai presus de tine, zic eu şi fac o pauză. N-am vrut să spun asta.

— Ar trebui s-o spuneţi.

Este atât de serios.

Suspin. Sunt o plângăcioasă.

— De asemenea, m-am gândit că ai dreptate.

— Despre?

— Despre noi doi. Ştiu că nu se poate întâmpla. A fost doar o greşeală prostească.

Trag aer în piept. Las lacrimile să se usuce pentru o clipă.

— În plus, dacă aş ieşi cu tine, oamenii s-ar putea crede că sunt ştearsă, pentru că tu arăţi prea bine.

Îmi înalţ capul. În aceste zile mă preocupă imaginea mea publică.

Râsul lui este sec.

— Oamenii ar crede că mi-am trădat monarhia şi că sunt un oportunist neruşinat.

Touché.

— Cu siguranţă, nu vreau aşa ceva.

— Atunci, asta este.

Privirile noastre se întâlnesc o clipă, apoi se îndepărtează.

— Asta este.

De ce mă simt de parcă aş pierde ceva din nou?

— Totuşi, putem fi prieteni, nu?

Mi-a fost dor să vorbesc cu el.

Face o mişcare. Vine puţin mai aproape. Tensiunea se atenuează, ca o bobină cu arc care se eliberează încet. Îmi întinde o mână să o strâng.

— Prieteni, spune ferm.

Palma mea alunecă în a lui. Degetele noastre se încleştează. O strângere de mână. Apoi, ne ţinem de mână un un pic prea mult. Uşor, ne dăm drumul. S-ar putea să fie ultima dată când ne atingem. Vreau să-mi amintesc senzaţia palmei lui aspre, căldura ei.

Mergem împreună prin pădure.

— Îţi aminteşti drumul? întreabă Akio.

Oh, este încă puţin speriat. Ce drăguţ!

— Absolut, spun pe un ton liniştitor.

Fruntea lui pulsează nervos.

— Am putea fi de acord să uităm de micul meu atac de panică? Jena este mai rea decât incidentul propriu-zis.

Mimez că trag fermoarul peste buze. Apoi îl trag înapoi.

— Nu voi spune nimănui, dar ar trebui să ştii, toată treaba cu ofiţerul de gardă imperială vulnerabil mi se pare foarte drăguţă. Te umanizează.

— Da?

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet reţinut.

— Oh, da, este preferata mea. Pe locul doi este ofiţerul de gardă imperială morocănos, care nu vorbeşte.

Râde. Corpul lui se relaxează. Misiune îndeplinită. L-am făcut să se simtă mai bine. Asta fac prietenii.

Îl conduc prin pădure. Stăm de vorbă şi îl întreb despre mama lui.

— Se descurcă pe cât se poate de bine în situaţia ei, spune el. Sun cât de des pot, dar nu am reuşit s-o vizitez...

Se întrerupe, dar înţeleg distanţa dintre ei. Este ceva ce eu am creat. Mi-aş dori să mă pot revanşa. Aş putea cere un înlocuitor şi să-l eliberez pe Akio de îndatoririle lui aici. Dar nu vreau să-l pierd. Sunt egoistă, ştiu. Împotriva voinţei mele, încep să sugerez ceva.

— Dacă vrei...

Chiar am să-i fac propunerea.

— Dacă ai vrea să pleci acasă, aş înţelege.

Mă priveşte tăios.

— Asta vrei?

— Nu, spun prea repede. Aş înţelege, totuşi. Mi-ar părea rău să te văd plecând. M-am obişnuit să te am în preajmă.

— Nu vreau să plec, rosteşte el şi respiră sacadat. Şi eu m-am obişnuit cu tine.

Îmi ling buzele.

— Rămâne stabilit. Vei rămâne.

— Voi rămâne.

Felul în care o spune e ca un jurământ. Mor un pic pe dinăuntru.

Se văd domnul Fuchigami şi Mariko şi ne întrerupem conversaţia. Pe drumul înapoi la palat, Akio stă în faţă. Stau în spate cu domnul Fuchigami şi cu Mariko.

— Mariko, ai pix şi hârtie?

Este curioasă, dar nu pune întrebări. Caută şi scoate un carneţel şi un creion din poşetă. O parte din meseria ei este să fie pregătită. Are tot felul de lucruri minunate în geantă: ac şi aţă, bomboane mentolate, tampoane, chiar şi numerar. Membrii familiei imperiale nu au bani asupra lor. Totul este plătit de Agenţia Imperială. Dar eu am un card de credit de urgenţă de la mama. Doar în caz de nevoie.

Mâzgălesc ceva pe hârtie şi o împăturesc.

— Domnule Fuchigami.

Îi întind hârtia. O desface şi citeşte, ridicându-şi sprâncenele de omidă până la frunte.

— Acest lucru nu se face în mod normal.

Nu-i pot descifra tonul. Este fie ceva gen „dar ai ceva tupeu!”, fie „respect împotriva voinţei mele acest act de bunătate”. Ar putea fi oricare dintre variante.

— Onegai shimasu, spun. Vă rog.

Îmi las privirea în jos. Inima îmi ajunge undeva lângă amigdale. Faceţi acest lucru pentru mine. Pentru Akio. Pentru familia lui.

Îşi bagă biletul în buzunarul de la piept.

— Voi vedea ce pot face.

— Arigatō[104]. Îmi înclin capul spre el.

[104] „Mulţumesc”, în japoneză, în original. (n.r.)

21

Mariko explodează pe tema unei chestiuni de etichetă tot restul călătoriei înapoi la palat. Este vorba despre modul în care Shirasu nu a reuşit să execute o plecăciune de patruzeci şi cinci de grade atunci când şi-a luat rămas bun. Critica ei durează aproximativ nouăzeci de minute. Trebuie să fie un fel de record. Serios. Ne aflăm pe domeniul imperial acum, porţile închizându-se ferm în urma noastră. Terenurile sunt ordonate şi bine întreţinute, grădinile îngrijite, bonsai în ghivece, totul conform ideii de întoarcere în timp în vechiul Kyoto.

— Sunt destul de sigură că are probleme cu spatele, spun pentru a-i veni în ajutor.

Sincer, ascult doar pe jumătate deoarece le trimit mesaje mamei şi GFA. Mama mi-a trimis mesajul ei zilnic de verificare.„ Cum eşti?”Răspund cu „Minunat” şi cu o imagine pitorească a pădurii de bambus. Noora e angrenată într-un fel de campanie de acceptare a bărbaţilor care poartă pantaloni scurţi. Îi trimit două emoticoane de aprobare.

— Chiar şi aşa, spune Mariko şi pot auzi încruntarea din voce. Nu credeţi că ar fi trebuit să...

Ridic privirea şi strig. Maşini aliniate pe alee, cu portbagajele deschise. Personalul cu mănuşi albe despachetează bagajele cu monograme. Şi apoi, Yoshi, chiar în mijlocul tuturor, elegant şi magnific în lumina soarelui.

— Ce caută aici? spune Mariko nedumerită. Nu este inclus în program.

Răsfoieşte documentele de pe telefon. Sunt transmise itinerarele regale —adică, în fiecare dimineaţă este trimis un e-mail de la Agenţia Imperială care detaliază mişcările fiecărui membru al familiei.

Îmi desfac centura de siguranţă şi sar din maşină. Domnul Fuchigami şuieră printre dinţi. Arunc un „îmi cer scuze" peste umăr când ies din vehicul. Alerg spre Yoshi şi mă opresc brusc. Rânjeşte şi-şi desface braţele. Mă arunc spre el şi mă prinde într-o îmbrăţişare puternică şi sufocantă.

— Ce reacţie americană foarte entuziastă, spune el ţinându-mă aproape, apoi adaugă sincer: afecţiunea în public nu prea este frecventă în Japonia, deşi mă bucur să văd că nu ţi-ai pierdut spiritul.

Mă strânge înainte de a-mi da drumul.

Mă uit chiorâş spre el. Geaca şi cravata asortată au fire aurii şi... are sclipici în păr?

— Ce faci aici? întreb, urmărindu-i pe Mariko şi pe domnul Fuchigami coborând din maşină. Nu mi-ai spus că vii.

Ne-am trimis mesaje, desigur. I-am povestit totul despre premier şi Gemenele Strălucitoare. El m-a consolat, spunându-mi că Noriko a făcut pipi pe ea la grădiniţă pentru că îi fusese prea ruşine să ceară voie să meargă la baie şi că Akiko nu se oprea din mâncat lipici. Avusese loc un adevărat consiliu în legătură cu subiectul – şambelani, profesori şi o grămadă de experţi în comportament au fost chemaţi să analizeze situaţia.

— Am venit în vizită, desigur. Nu e corect ca doar tu să te distrezi la ţară.

Mă priveşte condescendent. Geme, îşi prinde nasul între degetul mare şi cel arătător.

— Te rog să-mi spui că nu porţi chiloţi de culoarea pielii. Situaţia este mult mai gravă decât credeam. Se pare că am ajuns exact la timp.

Zâmbeşte când vede că râd. Doamne, ce bine e să-l văd.

— Alteţa Voastră.

Domnul Fuchigami se apropie de noi, închizându-şi nasturii sacoului.

—Nu vă aşteptam.

Mariko se încruntă. Fără îndoială, a auzit comentariul lui despre chiloţi. În fiecare dimineaţă, doamna mea de onoare îmi alege cu grijă ţinuta.

Yoshi îi face cu ochiul şambelanului.

— Asta este partea frumoasă. E o surpriza. Aşa sunt primit cu mai mult entuziasm.

— Şambelanul dumneavoastră, domnul Wakabayashi, vă însoţeşte? întreabă domnul Fuchigami imperturbabil.

Yoshi dă din mână.

— E pe undeva înăuntru...

Se îndepărtează, scrutând şirul de maşini. Reina şi Akio stau la câţiva centimetri unul de celălalt, discutând ceva.

— Garda ta de corp stă foarte aproape de a mea. Despre ce crezi că vorbesc?

— Probabil că discută despre probleme de securitate.

Zâmbetul meu este atât de larg, încât mă doare gura.

— Nu, spune el în treacăt. Reina îşi imaginează probabil înmormântarea mea. E supărată pe mine. Doar pentru că i-am vorbit prin uşă în timp ce ea era la toaletă. Nu ştiu de ce nu îi place asta. Simt că ne apropie mai mult, ştii?

— Nu, spun simplu. Nu ştiu.

Deşi, într-un fel fac şi eu acelaşi lucru. GFA nu se ruşinează când vine vorba de toaletă. Unele dintre cele mai bune momente ale prieteniei noastre s-au născut acolo.

Ridică din umeri şi zâmbetul i se lărgeşte, având sclipiri de răutate în privire.

— Hai să ieşim la cină în seara asta. Într-un loc generos şi ridicol de scump unde ne vor arunca petale de trandafir la picioare.

Îşi scoate telefonul, îl verifică.

— Ai fost vreodată la o cină kaiseki[105]?

— Nu ştiu ce e asta.

— Atunci trebuie. Vei avea nevoie de ceva mai elegant.

Se uită la mine.

— Bucătarul-şef la care mă gândesc nu se încurcă. Se ia foarte în serios.

Se aude vocea lui Mariko.

— Poate un chimonou de mătase?

Yoshi îşi îndreaptă atenţia spre ea, cu o privire diabolică.

— Un chimonou ar fi potrivit. Ştii, nu cred că ne-am cunoscut. Verişoară, de ce nu mi-ai prezentat-o niciodată pe minunata ta doamnă de onoare?

---

[105] Cină tradiţională japoneză cu mai multe feluri de mâncare. Este considerată un eveniment elegant şi sofisticat, ca atare ţinuta participanţilor la kaiseki este una formală. (n.r.)

Se înclină în faţa ei.

Mariko chiar se înroşeşte. Este atât de uşor să cazi pradă farmecelor lui Yoshi.

— Voi avea nevoie de o oră întreagă pentru a o pregăti, spune ea pe un ton plăcut pe care nu l-a folosit niciodată cu mine.

Yoshi face încă o reverenţă, privind-o de parcă ar fi inventat apa caldă.

— Desigur, sunt la dispoziţia ta în toate privinţele. Ştii, dacă inima mea nu ar fi sclava unei anumite femei care ascunde arme pe toată suprafaţa corpului său...

O, Doamne, suficient!

— Yoshi, spun, încercând să-i vorbesc din priviri.

— Desigur. Da.

Se întoarce spre mine.

— M-am lăsat dus de val pentru o clipă. Bine că Reina nu este geloasă. Deşi mi-aş dori să fie.

Se uită la ea cu jind pentru o clipă, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra telefonului.

— Voi face rezervări.

Îşi ridică privirea, apoi strigă spre un membru al personalului care descarcă o geantă cu perforaţii în timp ce se îndepărtează:

— Atenţie, este un animal viu în ea.

Luăm masa în Gion – cartierul gheişelor, inima şi centrul spiritual al oraşului Kyoto. Aici se află case de ceai vechi, maeştri care fabrică săbii şi femei îmbrăcate în chimonouri. Poţi veni la restaurant doar pe bază de rezervare unde sunt oricum doar şapte locuri, dar bucătarul preferă să aibă sub cinci clienţi. Numele lui este Komura şi, la fel ca în cazul lui Shirasu şi al fiului său, îl ajută cele două fiice ale sale. Surorile aprind lumânări în suporturi de bronz şi le aşază în jurul camerei. Restaurantul este o casă transformată, iar pereţii sunt din abanos pătat de fum de-a lungul anilor din vatra deschisă – se numeşte kurobikari, luciu negru. Este o bijuterie ascunsă amplasată între o sală de pachinko[106] şi un magazin de antichităţi. Masa la care îngenunchem este făcută din lemn gros, cu suprafaţa uzată şi

[106] Sală de jocuri. (n.t.)

lustruită, şlefuită în ani de zile de mâini, farfurii şi căni de ceai.

Yoshi zâmbeşte, cu o privire strălucitoare.

— Spune-mi tot. Îţi place Kyoto? Îl urăşti?

Poartă un costum din satin şi o cravată asortată. Are părul dat pe spate. Foarte şarmant. Tot ce-i lipseşte este dihorul alb pe umeri. Celebrul designer Tomo Moriyama va prezenta animale vii ca parte a colecţiei sale de toamnă în timpul Săptămânii modei de la Tokyo, iar Yoshi are una dintre primele „mostre". Bucătarul nu l-a lăsat să-l aducă înăuntru. Din fericire, Yoshi a venit pregătit cu un fel de lesă cu ham pentru creatură. Una dintre gărzile de corp o plimbă acum.

Trag aer adânc în piept. Este greu s-o fac, deoarece talia mea este atât de strânsă. Mariko şi-a pus în practică, desigur, magia ei de zână. Chimonoul meu este din mătase albastră cu nuanţe verzi, cusut cu fire de argint, pentru a imita apa unduitoare, şi brodat cu crini multicolori. Părul strâns la spate într-un coc mic, cu un ac în formă de crizantemă, completează ţinuta.

— Kyoto este un vis, spun încet.

Deşi atmosfera restaurantului este relaxată – lumină blândă, perne pe care să stai, voci joase, o singură tapiserie de mătase pe perete – este, de asemenea, un câmp cultural minat, plin de situaţii în care aş putea să greşesc. Toate mi-ar putea exploda în faţă. Îmi verific poziţia, felul în care ţin ohashi şi îmi amintesc cum să mă înclin pentru a le mulţumi gazdelor la sfârşitul mesei – gochisōsama deshita[107]. Zâmbetul meu este sincer.

— E şi mai bine acum că eşti aici, spun.

Împreună bem un vin dulce de aperitiv. Apoi, surorile aduc cel de-al doilea fel, platoul hassun[108], ale cărui componente sunt aranjate ca nişte bijuterii mici pe farfurie. Nu ne mai mişcăm şi ne oprim din conversaţie în timp ce sunt aşezate tăvile. Odată ce surorile pleacă, Yoshi spune:

— Oishisō.

— Oishisō, repet.

Adică arată delicios.

---

[107] „Mulţumesc pentru masă”, în japoneză în original. (n.t.)

[108] În cadrul ritualului de servire a cinei kaiseki, hassun este al doilea fel de mâncare. De obicei, el este cel care conferă tonul specific aromelor folosite în funcţie de anotimp, pe parcursul întregii cine. (n.r.)

Conversaţia noastră se reia şi Yoshi spune:

— Aş fi vrut să vizitez pe cineva. Am un vechi coleg de şcoală care locuieşte aici. Îl cheamă Jutaro. Este un fost aristocrat care se ocupă şi cu negoţul de mistreţi.

Ce-o mai fi însemnând şi asta... Zâmbesc.

Yoshi aşteaptă să încep. În Japonia, oaspetele de onoare mănâncă primul. Acesta sunt eu.

— Itadakimasu[109], zic, ţinându-mi spatele drept în timp ce gust creveţii. La cina kaiseki, accentul cade pe esenţa ingredientelor şi reflectă ritmul anotimpurilor. Felurile de mâncare sunt puternic influenţate de natură. Este luna mai, aşadar meniul nostru va fi inspirat de primăvară şi va include bambus.

Yoshi mă observă şi mi se adresează cald în timp ce mănâncă.

— Uită-te la tine. Te-ai schimbat.

Îmi pun beţişoarele deoparte.

---

[109] Formulă de politeţe în japoneză, adresată la începutul mesei, care înseamnă „Să mâncăm!”. Echivalează cu „poftă bună!” (n.r.)

— Nu-i adevărat. Mai am încă de muncă.

— Nu avem cu toţii?

Yoshi ia o înghiţitură de apă, privindu-mă peste marginea paharului.

—Te-ai schimbat. Eu arăt uimitor, dar tu arăţi şi mai bine. Schimbarea nu este cel mai rău lucru. Poate ai putea să-mi dai câteva sfaturi. Aş dori să-mi îmbunătăţesc imaginea din presă. Poţi să mă înveţi.

Surorile debarasează farfuriile şi aduc următorul fel, lăstari de bambus fierţi în apă de izvor. Iau în căuşul palmei vasul lăcuit.

— Imaginea din presă? întreb între înghiţituri.

Ochii mei se îndreaptă spre Akio. Stă la intrare lângă Reina. Discret, îşi scoate telefonul din buzunar, îl verifică şi se încruntă. Vai, mă bucur că nu sunt mesagerul. Dar apoi, mă priveşte încruntat. Ce am făcut? Mă chinui să găsesc ceva. Nu-mi vine nimic în minte.

Oh, e ceva. Serviciul pe care i l-am cerut domnului Fuchigami. Dar de ce s-ar supăra Akio pentru asta?

Yoshi dă din mână şi spune:

— Ştiu că mă adori, aşa că este posibil să ai un şoc. Dar sunt oarecum oaia neagră a familiei.

Mă prefac surprinsă.

— Nu mai spune!

Mă mângâie pe mână.

— Te rog, nu gândi rău despre mine. Este din cauza presei. Am fost tratat destul de nedrept. Copiii mai mici sunt întotdeauna atât de neînţeleşi. Dacă oamenii ar putea vedea mai în profunzime. Sunt foarte sensibil, ştii. Doar că nu-mi plac regulile. Sau să fiu prinţ. Vreau să mă eliberez din cuşca mea aurită. Este un stereotip?

— Mă tem că da.

— Sigur. În ceea ce priveşte imaginea mea din presă, aş vrea să păstrez partea cu adoraţia divină. Dar aş vrea să fie şi un pic înspăimântaţi de mine. Ca şi când aş putea dezlănţui molime asupra lor dacă mă nemulţumesc.

— Ah. Vrei să fii privit ca un ticălos imatur care are accese de furie?

Pe chipul lui Yoshi apare o umbră de zâmbet.

— Ai dreptate. Nici asta nu este bine. Mersi că mă ajuţi să-mi ţin capul pe umeri. Trebuie să fie numit ceva după mine. Poate un spital sau o bibliotecă. Ceva care să spună: „o inimă blândă şi mărinimoasă bate în acest piept masculin impozant”.

Râd. Se servesc al treilea şi al patrulea fel de mâncare – sashimi[110], apoi scoici murate şi raţă Kawachi prăjită.

— Yoshi, zic eu, simţind atmosfera blândă a serii, cum se desfăşoară masa ca un evantai care se deschide încet, fiecare lamă dezvăluind o nouă parte a imaginii.

— Izumi, spune el.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici. Mă bucur atât de mult că eşti prietenul meu. Mulţumesc.

Privirea lui este cam precaută. Poate că lucrurile serioase nu vin uşor. Ultima dată când am avut o discuţie sinceră, ne-am îmbibat în alcool. Dar acum, suntem doar noi. Doi oameni treji la o masă într-o cameră liniştită. Dar apoi, recunoaşte în şoaptă:

[110] Tip de preparate din bucăţi de peşte crud, care se consumă cu sos de soia şi pastă wasabi. Este specific gastronomiei tradiţionale japoneze. (n.t.)

— Şi eu mă bucur că sunt aici.

După cină, aşteptăm în faţa restaurantului în timp ce Yoshi răspunde unui apel telefonic din partea prietenului lui, Jutaro (fostul aristocrat care e şi negustor de mistreţi). Hoinăresc, având picioarele amorţite de la statul în poziţia seiza[111]. Există şi un mic iaz cu peşti şi o cascadă zgomotoasă .

— Am primit un mesaj interesant în timpul cinei.

Tresar auzindu-i vocea lui Akio.

— Da.

Se îndreaptă încet spre mine.

— Se pare că un medic imperial i-a făcut o vizită mamei mele.

— Serios?

Scoate un sunet gutural.

---

[111] Postura seiza, specific japoneză, este o poziţie care presupune îngenunchierea pe podea, picioarele fiind îndoite sub corp, fesele se sprijină pe călcâie, genunchii sunt în faţă, iar spatele este drept. Este o postură considerată dificilă de către străinii care o încearcă pentru prima oară. (n.r.)

— Mai este ceva.

— Serios?

Ochii lui se îndreaptă spre mine, umbra genelor lungi reflectându-i jumătăţi de lună pe obraji. Este chiar nedrept. Mariko trebuie să mi le curbeze şi să le dea cu rimel pe ale mele pentru a avea acelaşi efect. Toate lucrurile bune sunt irosite pe băieţi.

— Se pare că va fi tratată la spitalul imperial de acum înainte.

— Ce veşti minunate!

Îi zâmbesc. Domnul Fuchigami a reuşit.

— Îţi sunt dator, spune el, cu voce joasă şi hipnotică.

Mă comport ca şi când n-ar fi mare lucru, dau din mână.

— Shh. După cum am mai spus, sunt o mare fană a mamelor.

— Simt că mi-ai dat atât de mult. Nu ştiu cum să mă revanşez.

Privesc spre cer. Niciodată nu m-am simţit confortabil să primesc complimente, deşi am o nevoie patologică de ele.

— Sunt atât de multe stele în seara asta.

— Alteţa Voastră, spune el încet.

Îl privesc.

— Da?

Vine mai aproape.

— Vă sunt dator.

Tăcerea se aşterne între noi. E frig, dar mă simt încălzită, ca o piatră arsă de soare. Uşa restaurantului se deschide. Yoshi iese, mutându-şi privirea de la mine la Akio.

Akio se îndepărtează.

— Este stabilit atunci, spune el, deschizând portiera maşinii.

Apoi zâmbeşte. Zâmbetul lui străluceşte în noapte. Transmite valuri vibrante. Mă prinde în mreje, mă obligă să-i răspund.

Încerc să-mi ţin inima să nu o ia la trap.

— Perfect, spun pe un ton răguşit, deşi nu sunt sigură cu ce sunt de acord.

Nu sunt deloc sigură. Totuşi, nu contează. Totul este bine. Mai bine decât bine. Chiar minunat.

Starea de spirit liniştită de la cină continuă şi în maşină. Străzile din Kyoto sunt aproape goale, călătoria este lină, iar compania este plăcută. Akio conduce, iar Reina stă pe locul din dreapta. Eu stau pe bancheta din spate, alături de Yoshi. Dihorul îi este ghemuit în poală, şi el îl mângâie absent, pierdut în gânduri.

Cam la o stradă distanţă de palat, maşina încetineşte şi se opreşte. Akio şi Reina îşi apropie capetele. Cu voci joase, serioase, discută ceva.

Mă ridic, încercând să văd peste ei. Strada este luminată ciudat, nu cu obişnuita lumină gălbuie a

felinarelor stradale. Strălucirea este mai blândă, mai portocalie şi înceţoşată.

— Ce se întâmplă?

Akio îşi atinge casca din ureche.

— Drumul este blocat.

Îşi trage capul şi văd despre ce e vorba. Sunt oameni adunaţi în stradă. Fiecare ţine un lampion de hârtie în mâini. Este ca şi când ar avea nişte luni mici.

— Ce este? întreb. Am ratat un festival?

— Sunt aici pentru dumneavoastră, Alteţa Voastră, spune Reina.

Este pentru prima dată când mi se adresează direct. Vocea ei este seacă, răguşită. Liniştitoare.

— Se pare că s-au adunat acum o oră şi vă aşteaptă de atunci.

— De ce? îmi scapă.

Yoshi vorbeşte pe un ton liniştit.

— Kyoto îţi urează bun venit. Oamenii ies pe străzi pentru a sărbători naşterea copiilor, nunţile şi fiicele nou-găsite ale prinţului moştenitor.

Îmi face cu ochiul, înghiontindu-mă.

— Este o tradiţie. O onoare. Du-te. Du-te printre oameni.

Mă joc cu marginea chimonoului meu.

— Nu ştiu...

Aştept ca Akio să se împotrivească. Să insiste că riscul de securitate este prea mare.

— Este în regulă, spune Akio. Gărzile imperiale sunt în mulţime. Palatul este la mică distanţă. Dacă doriţi să parcurgeţi restul drumului pe jos, este în regulă.

Bine. Atunci, nu prea am de ales.

— Cred că voi merge pe jos.

Akio iese primul din maşină. Imediat, îmi deschide portiera. Se lasă tăcerea peste stradă. Îmi înclin capul, îmi împreunez mâinile în faţă şi pornesc. Mulţimile se despart până când se formează două grupuri paralele, lampioanele aruncând o lumină constantă. Akio, Reina şi Yoshi sunt la câţiva paşi în urmă.

Câteva gărzi imperiale apar şi o iau înainte, dar sunt singură în mijloc. Le zâmbesc oamenilor şi le fac cu mâna. Îl văd pe Shirasu. Îmi zâmbeşte. Rămân fără suflare, apoi mi-o regăsesc. Nu vreau să rup vraja. Sunt complet fermecată. Îndrăgostită de Kyoto, de Japonia. Ajungem la capăt, la porţile palatului care se deschid. La poartă, mă întorc şi mă înclin. Mulţumesc.

Domnul Fuchigami este acolo, bucurându-se de imaginea lampioanelor, împreună cu restul personalului.

— Alteţa Voastră, a decurs totul bine la cină? întreabă el.

Confirm din cap. Vede cât de fericită sunt? Cum îmi strălucesc ochii de bucurie?

Se îndreaptă spre mine.

— Aţi câştigat inima oraşului Kyoto.

Purtătorii de lampioane mă înconjoară şi, dintr-o dată, le lansează. Globurile strălucitoare se îndreaptă spre cer într-un cerc perfect de lumină.

E frumos. Cu adevărat frumos. O coroană de aur.

22

Se apropie miezul nopţii şi nu pot să dorm, prea fermecată de mesele japoneze rafinate, chimonourile de mătase, bodyguarzii din serviciul meu şi lampioanele lansate pe cer. Dacă s-a pus vreodată problema că o fată s-ar putea îndrăgosti de un oraş, răspunsul este da.

Palatul este adormit. Mariko s-a dus la culcare acum câteva ore, iar Reina, în sfârşit, l-a băgat pe Yoshi la somn. Mă strecor pe coridoarele palatului, gândindu-mă la Mount Shasta şi la cea care eram acolo. Cum totul părea greşit uneori şi cum totul pare exact cum trebuie să fie aici, de parcă aşa trebuie să stea lucrurile.

O lumină este aprinsă în bucătărie. Mă întorc şi intru. Bucătăria este modernă, cu linii simple, dar ferestrele şi grinzile din lemn de pe tavan au o arhitectură originală. Luminile insulei din mijloc sunt aprinse. O siluetă se află sub ele. Mă opresc brusc.

— Akio.

Se întoarce dinspre laptop şi se ridică de pe scaun, făcând zgomot de paşi pe podeaua de marmură. Nu mai poartă sacoul şi cravata. Are mânecile cămăşii suflecate.

— Izumi... Adică, Alteţa Voastră.

Îşi întinde mâna după sacoul aruncat.

Întind o mână.

— Nu, nu. E în regulă.

Ezită, cu sacoul în mână. Îi observ venele de pe antebraţ. Le urmăresc până la încheietura mâinii. După o clipă, pune jos sacoul.

— Eşti trează.

Ridic din umeri şi intru în bucătărie.

— Nu puteam dormi.

— În acest caz, ia loc, te rog.

Face semn spre masă.

—Am gustări.

Ah, cele două cuvinte pe care orice fată tânjeşte cu adevărat să le audă. Traversez camera, dând din cap spre laptop.

— Lucrezi?

Îşi trece o mână peste faţă.

— Revizuirea detaliilor de securitate. A trebuit să reorganizez puţin programul odată cu sosirea vărului tău.

— Îmi pare rău pentru asta.

Mă aşez pe un scaun lângă el.

Mă măsoară din cap până-n picioare. Port hanoracul lui gri pe care mi l-a dat după noaptea din barul de karaoke. Fermoarul este tras doar până la jumătate, iar dedesubt am un neglijeu cu dantelă. Trag fermoarul.

— Deci, gustări...

Akio întoarce capul şi înghite cu greutate.

— Da, spune el, trăgând câteva farfurii spre noi. Recunosc dulciurile: goma dango, bile mici de făină de orez umplute cu anko, adică pastă de fasole roşie dulce, şi dorayaki. Mi-a spus că îi plac dulciurile în noaptea aceea, în maşină.

Desigur, mai întâi iau dorayaki. Scot un mic geamăt la prima muşcătură.

— Dumnezeule, vreau să am copii cu acest dorayaki.

Akio îşi drege vocea şi-şi închide laptopul. Nu mă priveşte în ochi.

— Aşadar, ce te-a ţinut trează?

Pun dorayaki jos şi îmi legăn picioarele.

— Oh, hm. Mă gândeam la Mount Shasta. Ştii, la zilele mele de dinainte de a fi prinţesă.

Îşi concentrează privirea asupra mea. Pretind că zahărul din dorayaki mă face să mă simt agitată.

— Cum este acolo de unde vii?

Pipăi dorayaki-ul.

— Este un loc turistic destul de modern. Oamenilor le place să campeze în păduri în timpul verii şi să schieze pe munte iarna. Există un singur semafor pe Strada Principală.

— Pare drăguţ.

Gura lui este o linie dreaptă şi sinceră.

Îmi îndrept puţin spatele.

— Este, dar...

— Continuă, mă îndeamnă el.

Inima mi se răsuceşte în piept.

— Nu ştiu. E ca şi când... lucrurile care îl fac minunat – aceiaşi oameni, predictibilitatea – îl fac în acelaşi timp şi îngrozitor. De exemplu, sunt nişte magazine pe Strada Principală unde se vând tot felul de obiecte decorative. Unul anume avea un raft cu brelocuri-curcubeu cu nume pe ele. Încă le mai are şi azi.

Arunc o privire spre Akio. Mă ascultă foarte atent.

— Când aveam opt ani, îmi doream foarte tare unul. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că numele meu nu era acolo. Erau Carly, Lindsey şi Emily, dar nicio Izumi. I-am reproşat mamei mele, am criticat-o. „De ce nu mi-ai pus numele Olivia sau Ava?" Mi-am urât numele. Toate acestea s-au întâmplat în mijlocul magazinului. Uneori, pot face o scenă.

Zâmbesc ironic.

— Ce a făcut mama ta?

Mă las înapoi pe scaun.

— A lăsat-o aşa. În cele din urmă, m-am liniştit şi, în maşină, mi-a explicat. Părinţii ei muriseră într-un accident de maşină teribil în vara de dinainte de a pleca la facultate. Mi-a spus că numele meu era singurul mod în care îmi puteam aduce aminte de

unde veneam. Nu am mai discutat niciodată cu ea despre asta. Dar am început să-mi spun Izzy. Am şters o parte din mine pentru a le fi mai uşor celorlalţi, dar şi mie. Uneori, pur şi simplu, nu vrei să te doară capul, ştii?

— Sincer, nu. Dar îmi pare rău.

Vocea lui Akio este profundă şi serioasă. Îmi las capul în jos şi mă uit în poală. El îşi pune o mână peste a mea, mângâindu-mi vârfurile degetelor.

— Totuşi, nu ar trebui să-ţi fie ruşine.

Tace, strângându-mi degetele înainte de a-şi retrage mâna.

— Dacă aş putea, ţi-aş lua toate durerile şi le-aş îngropa cât mai adânc.

Mă uit spre el.

— Tu pur şi simplu spui numai lucruri perfecte?

Se uită la mine, foarte calm.

— Da. Asta fac gărzile imperiale. Avem un grup de critici care se întruneşte miercurea. Prietenul meu, Ichiro, lucrează mai ales cu haikuuri[112], spune el.

Zâmbesc. Câte persoane ajung să vadă această latură amuzantă a lui Akio? Simţul sec al umorului? Cred că mă bucur de privilegiul celor aleşi.

— Ce pierdere de timp, spun.

— Voi raporta îngrijorările dumneavoastră supraveghetorului meu.

Afişez un zâmbet.

— Mă bucur să te văd zâmbind din nou.

Se freacă la ceafă.

—Eşti obosită?

— Deloc.

[112] Formă clasică de poezie japoneză, alcătuită din trei versuri, primul şi al treilea cu cinci silabe, iar al doilea cu şapte silabe, evocând în mod tradiţional imagini ale lumii reale. (n.t.

Se uită peste umăr, prin ferestrele uriaşe, la grădina întunecată de afară.

— Mama mă lua la plimbare când nu puteam să dorm. Număram stelele. Vrei să încercăm asta?

Dau din cap şi zâmbesc, jucându-mă cu şireturile glugii.

— N-are ce să strice.

Ne furişăm afară. O adiere uşoară face să freamăte cele mai înalte ramuri ale copacilor. Este răcoare, dar nu foarte rece, întuneric şi linişte, auzindu-se ocazional câte un ţârâit de greier şi zgomotul respiraţiei noastre.

Un avion zboară pe deasupra, clipind din luminile albe şi roşii. Îmi întind gâtul.

— De câte ori văd un avion, mă întreb mereu încotro se îndreaptă şi pe cine duce.

Akio se uită în sus. Îl privesc din profil.

— Este un avion comercial. Probabil e un avion de curse interne, cu două motoare, care se îndrepta spre Tokyo.

Oftez.

— Este mult mai puţin romantic decât credeam.

Ne reluăm mersul, mergând mai departe prin grădină. Palatul dispare în spatele copacilor.

— Aşadar, avioane... ?

Mă gândesc la aeromodelul din dormitorul lui. El spune:

— Când am absolvit acum doi ani, am decis să mă înrolez în Forţele Aeriene de Autoapărare.

Mă strâmb.

— Atunci, cum ai fi ajuns aici?

Îşi încetineşte paşii puţin.

— A existat întotdeauna aşteptarea nerostită că mă voi întoarce într-o zi şi îi voi urma tatălui meu în

garda imperială. Mama s-a îmbolnăvit, iar tata a fost obligat să se pensioneze anticipat. Mi-am făcut datoria.

— Asta pare nedrept.

Trage aer în piept.

— Se şi simte nedrept. Dar părinţii mei erau mai în vârstă când m-au avut. Ştii, ultimele rămăşiţe ale unei generaţii de după război, crescute pentru a preţui sacrificiul, disciplina şi datoria.

— Uau! Gimu. Apogeul culturii japoneze.

Limba japoneză este subtil nuanţată. Există o mulţime de cuvinte pentru a descrie datoria şi printre ele se numără gimu – o obligaţie pe care o ai pe tot parcursul vieţii faţă de familie sau de ţară.

— Da. Gimu, este de acord resemnat Akio. Tatăl meu este un om complicat, dar bun. O iubeşte pe mama, deşi o arată într-un mod ciudat. Zilele trecute l-am auzit spunând să nu moară fără el. Noi, Kobayashii, suntem oricum, mai puţin absolutişti.

Se scarpină în cap. Visele lui se termină în timp ce ale mele ar trebui să înceapă.

Un pod se arcuieşte deasupra noastră. Îmi încrucişez braţele.

— Obişnuiam să cred că lumea îmi aparţine. Dar m-am înşelat. Eu aparţin lumii. Si câteodată... Presupun că uneori alegerile noastre trebuie să reflecte acest lucru.

— Exact.

Akio oftează cu durere.

Suntem pe pod acum, paşii noştri răsunând pe puntea largă, din lemn. Akio vine în spatele meu şi mă îndrept spre margine, spre balustrada unde stâlpii din capăt sunt acoperiţi cu detalii în formă de clopot. Dedesubt, apa se loveşte de ţărmul cu pietriş. Chiar şi în întuneric, este o privelişte uluitoare. Mă întorc spre Akio şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Încă sunt emoţionată. Stă în mijlocul podului, urmărindu-mă. I se mişcă linia fermă a maxilarului.

— Izumi, vino aici, spune el.

Fac ceea ce-mi spune. Odată ajunsă în faţa lui, îmi ridic bărbia.

— Da.

— Ştii despre gimu. Dar ai studiat ninjō?

Este greu să-mi dau seama la ce se gândeşte din felul în care mă priveşte. Îmi storc mintea.

— Ninjō?

— Ninjō este o emoţie umană şi adesea intră în conflict cu gimu. Un exemplu clasic este un samurai care se îndrăgosteşte de fiica unui shogun. Legat de datorie, el nu poate acţiona conform sentimentelor lui.

— Sau un ofiţer din garda imperială care doreşte să-şi schimbe cariera, dar nu poate dintr-o obligaţie familială? spun.

El dă din cap şi se apropie mai mult de mine.

— Am o propunere pentru tine.

— Ai?

— Ce ai spune dacă te-aş ruga să fii Izumi? Si eu Akio. Fără titluri. Fără datorii.

Face o pauză. I se mişcă muşchii gâtului.

Şi dacă ne-am lăsa purtaţi de ninjō-ul nostru?

— Aş spune că este, practic, datoria noastră ca cetăţeni japonezi.

El îşi înclină capul.

— Doar în seara aceasta?

— Doar în seara asta, şoptesc.

— Bine, atunci.

Îmi întinde o mână.

Îmi prind degetele de ale lui. Mi se taie respiraţia. Noaptea pare nesfârşit de fericită. Cu mâna mea într-a lui, mă trage mai aproape. Simt căldura radiindu-i din piept.

Tot atât de uşor, îşi duce buzele aproape de urechea mea.

— Îmi place de tine în hanoracul meu.

— Oh?

Îmi pune mâinile pe şolduri şi le mută mai sus.

— E bine, pentru că intenţionez să-l păstrez, spun cu o voce răguşită, simţind cum mi se încleştează gâtul.

Aer. Am nevoie de aer. Degetele lui urmăresc linia hanoracului, ajungând la umeri.

— Nu-mi vine să cred că am avut vreodată impresia că eşti proastă.

Degetele lui mă mângâie pe obraji.

—Eram atât de prost, nu vedeam cât de minunată eşti.

Ating cu degetul nasturii cămăşii lui fine. Trebuie să-mi iau o piatră de pe inimă.

— Din moment ce suntem la capitolul nemulţumiri din trecut, cred că ar trebui să te informez că, atunci când am ajuns aici, ţi-am scos poza din dosar şi ţi-am înnegrit câţiva dinţi.

Chicoteşte, dar rămâne aproape, căldura atingerii lui trecând prin ţesătura hainelor mele. Ne legănăm

înainte şi înapoi, dansând în ritmul apei care clipoceşte.

— Aşa ai făcut?

Tresar. Îmi ascund faţa la pieptul lui.

— Asta nu e tot. Ţi-am desenat şi pe o pereche de cercei în formă de penis. De fapt, erau fermecători. Delicaţi şi eleganţi. Deloc exageraţi.

Dă din cap binevoitor.

— E bine de ştiut. Unii mai mari ar fi fost mult prea obraznici.

Gura îmi zvâcneşte. Îmi ridic privirea.

— Îmi pare foarte rău.

După un moment apăsător de tăcere, întreabă:

— Altceva?

Ochii îi sclipesc, febril şi strălucitor. Clatin din cap.

— Nu. Nu cred.

Îmi ia obrazul în căuşul palmelor.

— Bine. Pentru că acum te voi săruta.

Akio este un om de cuvânt. Încet, blând, dulce, îşi apasă buzele pe colţul gurii mele, apoi pe celălalt colţ. Se retrage, zâmbeşte şi scoate aerul afară. Inima îmi tresare dezamăgită.

— Asta-i tot...

El se năpusteşte asupra mea. Mă lipesc şi mai tare de el, înţelegând sensul concret al termenului „luat de val”. Ni se lovesc nasurile. Gurile noastre se înlănţuie. Îi simt bărbia ţepoasă, mişcarea genelor pe piele. E ca şi când ne coordonăm mişcările ritmic. El expiră, iar eu inspir.

Zgomotele se pierd în tăcerea din jur. Suntem doar noi. Izumi. Akio. O seară perfectă.

23

Yoshi mai stă câteva zile. Ne plimbăm prin oraş, vizitând atracţiile locale, rătăcind pe străzi înguste, pe care se află mici magazine acoperite cu acoperişuri din ţiglă ceramică. Două nopţi la rând, luăm masa la McDonalds, comandând burgeri cu creveţi, sandvişuri cu pui, porumb dulce şi shaka-chicki – pui prăjit într-o pungă de hârtie cu mai multe condimente. Distracţia se încheie după patruzeci de ore.

Ne întoarcem împreună la Tokyo. Călătoria cu trenul este plină de evenimente. La jumătatea drumului, dihorul lui Yoshi scapă din geantă şi provoacă agitaţie. Nu-mi place să privesc gardienii imperiali care urmăresc chestia aia prin vagoane. Prea mult.

— Îmi voi face o haină de blană din rozătoarea aia, ameninţă Reina, reluându-şi locul.

Are broboane de transpiraţie pe frunte şi pe costumul ei negru sunt mici bucăţi de blană albă. Un gardian imperial ţine dihorul cu două mâini şi se luptă să-l bage înapoi în geanta din piele cu monogramă.

Yoshi se supără.

— Nu-mi vine să cred că i-ai face aşa ceva copilului nostru iubit.

Reina nu răspunde, dar privirea ei cu ochii îngustaţi spune foarte mult. „Chiar sper să mori.”

Mă ridic de pe scaunul de pluş violet, iau o cutie de Pocari Sweat din bar şi îl caut pe Akio între vagoane.

— Alteţa Voastră.

Se înclină. Îmi place cum i s-a schimbat vocea faţă de mine. Este mai joasă. Mai blândă. Mai caldă. Este din nou îmbrăcat în costum, cu nasturii încheiaţi şi impecabil. Dar acum ştiu cum se simte gulerul acela apretat sub atingerea degetelor mele.

Deschid cutia şi i-o ofer.

— Sunt destul de sigur că Reina a ajuns la limita răbdării cu Yoshi.

Ia cutia de băutură. Mâinile ni se ating şi rămânem nemişcaţi. Una. Două. Trei secunde. Ne despărţim.

— Gimu, spun rar, aducându-ne pe amândoi cu picioarele pe pământ.

Nu aici. Nu acum. Poate niciodată.

— Desigur. Gimu.

Îşi drege vocea. Mă întorc şi mă îndrept spre compartiment.

— Izumi.

Mă opresc. Nu te întoarce. Dar simt cum mă aprind amintindu-mi de sărutul nostru mistuitor. Am în palmă o bucată de hârtie mototolită. Îmi strâng pumnul în jurul ei.

Înapoi în compartiment, găsesc un scaun în colţ şi mă aplec, cu spatele la vagon. Foarte atent, îl desfac. Sunt cinci rânduri. Treizeci şi una de silabe. Un poem waka[113], de la Akio.

Pământul uită, dar

Eu îmi voi aminti întotdeauna

Barurile de karaoke,

Farmaciile, ceştile de ceai

[113] Formă tradiţională de poezie japoneză, care apare în secolul al VI-lea, d.H., iniţial fiind întâlnită în mediile aristocratice şi la curtea imperială. (n.r.)

Şi farfuriile de dorayaki.

Ajungem la gară, iar eu şi Yoshi o luăm în direcţii diferite.

Mă îndrept spre Palatul Imperial. Străzile sunt decorate cu steaguri roşii cu crizanteme aurite, pregătiri pentru ziua de naştere a împăratului. Se aude un bâzâit în aer, toate par să inducă hormonii fericirii, toate menite să-i facă pe oameni să creadă că lumea este un loc minunat. Totuşi, eu simt cum mi se strânge stomacul din cauza nervozităţii. La Kyoto totul părea uşor în comparaţie cu Tokyo, mai ales că încă nu am vorbit serios cu tata, care s-a întors. Ne-am trimis mesaje, dar i-am răspuns vag şi general. Nu mai sunt supărată, dar unele lucruri e mai bine să le spui personal. Sau poate doar evitam confruntarea... da, mai degrabă. Tipic. Pe locul de lângă mine este un sul rulat legat cu şnur roşu, un cadou pentru el.

Mariko îmi observă starea de spirit şi tace. Femeie deşteaptă. Ajungem la palat, Akio deschide portiera maşinii, dar mă opresc, netezindu-mi rochia bleumarin şi jucându-mă cu tivul fustei. Trece destul timp până când tata îmi trimite un semn. Stă pe verandă şi aşteaptă.

— Îi va plăcea cadoul dumneavoastră, spune Mariko.

— Da, spun, amintindu-mi că lumea mea nu se opreşte şi nu începe cu aprobarea tatei.

— Aşa că... am să cobor din maşină acum. Bine? zice Mariko încet. Amintiţi-vă, avem proba rochiei pentru ziua de naştere a împăratului. Unsprezece fix.

Iese şi face o reverenţă în faţa tatălui meu când trece pe lângă el.

Număr până la cinci şi cobor după ea. Cu sulul într-o mână, ridic pe jumătate cealaltă mână în semn de salut.

— Bună.

Akio este în spatele meu. Micul lui poem este în buzunarul rochiei, un memento care este aici cu mine, întotdeauna.

— Izumi. Bună, îmi răspunde tata.

Ne privim unul pe celălalt cam ca la prima noastră întâlnire.

— Cum a fost călătoria? întreb, mergând spre el.

Portiera maşinii se trânteşte. Nu trebuie să mă uit să-mi dau seama că Akio nu mai este acolo. Se aud zgomote de paşi, bagajele sunt descărcate şi automobilul imperial pleacă.

— Bine, spune el. Cum a fost călătoria ta?

— Bine, zic eu, uitându-mă pieziş din cauza soarelui strălucitor al dimineţii.

— Ce-i asta?

El face semn către pergament.

— Oh.

Strâng sulul în mână.

—Hm, de fapt, este un cadou pentru tine.

— Mi-ai adus un cadou? clipeşte el spre mine.

— Pai, da. Nu e mare lucru. Doar ceva făcut de mine.

Îmi amintesc de fotoliul stil din sufragerie, cadou din partea ambasadorului Franţei. Ceasul Patek

Philippe de la încheietura mâinii lui, cadou din partea împăratului. Jumătatea de duzină de cai arabi, cadou din partea sultanului din Brunei.

Se întoarce pe călcâie, cu o expresie afectuoasă.

— Şi eu am un cadou pentru tine.

— Pentru mine? întreb.

El murmură ceva.

— Este în biroul meu. Ce-ai zice să intrăm?

Un majordom deschide uşa. Mirosul Palatului de Est este familiar – uşor şi proaspăt, cu o notă de citrice. Este plăcut să te întorci. Biroul tatălui meu este acelaşi, cu excepţia unui detaliu. Mă uit la orhideea aşezată pe pervazul ferestrei. Este înfăşurată în bambus şi legată cu o fundă mov. Frunzele ei galbene şi verzi sunt lungi şi înguste, dungate ca o coadă de tigru. Florile sunt mici, albe şi parfumate.

— Fūkiran, spune tata. Crescută din perioada Edo şi colecţionată de lorzii feudali pentru a fi oferită în dar shogunului sau împăratului.

El glisează uşile biroului şi le închide.

— Ştiu.

Zâmbesc pentru că este un subiect familiar. Mama mea are o gravură a ei de deasupra noptierei. Neofinetia falcata.

— Este preferata mamei.

— Da.

Îşi înalţă capul. Zâmbetul tatălui meu este puţin timid, precaut.

— Le cresc pentru ea.

Încerc să-mi păstrez calmul, uitând că am pergamentul în mână.

— Serios?

Ştiam eu. ŞTIAM EU.

Face un pas înainte şi atinge funda.

— Ai ştiut din momentul în care ai văzut sera.

El ridică din umeri, iar expresia feţei îi devine contemplativă.

—Probabil că am crezut că aşa pot păstra o parte din ea. A funcţionat o vreme. Amintirile au fost suficiente. Dar să te am aici mă face să cred că s-ar putea să nu fie. Nu trebuie să păstrez această parte din mine separat. De aceea l-am pus pe grădinar să planteze o orhidee aici. Aş vrea să fiu omul care am fost odată şi cel care sunt acum. Crezi că este posibil? Să fuzioneze?

Am gâtul uscat.

— Cred că orice este posibil.

Dă din cap, se încruntă la podea.

— Mă bucur că te-ai întors. Nu-mi place cum am lăsat lucrurile. În legătură cu nunta, reacţia mea... Îmi pare rău. Eram furios...

— Nu trebuie să explici. Înţeleg.

Nu este nevoie să retrăiesc sentimentul de jenă, cum am riscat un scandal de tabloid, cum l-am umilit. Vreau să fie mândru de mine, de această persoană pe care a făcut-o. Să-i arăt că pot s-o fac: să fiu o prinţesă, o parte a Japoniei, şi fiica lui.

— Da?

I se citeşte pe chip un sentiment de uşurare.

— La început, am crezut că Kyoto este o pedeapsă.

— Cum? Nu...

— Dar apoi, am văzut-o ca pe o oportunitate. Ai avut dreptate, adaug eu veselă. Este ca atunci când am înghiţit un magnet când aveam patru ani şi mama m-a dus la urgenţă. Am plâns şi am tot plâns pentru că era supărată şi eu aveam probleme. Dar doctorul m-a învăţat tot felul de lucruri despre polul nord şi polul sud. Am ajuns să învăţ de fapt multe în acea zi. Kyoto a fost cam acelaşi lucru. Are sens?

— Este foarte logic, zâmbeşte el. Îmi cer scuze. Să fie clar, Kyoto nu a fost o pedeapsă. Îmi place acolo. Este unul dintre locurile mele preferate. Am crezut cu adevărat că te vei bucura de el.

Mă simt brusc emoţionată.

— Chiar este în regulă, spun. Să trecem peste asta.

— Aş vrea şi eu, spune el.

În ceea ce mă priveşte, totul este şters cu buretele. Totul e bine. Şi va rămâne aşa, atâta timp cât nu o mai fac iar de oaie.

Tata îşi desface braţele.

— Aşadar... cadouri? Ar trebui să facem schimb?

Înghit în sec. Mă uit la pergament.

— Sigur.

Ne aşezăm pe locurile noastre: el în spatele biroului, eu pe un scaun tapiţat. Îmi încrucişez gleznele şi-i înmânez sulul.

— Aşa cum am spus, nu este ceva consistent. Am exersat kanji.

Manipulează sulul ca pe un obiect preţios, desfăcându-l cu grijă pentru a-i fi dezvăluit numele.

— Nu trebuie să faci nimic cu el...

— Este minunat.

Îşi ridică ochii şi ni se întâlnesc privirile. Sunt plini de lacrimi sincere.

— Este cel mai preţios cadou pe care l-am primit vreodată. O să-l pun în ramă şi o să-l aşez acolo pe peretele biroului meu – arată către peretele din spate – să îl pot vedea în fiecare zi.

Eu nu plâng. Tu plângi.

— Mulţumesc, spune el.

Admiră pergamentul pentru o vreme. Apoi ia un plic bej de pe colţul biroului. Mi-l întinde.

— Pentru tine.

Îl ţin pentru o clipă. Este gros şi greu.

— Ar trebui să-l deschid?

— Te rog.

Îmi muşc buza de jos şi scot tot ce e în interior. Se văd fotografii alb-negru ieşind dintre pagini.

— Istoria familiei Tanaka... citesc cu voce tare.

— Înainte de a pleca la Kyoto, te-am întrebat de ce ai venit în Japonia. Îţi aminteşti răspunsul tău?

— Să mă regăsesc, şoptesc.

— Familia din partea mea este o carte deschisă, literalmente. Istoria familiei imperiale a fost consemnată de generaţii întregi. Dar a mamei tale... Ei bine, am pus un profesor la Universitatea din Tokyo să cerceteze genealogia familiei ei.

Studiez paginile. Sunt atât de multe informaţii istorice. Nume şi date vechi mai bine de o sută de ani în urmă. Este greu de înţeles. Am un kamon, o emblemă a familiei, din partea mamei, un ilex cu trei frunze. Urmăresc imaginea cu degetele.

— Bunica ta a fost o „mireasă din fotografie”[114].

Tata se ridică, ocolind biroul. Găseşte o fotografie pe podea şi mi-o dă. Este o femeie în chimono care stă lângă un bărbat în costum de tweed. O recunosc pe mama în amândoi.

---

[114] Termenul de „mireasa din fotografie” se referă la practica de la începutul secolului al XX-lea a lucrătorilor imigranţi (în principal japonezi şi coreeni) din Hawaii şi coasta de vest a Statelor Unite şi Canada, care îşi alegeau mirese din ţările lor native prin intermediul unui peţitor, care negocia uniunea dintre mire şi mireasă folosindu-se doar de fotografii şi recomandări de familie ale posibililor candidaţi. (n.t.)

— Se pare că bunica ta maternă a ales viaţa în Statele Unite în locul unei căsătorii aranjate în Japonia, deşi miresele din fotografie erau tot un fel de căsătorii aranjate. Probabil că dorea să-şi aleagă propriul destin.

— Poate că şi-a dorit aventură.

Mă uit la fotografie apoi la toate hârtiile, la toate fotografiile. Prea multe pentru a putea trece prin toate chiar acum. De-abia aştept să încep să le analizez.

— Este... este cel mai minunat cadou pe care mi l-a făcut vreodată cineva.

— Acum ştii de unde vii.

— Mulţumesc.

Sunt copleşită. Entuziasmată. Nu mai sunt pierdută.

Ceasul începe să bată. Este ora unsprezece. Mariko sau vreun şambelan va veni în curând. Timpul nostru nu ne aparţine. Şi tata ştie asta. Mă ridic de pe scaun. Mă duce până la uşă, dar se opreşte înainte să o deschidă.

Cred că s-ar putea să mă îmbrăţişeze. Dar braţele îi atârnă în laterale, cu mâinile strânse. Yoshi a spus că nu se prea fac gesturi de afecţiune în Japonia. Aşa că mă opresc şi aştept.

— Este bine să te întorci acasă, spune în cele din urmă tata.

N-aş putea să nu fiu de acord cu el. Zâmbesc. Strâng hârtiile la piept.

— Este bine să mă întorc acasă.

După cină, îl găsesc pe Akio afară. Soarele apune şi totul are nuanţe de portocaliu ars şi roşu aprins. Alte gărzi mişună în jur, iar tata este în biroul lui. Dacă aruncă o privire pe fereastră, s-ar putea să mă vadă. Mai bine să mă grăbesc.

Mă îndrept spre el, cu biletul în mână, inima bătându-mi să-mi spargă pieptul.

— Akio, strig şi el se întoarce. Cred că ţi-a căzut asta mai devreme.

Îi întind mâna şi el ia biletul îndoit. La început, se încruntă. Dar apoi zâmbeşte, înţelegând. Îşi înclină capul. Mi se strânge stomacul.

— Mulţumesc, Alteţa Voastră.

Mă îndrept spre uşa din faţă şi mă întorc în ultimul moment, la timp pentru a-l vedea pe Akio desfăcând biletul, cu un zâmbet care i se întindea pe toată faţa.

Acum înţeleg

Cât de singuratic trebuie să fie soarele

Cu datoria lui nesfârşită

De a răsari iar şi iar

Incendiind tot ce vede.

24

După câteva zile, sunt în drum spre un eveniment oficial, la un spital din apropiere. În maşină, Mariko turuie instrucţiuni şi informaţii.

— Prinţesele Akiko şi Noriko vor fi acolo, spune ea.

Tokyo mi se desfăşoară în faţa ochilor. Întrucât este o vizită imperială oficială, semafoarele au fost programate. Fără lumina roşie. Fără opriri când trec eu. Nu reuşesc să-mi trag sufletul. Nu mă ajută să ştiu că verişoarele mele vor fi prezente. Orice poveste are nevoie de un ticălos. Mi-aş fi dorit doar ca în a mea să nu fie unul în dublă ipostază.

— Trebuia să participe mama lor. Este membru de onoare al consiliului. Dar este... indispusă, spune Mariko cu precauţie.

Nu este nevoie să spună mai multe. Prinţesa Midori a fost atacată în presă. Pe vremuri celebră actriţă de telenovele, se luptă acum cu rolul ei de prinţesă – aşteptările sunt prea mari. Agenţia Imperială o numeşte „tulburare de adaptare”.

— Ah, sō desu ka, spun. Da, înţeleg.

Mariko se calmează puţin când vorbesc în japoneză.

— Accentul dumneavoastră se îmbunătăţeşte.

— Arigatō, răspund.

Abia trece o secundă şi turuie din nou.

— Veţi tăia panglica împreună cu gemenele, apoi veţi vizita noua maternitate în timp ce veţi oferi păturici noilor mame şi bebeluşi. Nu uitaţi să ţineţi mâinile nemişcate. Fără să vă piguliţi unghiile.

Mariko îşi muşcă buza.

— Am confirmat culoarea panglicii, albă. Covorul va fi albastru. Totul ar trebui să se asorteze ţinutei dumneavoastră.

Port o rochie portocalie şi o tocă de culoare crem.

— Poate că ar trebui să exersăm din nou cum să faceţi cu mâna?

Această conversaţie mă înnebuneşte de cap.

— Mariko.

Mă încrunt la ea.

Încruntarea ei este egală cu a mea.

— Izumi-sama.

— Relaxează-te.

Nu se conformează întocmai cerinţei mele, dar se liniştеşte oarecum. Suficient de mult pentru ca eu să mă bucur de restul călătoriei de trei minute. Mă concentrez pe Akio care se află în faţa mea. Noaptea trecută, am găsit un avion din hârtie pe pernă, cu un mesaj pe aripă.

Privind spre nori

Mi se pare imposibil

Să merg, să fug... să rămân

Cum să rămân pe pământ

Când plutesc mereu prin văzduh?

I-am răspuns ieri, legând poezia mea de o mică bucată de tort şi înmânându-i-o sub pretextul că bucătarul dorea părerea lui Akio privind o reţetă nouă de desert.

Născută o străină,

Port două jumătăţi în mine

Îmbrac un larg veşmânt

Ca să merg pretutindeni şi nu se potriveşte,

Ca plăcinta cu mere şi mochi.

Prea repede, gândurile îmi sunt întrerupte. Cobor din maşină, fiind escortată spre intrarea din spate a spitalului. Mă înconjoară zeci de gardieni regali – o mulţime de bărbaţi în negru şi bleumarin.

Tăierea panglicii decurge fără probleme. Bliţurile aparatelor de fotografiat strălucesc. Tot „circul” e prezent – corespondenţii imperiali de presă, presa centrală şi agenţii de publicitate ai al spitalului. Zâmbesc robotic, păstrând distanţa faţă de Gemenele Strălucitoare. Noriko şopteşte cu jumătate de gură:

— Verişoară, rochia ta este atât de strălucitoare. Bravo ţie! Eu nu aş putea să port niciodată aşa ceva.

Urmează Akiko:

— Îmi place că poţi purta orice.

La scurt timp, ni se arată noua secţie. Deja există câţiva pacienţi, deşi bănuiesc că au fost aduşi special acolo. Noile mame şi bebeluşii arată mult prea bine – părul pieptănat, halate de caşmir, bebeluşii cu obraji roz înfăşaţi strâns. Hansani are o soră mai mică. Un bebeluş-bonus, îi spun părinţii ei. În lunile de după naştere, mama lui Hansani zicea ca se simte ca un dezastru ambulant. A recunoscut de zeci de ori că uita să-şi pună lenjeria. De asemenea, face pipi pe ea când râde. Nu aş fi vrut să ştiu asta, dar asta e. Îmi încrucişez picioarele ori de câte ori o văd.

Paturile sunt separate prin draperii. Lângă fiecare mamă, se află o făptură micuţă, roz, în ceva ce arată ca o cutie de stocat alimente, transparentă, pe roţi. Nu ştiu. Sunt sigură că există un termen medical pentru leagănele care adăpostesc oamenii mici. Gemenele Strălucitoare sunt în faţa mea, împărţind urşi cu ochi exagerat de mari. Eu ofer pături, lucrate manual şi croşetate de împărăteasă şi de grupul ei de doamne de onoare. Un fotograf, Mariko, domnul Fuchigami şi Akio mă urmăresc.

Mă opresc şi vorbesc cu o femeie care arată puţin mai în vârstă decât mine. A născut în urmă cu două zile şi încă nu s-a recuperat. Ştie puţină engleză. Eu ştiu puţină japoneză. Ne întâlnim undeva la mijloc. Vrea să ştie cum e să fii prinţesă. Înfloresc puţin, dar păstrez limitele decenţei. Vorbesc despre dragostea mea pentru Japonia. Bebeluşul ei doarme profund în apropiere. Sunt pe punctul de a mă apleca spre copil, când un strigăt despică aerul.

Un bebeluş din următorul separeu se trezeşte şi plânge. Apoi, un alt bebeluş se trezeşte. În curând, toţi încep să plângă. Apoi, răsună un zgomot. O împuşcătură? Nu ştiu. Toată lumea se agită. Se creează haos.

Fără să stau pe gânduri, mă arunc peste bebeluşul din cutia de plastic. Nările mi se umplu cu parfumul pudrei de copii. Inima îmi bate ca un ciocan în piept.

Închid ochii şi aştept. Mă acoperă cineva cu corpul. Mă ia de mâini.

— Stai jos.

Este Akio.

Secundele trec. Tăcerea este tensionată. Încet, îmi ridic capul. Rând pe rând, oamenii se trezesc din stupoare. Un aparat de fotografiat e declanşat. Nu este un moment bun pentru fotografii.

— Am spus să stai jos, şuieră Akio.

Cuvintele lui mă apasă pe ceafă. Sunt prea conştientă de felul în care s-a aruncat peste mine.

— Parcă stabiliserăm, nu urmez instrucţiunile prea bine, şoptesc.

Akio mă ţine mai strâns şi mă calmez. Totuşi, reuşesc să întorc capul. Dintr-odată, văd ceva. Un alt gardian imperial ţine pe cineva la pământ, cu genunchiul pe înfipt în spatele omului respectiv, cu o mână ca o pereche de cătuşe în jurul încheieturilor mâinii. Este unul dintre proaspeţii taţi. Îl recunosc dintr-un alt separeu. Avea ochii roşii, din cauza lipsei de somn. În spatele lui este un cărucior cu pături răsturnat. Gemenele Strălucitoare

scot nişte sunete. Se află cel mai departe de cărucior, protejate de două gărzi imperiale.

Domnul Fuchigami ridică mâinile şi vorbeşte. Nu înţeleg tot, dar aud cuvântul jiko. Un accident. Proaspătul tată, epuizat din cauza lipsei de somn trebuie să fi dat peste cărucior.

Akio mă eliberează uşor. Răsuflă uşurat. Se face o altă fotografie. Salonul revine la viaţă. Proaspăta mămică de lângă mine izbucneşte în lacrimi. Hormonii şi o sperietură zdravănă nu reprezintă o combinaţie excelentă. Mă întind şi o mângâi pe umăr. Printre suspine şi sughiţuri, nu pot să disting niciun cuvânt. Amestecă japoneza cu engleza. În cele din urmă, rămâne la limba ei nativă.

Îi arunc o privire lui Akio. El este cel mai aproape de mine. Mie îmi tremură mâinile, dar el este netulburat.

— Ce spune? întreb.

Akio ascultă o clipă. Ea repetă acelaşi lucru.

— Vă mulţumeşte. V-aţi aruncat să-l salvaţi pe fiul ei înainte să vă salvaţi pe dumneavoastră.

Vocea îi scade şi îmi spune încet:

— Nu ar fi trebuit să faci asta.

— Bineînţeles că ar fi trebuit, îi răspund.

El stă acolo şi expiră aerul încet. Corpul lui se relaxează.

— Aveţi dreptate, spune el cu voce măsurată, deliberată, blândă.

În ochii lui apare o sclipire spontană şi afectuoasă.

— Greşeala mea. Nu voi mai uita. Vă ascultaţi inima.

În seara aceea, Mariko bate la uşa mea, cu un zâmbet complice pe faţă. Ascunde ceva la spate.

— Pot să intru?

O privesc bănuitor. Aş vrea să pot vedea în spectrul cu raze X. Ce ascunde la spate? Un alt program? Mai multe mănuşi de probat?

— Sunt foarte obosită.

— Va dura doar o clipă. Vă promit.

Îşi scade tonul vocii până devine foarte convingător.

După un moment, deschid uşa uşor şi ea intră în cameră. Uşa se închide cu un clic. Mariko traversează camera, poziţionându-se într-un fel din care nu pot vedea ce ţine.

— Ziarele nu apar mâine, dar au fost destul de multe discuţii online despre vizita la spital.

Mi se strânge stomacul.

— Trebuie să stau jos?

Sentimentul de dezamăgire al tatălui meu de după nuntă îmi revine.

— Poate.

— Mariko.

Vocea mea are un ton de avertizare.

— Bine, spune ea şi scoate o bucată de hârtie de la spate. Mi-o înmânează. Este un articol publicat de Gazeta Mondenă de Tokyo.

— L-am furat.

Este o poză cu mine tăind panglica, apoi o alta a mea aruncându-mă peste leagănul bebeluşului, cu Akio peste mine. Încă nu-mi dau seama dacă este de bine sau de rău. Ţinând cont de entuziasmul lui Mariko, probabil că este de bine.

— Îmi va lua ceva să traduc.

Mariko scoate un sunet exasperat.

— Vă voi citi.

Îmi smulge hârtia din mâini.

— „Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Izumi, a participat astăzi la deschiderea noii maternităţi a Spitalului Metropolitan pentru Copii din Tokyo. Este primul eveniment al prinţesei de la întoarcerea din vacanţa la Kyoto", continuă ea pe nerăsuflate. „Alături de Alteţele lor Imperiale, Prinţesele Akiko şi Noriko, noua Prinţesă a tăiat panglica în numele familiei imperiale. A purtat o rochie frumoasă portocalie, cu un croi lejer." citeşte Mariko şi îmi rânjeşte, mândră de alegerea ţinutei, apoi se concentrează din nou asupra articolului. „A avut loc şi un incident palpitant în timpul turului maternităţii. În timp ce se împărţeau urşi de pluş şi pături, un proaspăt tată,

epuizat din cauza lipsei de somn s-a împiedicat de un cărucior şi l-a trântit cu zgomot. «Am crezut că sunt focuri de armă! A fost foarte înfricoşător», a declarat Sadako Oyami, reporterul Gazetei Mondene de Tokyo, de la faţa locului. «Toată lumea s-a ascuns», explică ea. Toată lumea, cu excepţia ASI, Prinţesa Izumi, care s-a aruncat peste un nou-născut, protejându-l.”

Mariko aşteaptă puţin. Îmi zâmbeşte.

Acum chiar trebuie să mă aşez. Mă împiedic până găsesc marginea patului şi mă prăbuşesc.

Ea îşi drege vocea şi continuă.

— „Nepăsându-i de propria viaţă, Prinţesa a căutat mai întâi să protejeze preţioasa viaţă nouă. Spre deosebire de verişoarele ei, Prinţesele Akiko şi Noriko, care i-au împins pe gardienii imperiali în faţa lor.”

Mariko se opreşte şi trage aer adânc în piept. Se înroşeşte în obraji. Visează cu ochii deschişi. Asta este ceea ce o entuziasmează pe ea. Bine de ştiut.

—Vă compară cu împărăteasa de după cutremurul din 1909! Împărăteasa şi-a suflecat mânecile şi a aşezat cărămizi pentru o nouă şcoală. Ea a refuzat

să plece până când oraşul nu a fost aprovizionat cu mâncare, iar copiii nu s-au aflat în siguranţă. Este o fotografie celebră a ei îmbrăţişând o mamă care îşi pierduse fiul, ambele cu obrajii acoperiţi de praf. Au încheiat prin a vă numi „vlăstarul nostru regal”.

Rămân fără cuvinte. Mariko pare să înţeleagă că am nevoie de un moment de intimitate. Îmi aşază articolul în poală, apoi se strecoară pe uşă. După ce pleacă, ridic foaia. Urmăresc cu degetul mare ultima frază a articolului. Nu partea regală mă încălzeşte. Nu, sunt celelalte două cuvinte. „Vlăstarul nostru”, spune. „Nostru”. Da. Asta sunt eu. O adevărată fiică a Japoniei.

25

Pe vremuri, Japonia era condusă de shoguni. O societate ierarhică rigidă, care a durat timp de două secole şi jumătate. Tokugawa, ultimul shogun, a pierdut puterea în 1868, când două clanuri puternice (ale căror nume nu mi le mai amintesc) şi-au unit forţele şi au preluat controlul. L-au readus pe împărat la putere şi au deschis graniţele. A fost sfârşitul feudalismului. Sistemul claselor a fost abolit. A fost creată Japonia modernă. Ţara a devenit o putere mondială.

Mă aflu acum în noul palat imperial construit deasupra castelului Edo, fostul sediu al shogunatului Tokugawa. De fapt, clădirile au fost arse şi reconstruite de câteva ori. Sub picioarele mele, s-au întâmplat naşteri, decese şi încoronări. Războaie au fost purtate, pierdute şi câştigate. Totul s-a întâmplat în interiorul acestui cetăţi cu o arhitectură diferită şi originală.

— Poate una lângă fereastră? mă întreabă fotograful imperial, iar vocea îi răsună cu ecou.

Camera în care ne aflăm este de obicei rezervată pentru dineuri oficiale, dar astăzi este impunătoare şi nemobilată. Îmi aranjez tivul rochiei mele Hanae Mori[115] – culoarea florilor de cireş, cu motive florale şi mâneci din şifon – şi păşesc lângă ferestrele înalte din podea până în tavan, în lumina soarelui. Mă uit pe fereastră în timp ce fotograful îmi surprinde profilul. Mulţimea este deja adunată afară. A venit să sărbătorească ziua de naştere a împăratului, o sărbătoare naţională. Magazinele sunt închise. Domeniul palatului este deschis publicului. Ţac. Bliţ.

— Mulţumesc, Alteţa Voastră. Voi discuta cu domnul Fuchigami, dar cred că am tot ce îmi trebuie.

---

[115] Celebră creatoare de modă din Japonia, născută în 1926. Hanae Mori a fost prima femeie asiatică admisă în federaţia creatorilor de modă haute-couture, ca urmare a deschiderii casei sale de modă în 1951, în Japonia, destinată designului vestimentar de lux. (n.r.)

Îmi înclin capul spre fotograf. Una dintre aceste poze va deveni portretul meu oficial. De fiecare dată când o voi vedea, îmi voi aminti întotdeauna cum a fost făcută, cu câteva minute înainte de a-mi întâlni bunicii. Am sosit în mod oficial. Tata este deja cu împăratul şi împărăteasa. Acum, aştept în anticameră să fiu condusă înăuntru. Fotograful pleacă. Intră Akio.

Îşi verifică ceasul.

— Mai sunt câteva minute.

Înainte să-mi întâlnesc bunicii, vrea să spună.

Îmi mişc buzele îngrijorată.

— Nu credeam că voi fi atât de nervoasă. Arăt bine? întreb. Nimic jenant, de exemplu, hârtie igienică lipită de-un pantof sau mâncare între dinţi?

Îi arăt dinţii mei de un alb strălucitor. Mă rog să nu îmi fi rămas ceva între dinţi.

Mă studiază din cap până-n picioare.

— Araţi...

Frumoasă? Minunată?

— Bine.

Râd. Întotdeauna reuşeşte să mă surprindă.

— Uau! Nu pot să cred că am considerat la un moment dat că eşti lipsit de romantism. O să accept şi bine, totuşi. Vreau doar să mă potrivesc în peisaj.

Colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

— Poate că nu eşti menită să te potriveşti în peisaj. Poate că eşti menită să ieşi în evidenţă.

Inima îmi bate tare şi repede. Se înclină.

— Sunteţi frumoasă, Alteţa Voastră.

Se uită în jos, ezitând.

—Probabil că nu ar fi trebuit să spun asta.

— Nu, probabil că nu, zic şi eu. Dar, aşa, de clarificare, frumoasă ca un unicorn scăldat în sclipici?

— Nu.

Îmi pică faţa la răspunsul lui emfatic.

— Nu aş spune niciodată aşa ceva.

— Nu, desigur că nu.

El se apropie şi distanţa dintre noi se micşorează. Suntem la un pas unul de celălalt. Vocea lui Akio este joasă, răguşită şi plină de o dorinţă dulce în timp ce spune:

— Dacă aş putea vorbi liber, aş putea spune că îmi aminteşti de Kannon, zeiţa compasiunii, cu părul întunecat care absoarbe lumina. O faţă atât de frumoasă, încât orbeşte bărbaţii... şi totuşi, atât de departe de atingerea unui simplu muritor.

Îmi urmăreşte linia părului cu un deget, lăsând sclipiri în urmă.

— Ei bine, e mai bine, cred.

El se retrage. Zâmbetul îi este crispat.

— Cred.

Mi se taie respiraţia. Mă străduiesc să-mi adun cuvintele pentru a-i spune că, atunci când suntem împreună, parcă stăm la prova unei nave, parcă simt cum mă stropesc valurile şi cum mi se joacă vântul în păr.

— Akio, eu...

— Trebuie să vorbim, spune el în acelaşi timp.

Îi aud cuvintele ca prin ceaţă.

— Sună serios.

Tonul meu vesel nu este convingător. Deodată, parcă aş fi înghiţit un cuib de viespi. Mă simt copleşită de îngrijorare.

Akio îşi încruntă sprâncenele.

— Nu, nu este aşa. Este serios, dar este de bine. Cel puţin, cred că este de bine.

— Te rog, spun. Poţi să-mi spui orice.

Uşile se deschid. Este domnul Fuchigami.

— Alteţa Voastră.

Momentul este nepotrivit, dar inevitabil.

— Ne revedem la amiază, spun eu cu voce joasă.

Akio dă din cap, iar pe faţă îi reapare expresia fermă de gardă imperială. Mi-am lăsat mănuşile pe pervaz. Le recuperez şi mă îndrept spre domnul Fuchigami. Akio a pornit şi el către uşă. Când trec pe lângă el, ridică un deget şi îmi atinge încheietura mâinii. Îmi dă curaj. Paşii mei sunt mai siguri. Este uimitor cât de multă încredere îţi poate da o singură atingere.

Tata aşteaptă în hol. Zâmbeşte uşor şi pornim pe covorul roşu, eu urmându-l cu un pas în spatele lui. Pe lateralele holului se află felinare din bambus la distanţă egală şi le număr în timp ce mergem.

Când ajungem la nişte uşi, se opreşte.

— Nu te lăsa intimidată. Aminteşte-ţi doar că seara el se uită la telenovele şi la lupte sumo, şopteşte el făcându-mi cu ochiul. Vom vorbi o vreme. Apoi îmi voi însoţi părinţii în balcon. Poţi să ne urmăreşti

dintr-o laterală, dacă vrei. Eu aşa făceam când eram copil.

Doar membrii majori ai familiei imperiale pot sta în balcon să salute Japonia. Aşa e tradiţia.

Mă relaxez puţin. Zâmbesc. Afişez o faţă curajoasă. Tata face semn din cap către două însoţitoare cu mănuşi albe. Uşile se deschid pliindu-se ca un origami minuţios lucrat. Înţeleg acum. Aceste uşi pliante fac parte din calea japoneză. Cu toţii suntem doar o parte a unui întreg.

El va intra primul. Protocolul imperial. Eu îl urmez. De data aceasta voi fi singură, fără Mariko, domnul Fuchigami sau Akio în spate. Îmi îndrept umerii. Trag de câteva ori aer în piept. Îmi reamintesc faptul că presiunea e ceva firesc în aceste condiţii. Aşa se formează şi diamantele.

Sala de audienţe este imensă. Sunt prezenţi diferiţi reprezentanţi, inclusiv Marele Şambelan, şeful şefului domnului Fuchigami. Este o atmosferă calmă, de linişte, ca într-un templu. Dar nu este frig. Camera este făcută în întregime din lemn de chiparos. Pereţii sunt acoperiţi cu un material cu modele de bambus. Este călduroasă, primitoare. În centru, împărăteasa şi împăratul stau pe scaune tapiţate cu mătase, având o masă şi un serviciu de ceai între ei. Simplu. Intim.

Mă apropii şi intru într-un fel de transă înclinându-mă şi adresând formulele onorifice corecte. Când termin, stau cu ochii plecaţi şi aştept. Cu coada ochiului, îl văd pe tata. Şi el stă în picioare. Nimic nu pare să se mişte pentru o vreme. Nici măcar timpul.

— Vă rog, vorbeşte împărăteasa, iar vocea ei este caldă şi răguşită, luaţi loc.

Sunt aduse scaune. Eu şi tata ne aşezăm. Îmi pun mănuşile în poală, îmi înclin mâinile deasupra lor şi îmi păstrez privirea acolo. Un valet toarnă ceai, aşezând ceaşca şi farfuria pe masa din faţa mea. Mâinile îmi tremură când le ridic.

— Izumi-chan, spune împărăteasa.

Faptul că foloseşte adresarea cu afecţiune mă surprinde. Îmi ridic privirea, apoi o las în jos, jenată. Dar în acel moment, pot să o văd în întregime. I se citeşte personalitatea din trăsăturile feţei: faţă ovală, nas mic şi ochi blânzi. Pielea ridată, de culoarea hârtiei de pergament. Părul strălucitor cenuşiu are cărare pe mijloc şi este prins la spate într-un coc îngrijit. Poartă un chimonou din mătase maro cu dungi aurii şi argintii. Este foarte elegantă.

— Tatăl tău vorbeşte foarte frumos despre tine.

Îmi ridic din nou privirea. De data aceasta, privirea mea se mută de la împărăteasă la împărat. Aerul din jurul lor vibrează ca o aură. Bunicul este mic de înălţime, apropiindu-se de nouăzeci de ani. Are o pereche de ochelari rotunzi pe nas şi cearcăne întunecate sub ochi – nu şi-a revenit complet în urma epuizării. Costumul îi e o idee prea larg. Trupul pare că i se micşorează cu trecerea timpului. Numele lui de la curte este Takehito. Hito de la sfârşit semnalează cel mai înalt nivel de virtute.

— Sono yō na shōsan ni atai shimasen[116], zic eu, încercând să depăşesc momentul.

— Domnul Fuchigami spune că studiile tale merg bine, rosteşte împărăteasa, cu ochii strălucitori.

Cu o mână delicată, pătată, ridică ceaşca de ceai şi soarbe încet.

— Mai am multe de învăţat, răspund cu seninătate.

Împărăteasa îşi strânge buzele.

— Da, spune ea, punând ceaşca jos cu un clinchet. Încă nu ţi-ai ales un hobby.

---

[116] „Nu sunt demnă de un astfel de compliment”, în japoneză, în original. (n.r.)

— Nu, dar îmi place botanica.

Uau! O reacţie rapidă, Izumi.

Ea înclină capul.

— Ar fi acceptabil. Tatăl tău este pasionat de orhidee.

Oare ştie că atracţia tatălui meu pentru orhidee are legătură directă cu atracţia lui pentru mama?

— Sunt prea pretenţioase pentru mine. Prefer azaleele. Când eram mică, obişnuiam să beau nectarul din flori.

Mă luminez puţin la faţă.

— Şi eu făceam asta.

Mama avea azalee în toată curtea. Ea m-a învăţat cum să rup floarea de pe tulpină şi să sorb nectarul din mijlocul florii aşa cum i-a arătat mama ei. Mereu am crezut că era ceva unic al nostru, al familiei noastre. Dar poate că era ceva mai mult. O legătură cu Japonia, o legătură invizibilă.

— Există o anumită varietate pe care o preferaţi? Mie îmi place mult omurasaki.

Îi atrag atenţia.

— Este o floare minunată, spune ea. Mama ta este botanistă?

— Predă biologie la facultate, iar botanica este pasiunea ei, da.

Mă priveşte cu o figură înţeleaptă.

Împăratul bate darabana cu degetele în mânerul scaunului.

— Ar fi bine dacă părinţii tăi s-ar căsători.

Mă simt ca trăsnită de fulger.

— Te rog să nu faci asta, îi spune tata tatălui lui.

Bunicul meu dă din mână, ca un împărat ce e.

— O mie cinci sute de ani de monarhie şi nu am avut niciodată un copil născut în afara căsătoriei.

— Nu este adevărat, spune tata şi se înroşeşte la faţă. Sau uitaţi de fostele locuinţe ale concubine, care acum au devenit grajduri pentru cai?

Împăratul îşi ridică sprâncenele stufoase.

— Ar trebui să te căsătoreşti cu mama ei. Să ai mai mulţi copii. Un băiat.

În Japonia, doar bărbaţii pot moşteni tronul. E împotriva principiilor mele. Am purtat discuţii aprinse cu domnul Fuchigami despre acest aspect. Japonia a avut şi monarhi femei până în secolul al XVIII-lea. Apoi, în secolul al XIX-lea, Constituţia Meiji a interzis moştenitoarele de sex feminin.

Tata spune:

— Poate e timpul să se schimbe legile.

Mi se opreşte inima. Majoritatea femeilor născute în familia imperială se căsătoresc cu oameni de rând, precum verişoara mea, Sachiko. Este logodită cu moştenitorul unui imperiu al orezului. Când se vor căsători, Sachiko va părăsi oficial familia imperială. Îşi va pierde titlul. Se pare că voi urma aceeaşi cale cândva, în viitor. Dar tata sugerează că aş putea

deveni împărătească. Pfoai, o cutie a Pandorei pe care nu sunt gata să o deschid acum!

— Izumi-chan, spune împărăteasa, ce părere ai?

„Gândiţi-vă la ceea ce aţi spune în mod normal, apoi faceţi exact opusul” a fost ultimul sfat înainte de despărţire din partea lui Mariko. Dar îmi datorez mie şi tuturor femeilor să spun ceva despre prejudecăţile legate de gen. De fapt, am destul de multe gânduri. La urma urmei, sunt fiica mamei mele.

Cu atenţie, îmi pun ceaşca jos pentru a mă gândi la cel mai diplomatic răspuns.

— Legea Familiei Imperiale prevede că doar bărbaţii ai căror părinţi sunt împăraţi pot moşteni tronul. Cu toate acestea, unii cercetători susţin că o astfel de lege încalcă principiul conform căruia bărbaţii şi femeile sunt trataţi în mod egal, prevăzut la articolul 14 din Constituţie.

— Ai studiat constituţia? împăratul mă priveşte cu admiraţie.

— Da, spun pe un ton uniform.

Le mulţumesc lui Mariko şi domnului Fuchigami.

— Din punct de vedere istoric, a existat un precedent ca femeile să urmeze la tron.

Le amintesc pe cele opt împărătese, vorbind în interes propriu. De ce nu? Bărbaţii o fac de ani de zile.

— Am putea chiar să argumentăm că zeiţa Amaterasu a fost prima care a condus, spun cu seninătate.

Tata zâmbeşte cu mâna la gură.

Împărăteasa ia o înghiţitură de ceai.

— Sunt înclinată să-ţi dau dreptate.

— Dar tradiţia? întreabă împăratul. Au trecut trei generaţii de la restauraţia Meiji.

Din tonul folosit, nu pare să se fi enervat. Parcă se bucură de o dezbatere animată.

Tata intervine.

— Tradiţiile sunt importante. Dar cred că pot uni la fel de uşor pe cât pot dezbina. Tu şi mama aţi încălcat mai multe tradiţii de-a lungul anilor. Creşterea copiilor în propria casă...

Dau din cap, ştiind la ce se referă. Mariko mi-a arătat decupaje ale articolelor din ziare. Împăratul a fost crescut departe de părinţi şi naţiunea a fost şocată când el nu a urmat acelaşi model. Era prea modern, au spus ei. Sfârşitul monarhiei. Îi trimit tatălui meu o mulţumire în gând.

Împărăteasa spune încet:

— După aceea s-a născut o nouă tradiţie.

Bunicul meu bate uşor cu palma peste genunchi.

— Oricare ar fi răspunsul, nu depinde de noi să decidem. Oamenii o vor face.

Suntem cu toţii de acord. Aici sunt în joc lucruri mai importante, nu este o decizie pe care o va lua o singură persoană. Este parte dintr-o instituţie. Şi eu sunt fiica tatălui meu. Cu toţii avem locul nostru.

Nu înseamnă că povestea nu se poate schimba. Ci doar cum va fi schimbarea.

În plus, nici nu ştiu dacă vreau să fiu împărătească. Şi să fiu prinţesă mi se pare suficient de dificil. Totuşi, nu înseamnă că nu aş vrea să am posibilitatea de a alege. Despre asta este vorba. Să poţi alege.

Împăratul se ridică, urmat de împărătească. Camera prinde viaţă. Şambelanii şi însoţitorii se apropie. Tata se ridică de pe scaun. Şi eu mă ridic, ţinându-mi mănuşile în mână.

Împărăteasa se apropie de mine.

— Te vei descurca bine aici, spune ea.

Simt că este obligaţia mea să fiu sinceră. Renunţ la sfaturile lui Mariko.

— Nu au lipsit dificultăţile de când sunt aici, Majestatea Voastră.

— Nu. Te vei descurca bine. Nu numai că prezic, aşa cred.

Ei bine, e greu să dai un contra-argument la o asemenea replică. Ea pleacă, urmându-l pe împărat.

Tata se apleacă şi şopteşte:

— Ai supravieţuit.

S-a încheiat. Trag aer adânc în piept, ca atunci când te scufunzi la fundul piscinei şi înoţi frenetic la suprafaţă.

Tata porneşte. Rămân în urmă, gândindu-mă să-l urmez şi să-mi iau locul într-o lateralã. Dar apoi, un murmur străbate mulţimea. Împărăteasa s-a oprit lângă uşă. Ea îi vorbeşte cu seriozitate împăratului şi el este de acord dând din cap cu fermitate. Auzindu-i, tata se întoarce spre mine.

— Majestăţile Lor solicită ca întreaga familie să fie prezentă în balcon.

Zâmbetul lui este larg, mândru şi contagios.

—O nouă tradiţie.

Mâinile îmi zvâcnesc. Îmi simt inima în gât. Îmi este imposibil să-mi găsesc cuvintele.

În sală sunt diverşi oficiali, bărbaţi îmbrăcaţi în costume, gărzi în uniformă de gală şi restul familiei imperiale. Toţi se agită, deoarece sunt informaţi despre noul plan: toată familia se va alătura pe balcon. Împăratul şi împărăteasa merg în faţă. Eu şi tata rămânem în spatele lor. Apoi, urmează unchiul

Nobuhito şi fiicele lui, Gemenele Strălucitoare. Soţia lui, mama lor, este absentă. Nimeni nu remarcă detaliul. Apoi, vin unchiul Yasuhito şi mătuşa Asako, urmaţi de copiii lor: Sachiko, Masahito şi Yoshi, care îmi face cu ochiul. Procesiunea imperială continuă.

Uşile duble sunt deschise de gardieni imperiali în uniforme verzi, cu şnururi roşii pe umeri. Ei salută. Patruzeci şi cinci de mii de oameni s-au adunat afară să-i ofere împăratului urările lor de bine.

Împăratul merge primul, apoi împărăteasa. Ne ocupăm cu toţii locurile lângă ei: tata imediat în stânga lui. Eu lângă el. Toţi ceilalţi în partea împărătesei. Suntem în dreptul geamului antiglonţ, dar acesta nu opreşte zgomotul. Este o atmosferă asurzitoare, vie şi încărcată. Mii de steaguri Hinomaru flutură în aer. Împăratul vorbeşte în două microfoane. Ţine un discurs, mulţumind oamenilor că au venit să-l felicite de ziua lui. La rândul lui, le urează sănătate şi fericire. Acest lucru îi încântă pe spectatori. El face un pas în spate şi face semn cu mâna.

Mulţimea scandează Tennōheika. Suveranul celest. Zgomotul mulţimii devine din ce în ce mai asurzitor, oamenii bat din palme, strigă şi sărbătoresc. Îi salut făcând cu mâna, alături de familia mea. Împreună. Ca unul. Îmi simt pieptul inundat de bucurie. Şi mândrie. Acesta este destinul meu. Nu poate fi mai clar. Sunt menită să fiu aici. Aparţin acestui loc.

26

Prânzul de gală se desfăşoară în sala de banchet. Stau alături de verii mei, mai puţin Gemenele Strălucitoare, ale căror locuri sunt libere. Mesele sunt acoperite cu feţe de masă din in alb, pe care sunt aranjate pahare de cristal şi veselă din porţelan. Aranjamentele florale delicate, joase, au ca motiv crizanteme galbene. Candelabrele aruncă o strălucire caldă, este serveşte sake rece, în care au fost infuzate petale de crizantemă. Se ţin toasturi pentru viaţă îndelungată. Împăratul stă în capul mesei, tata lângă el. Premierul este de asemenea prezent; la intrare, mi-am aplecat capul spre el, iar el a făcut o reverenţă. Totul e bine. Starea de spirit este relaxată.

— Tot ce spun este – Yoshi îşi foloseşte furculiţa pentru a înmuia o bucată de carne de porc în sosul brun din farfurie – că ar trebui să daţi drumul unor vulturi pleşuvi în loc de porumbei să zboare la nunta voastră. Ştiţi, ca un omagiu adus frumoasei noastre verişoare americane de aici.

Râsul meu îl stimulează pe Yoshi.

—Ar trebui să-i importăm din State, dar nu ar trebui să fie o problemă.

— Sunt sută la sută sigură că Serviciile pentru Pescuit şi Rezervaţii Naturale nu ar avea aceeaşi părere, intervin.

— Atunci, găini, poate? Nu e asta pasărea naţională? întreabă Yoshi.

Masahito oftează, se aruncă pe scaun şi îşi aruncă şerveţelul deasupra farfuriei.

— Curcanul. Pasărea naţională a Statelor Unite ar fi curcanul.

— Ei bine, tot aia e, spune Yoshi. Curcani să fie. Nu zboară şi nu sunt la fel de magnifici, dar cred că sunt în regulă.

Sachiko dă ochii peste cap.

— Nu lansez în văzduh porumbei, vulturi sau curcani la nunta mea.

— Da, îngaimă Ryu. Păstrează ideea pentru propria ta nuntă, Yoshi. Oricare ar fi nefericita aleasă.

Yoshi se îmbufnează şi se încruntă în acelaşi timp.

— Să nu daţi vina pe mine dacă la nunta voastră se va plictisi lumea. Când puteaţi avea curcani.

Îmi şterg colţurile gurii, iau o înghiţitură de sake şi îmi arunc privirea prin cameră. Peretele din spatele împăratului este tapisat în mătase, reprezentând un apus de soare în flăcări. Chelneri cu mănuşi albe sunt aliniaţi de-a lungul pereţilor alături de gărzile imperiale. Îl găsesc. Ni se întâlnesc privirile, apoi se îndepărtează.

Încet, mă ridic.

— Scuzaţi-mă.

— Asta e, nu prea ţine la sake, anunţă Yoshi la plecarea mea.

Holul este tăcut, dar sunt câţiva rătăciţi – un demnitar care vorbeşte la telefon, câţiva şambelani care se ceartă în legătură cu programul, doamnele de onoare ale Gemenelor Strălucitoare... hm? Blochează baia, parcă o păzesc. Curios. Una ţine un pahar cu apă în mână şi deschide uşile. Le văd pe Gemenele Strălucitoare aplecate peste o femeie. Mama lor. Midori. Îşi ţine capul între mâini. Este îmbrăcată impecabil, cu o rochie de mătase, dar

este evident răvăşită. Sunt spuse în şoaptă cuvinte grele, iar doamnele de onoare se retrag, cu paharul de apă neatins. Îmi încetinesc paşii. Mă opresc. Apoi mă întorc. Doamnele de onoare stau umăr lângă umăr să mă împiedice să intru. Ca şi când ar putea s-o facă! Le privesc cu asprime, privirea mea le sfredeleşte umerii. Se dau la o parte, privind cu amărăciune.

Fac un pas înainte, deschid uşa şi mă asigur că o închid înainte de a vorbi.

— Este totul în regulă? întreb încet.

Midori geme încet şi-şi întoarce capul. Ochii gemenelor se îngustează în timp ce mă privesc. Ele se pun în faţa mamei lor, ascunzând-o. Mă mut, încercând să privesc în spatele lor.

— Pot să vă ajut cu ceva sau să chem pe cineva? Apă? Un doctor?

Noriko face un pas înainte. Poartă o rochie albastru deschis, pe gât. Se asortează cu strălucirile aurii furioase din ochii ei.

— Nu vei vorbi despre asta cu nimeni, spune ea.

— Bineînţeles, nu voi...

Akiko vine lângă ea. Este îmbrăcată în verde pastel. Îşi ţine mâinile în laterale, cu pumnii strânşi.

— Locul tău nu este aici.

Mă întorc.

— Nu voi spune nimănui.

— Numai să-ţi treacă prin minte s-o faci şi te vom distruge, promite Noriko.

— După cum am spus, nu voi spune nimănui. Dar aici nu este locul ideal. Dacă puteţi, ar trebui să încercaţi să o mutaţi.

Gemenele schimbă priviri. Noriko vorbeşte.

— Noi vom decide ce este mai bine pentru mama noastră. Acum, te rog, pleacă.

Stau nemişcată, privindu-le pe fiecare. Chiar nu este treaba mea. E momentul să plec. Zâmbesc.

— Sper să vă simţiţi mai bine, spun ridicând vocea pentru a mă auzi mama lor. Ele mă privesc ieşind.

Înapoi pe hol, îmi continuu drumul. Mă îndepărtez de sala de banchet, pierzându-mă prin palat. Mă întorc la dreapta. Acest hol larg este aproape gol. Două gărzi imperiale aşezate sub felinare de bambus iau poziţia de drepţi când trec. Paşii mi se afundă în covorul roşu, tot mai grăbiţi, mai disperaţi, potrivindu-se cu bătăile inimii.

În cele din urmă, ajung la nişte uşi. Le deschid şi le închid încet în spatele meu. Este aceeaşi sală unde mi-a fost făcută fotografia mai devreme. Prin ferestre, soarele pătrunde strălucitor, şi razele filtrează particulele de praf suspendate în aer.

Uşa se deschide. Mă uit în jur. Akio. Ştiam că mă va urma. Pentru o clipă, stă tăcut, urmărindu-mă cu capul uşor înclinat. Lumina soarelui îi cade pe faţă, accentuându-i trăsăturile ferme. Este frumos. Tăiat din marmură şi sticlă.

— Ai plecat de la banchet, spune el.

Zâmbesc blând.

— Ai zis că trebuie să vorbim.

Înaintează.

— Aşa e.

Îmi ridic bărbia.

— Aşadar?

Se lasă tăcerea. Clatină din cap.

— Nu ştiu cum să încep.

Mă holbez la el, tulburată. Îmi simt inima în gât. El îşi întinde mâna, degetele lui îmi mângâie antebraţul, apoi se prind de degetele mele.

— Izumi. Prinţesă. Ridiche.

Mă trage aproape.

— Dansezi cu mine?

— Nu ştiu, ezit.

Mi se învârte capul.

— Ultima dată nu a mers prea bine.

— Ultima dată am fost un idiot.

Când omul are dreptate are. Îi pun o mana pe umăr.

— Nu avem muzică.

Aşa mi-a spus şi el.

În cele din urmă, zâmbeşte.

— Am venit pregătit.

Îşi scoate telefonul din buzunar, derulează opţiunile şi alege o melodie. Începe să se audă The Rose.

— Nu am putut găsi versiunea interpretată de Corul Bărbaţilor Gay. Va trebui să ascultăm versiunea originală a lui Bette Midler.

— O să-mi revin din dezamăgire.

Corpul meu se relaxează cu un oftat. Totul e bine în univers.

Îşi sprijină bărbia pe capul meu. Începem să ne legănăm împreună.

— Cum au mers lucrurile cu împăratul şi împărăteasa?

— Bine, cred.

Mă cuibăresc la pieptul lui. Pe scurt, îl pun la curent cu ce s-a întâmplat la prânz. Glumele lui Yoshi. Gemenele Strălucitoare la baie, cu mama lor.

— Prinţesa Midori nu este bine de ceva timp. Presa o va taxa că a lipsit de la discursul de ziua de naştere a împăratului.

Mă opresc.

— Nu este corect.

Privirea lui este tandră, dar vocea aprigă.

— Mai bine ea decât tine.

— Nu ar trebui să spui astfel de lucruri, zic eu, deşi este întotdeauna plăcut să ai pe cineva care să te apere.

— E adevărat.

Îi mângâi pieptul.

— Încearcă doar să nu o mai repeţi.

— Îmi voi păstra gândurile pentru mine.

Reluăm dansul. Melodia se termină, apoi începe din nou.

— Ai pus melodia să se repete?

— Am învăţat de la maestru.

— Nu credeam că ai observat.

— Bineînţeles că da.

Vocea îi scade în intensitate, sună cam răguşit.

— Nu există niciun detaliu pe care să nu-l observ când vine vorba de tine.

Ne oprim din nou. Simt că mi se taie respiraţia. Inima lui bate tare.

— Vrei să-mi spui despre ce voiai să-mi vorbeşti acum?

— Nu este evident?

Îmi pune mâinile mai sus pe talie, iar eu le simt ca pe nişte flăcări.

— Sunt genul de fată căreia îi place să-i fie explicate lucrurile.

Ochii lui căprui sunt suspect de strălucitori.

— La Kyoto a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea. Gândul de a nu mai trăi niciodată astfel de clipe, gândul de a nu te mai avea niciodată pe tine... spune el şi mă strânge mai tare în braţe, ridiche, nu mai pot de dorul tău.

Mă înfior, copleşită de un val de sentimente. Sunt cele mai dulci cuvinte pe care le-am auzit vreodată. Tot ce voiam să aud. Închid ochii, îi deschid.

— Te rog, spune ceva, mă roagă el.

Îmi ridic bărbia şi zâmbesc. Totul se potriveşte, ca degetele înlănţuite sau ca o cheie care se răsuceşte

într-o broască. Ne potrivim şi nu ar trebui să fim despărţiţi.

— Cu siguranţă, cred că ar trebui să mă săruţi acum.

El răsuflă uşurat.

— Cea mai bună idee pe care am auzit-o vreodată.

Îşi înclină capul spre mine. Buzele lui se lipesc de ale mele, mai uşor la început, apoi mai apăsat. Şi eu fac acelaşi lucru. Corpurile noastre se mişcă la unison. Ne despărţim, ne privim unul pe celălalt miraţi, apoi ne îmbrăţişăm din nou. Buzele ni se regăsesc. Mâinile ni se ating. Aici, în această sală, în această clădire, pe acest pământ, milenii întregi de tradiţii se prăbuşesc.

Unele reguli sunt făcute doar pentru a fi încălcate.

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Ştiri de ultimă oră!ASI Prinţesa Izumi, surprinsăcu ofiţerul din garda imperială

15 mai 2021

În exclusivitate, Gazeta Mondenă de Tokyo dezvăluie relaţia Alteţei Sale Imperiale, Prinţesa Izumi, cu ofiţerul din garda imperială Akio Kobayashi! Cei doi au hoinărit în secret prin Tokyo şi Kyoto. Sursele noastre dezvăluie că momentul întâlnirii lor a fost unul cu scântei.

Totul a început cu o discuţie aprinsă între cei doi, când ASI, Prinţesa Izumi, a ajuns în Japonia. Aceasta, a făcut o oprire neprogramată în aeroport pentru a folosi o toaletă de la bucătăria unui fast-food.

Chelnerul Denji Kanroji îşi aminteşte că a asistat la o discuţie tensionată între prinţesă şi garda ei. „Era clar că nu se plăceau”, spune Kanroji.

Aşadar, cum au devenit din duşmani iubiţi? Punctul de cotitură s-a întâmplat într-o noapte la Tokyo.

Prinţesa s-a furişat pentru o noapte în oraş şi a avut probleme. În imaginile obţinute în exclusivitate de Gazeta Mondenă de Tokyo, o vedem pe ASI, Prinţesa Izumi, scoasă în braţe, evident în stare de ebrietate, de garda ei de corp dintr-un club de karaoke. Cei doi s-au apropiat şi mai mult în timp ce se aflau la Kyoto, spune sursa noastră din interiorul palatului.

Apoi, desigur, cine poate uita incidentul de la spital de acum o săptămână? Aici, Kobayashi pare să o protejeze pe ASI Prinţesa Izumi după ce a fost răsturnat un cărucior. „A ţinut-o prea mult timp”, spune sursa noastră din palat. „Chiar şi după ce ameninţarea trecuse, el a îmbrăţişat-o strâns”.

În cele din urmă, la prânzul oferit de împărat, cei doi au fost surprinşi dansând şi sărutându-se într-o sală de bal goală.

Cine este aceast ofiţer de gardă imperială care a atras atenţia prinţesei? Numele lui este Akio Kobayashi, iar tatăl lui este şi el fost ofiţer al gărzii imperiale, decorat în repetate rânduri, Shigeko Kobayashi. În ciuda moştenirii sale de familie, Akio trebuia să se înroleze în Forţele Aeriene de Autoaparare. „Tatăl lui a fost devastat când Akio a ales să nu-i calce pe urme”, spune un prieten de familie anonim. „Abia când mama lui Akio s-a îmbolnăvit şi tatăl său s-a retras, Akio a decis cu reticenţă să devină membru al gărzii imperiale. Băiatul a avut întotdeauna capul în nori. Să-şi dorească să fie pilot într-o zi, iar acum consortul prinţesei!”

„Este prea mult”, spune bloggerul imperial Himari Watanabe. „Mă simt îngrozitor pentru prinţesă. Este clar că a profitat de ea. Kobayashi ar trebui concediat, cel puţin. Este o ruşine. Prinţesa merită mai mult.”

Alţii nu văd lucrurile la fel de tranşant ca Watanabe. „Amândoi sunt de vină”, spune o sursă din cadrul Agenţiei Imperiale. „Prinţesa a căutat să-i atragă atenţia gărzii imperiale. Are o inimă romantică – mult prea americană. Impertinentă, îndrăzneaţă şi încăpăţânată. Ambii au întrecut limitele.”

Agenţia Imperială a refuzat să comen-teze.

27

A doua zi dimineaţă, mă trezesc din cauza telefonului care vibrează pe noptieră. Mă întind să-l iau. Am o grămadă de mesaje de la Noora şi fete. Ultimul spune: „Eşti bine?” Este ataşat şi un articol. Dau clic pe el şi îl deschid. Titlurile îmi clipesc în faţa ochilor, iar cuvintele mă ard ca fierul roşu.

ASI, Prinţesa Izumi.

Relaţie romantică.

Ofiţerul din Garda imperială.

Îmi duc mâna la gură. Totul este foarte dezgustător. Murdar. Akio este ticălosul. Eu sunt parvenita americană. Şi mai rele sunt fotografiile – de la barul de karaoke, în faţa restaurantului din Kyoto, la spital şi, în cele din urmă, de ziua împăratului. Sunt fotografii neclare, parcă făcute de departe. Unghiul îmi spune că au fost făcute din uşă. Cineva ne-a spionat.

Piesele încep să se potrivească. „O sursă din interiorul palatului. Nu este locul tău aici."

Gemenele Strălucitoare.

Probabil că ele au înscenat totul şi probabil că m-au urmărit tot timpul. Le-am făcut jocul, practic oferindu-le povestea care va fi sfârşitul meu.

Imediat, mă gândesc la Akio. Nu pot suporta ideea că ar putea fi rănit.

Îi găsesc numărul de telefon şi îl sun. Deconectat. Îi trimit un mesaj.

„Sună-mă". Arată că e netrimis. Încerc din nou. Acelaşi lucru. Ce naiba?! Se aud sunete de voci prin palat. Mă îmbrac într-un halat şi merg în sufragerie. Domnul Fuchigami este acolo împreună cu Mariko, alţi doi şambelani şi un grup de membri ai

personalului imperial – secretari, agenţi de publicitate şi gărzi. Nu Akio. Nu Prinţul Moştenitor.

— Bună, spun.

Vocea îmi tremură. Şi corpul la fel.

În cameră se face linişte. Privirile lor o întâlnesc pe a mea, apoi se întorc. Mă gândesc la cum arăt. Păr ciufulit. Halat de baie. Lacrimile îmi înceţoşează vederea. Asta e rău. Parcă a explodat Steaua Morţii[117], mai rău nu are cum să fie!

— Izumi-sama, spune Mariko.

Mă duc spre domnul Fuchigami.

— Nu pot să dau de Akio.

Domnul Fuchigami ignoră telefonul care îi sună în mână.

— Alteţa Voastră, avem multe de discutat. Poate că ar trebui să vă îmbrăcaţi. Ne vom aşeza la masă şi vom face nişte planuri strategice.

---

[117] Staţie orbitală din universul filmelor Star Wars, capabilă să distrugă planete întregi cu ajutorul unui fascicul de laser de foarte mare putere. (n.r.)

— Va trebui să negăm totul, spune Mariko în spatele meu.

Zâmbetul domnului Fuchigami este calm.

— Imposibil. Răul a fost făcut. Vom merge pe varianta articolului din Gazeta Mondenă de Tokyo. S-a profitat de prinţesă.

— Nu, am izbucnit, strângându-mi pumnii. Doar... nu. Akio. Unde este? Trebuie să vorbesc cu el.

Domnul Fuchigami mă priveşte, de parcă ar fi surprins că sunt încă aici. Nu ţi-am spus să pleci?

— Domnul Kobayashi nu se mai află în serviciul Gărzii Imperiale. Vi se va desemna un nou ofiţer de securitate personală care îşi va înţelege poziţia.

Concediat. Akio a fost concediat. Este vina mea.

Îmi ţiuie urechile. Îmi este greu să gândesc. S-ar putea să vomit. Situaţia arată rău. Ce pagube am produs? Doamne, sunt supărată pe mine însămi, dar nu la fel de furioasă pe cât ar putea fi alţii pe mine.

— Atunci, tata? Aş vrea să vorbesc cu el.

Domnul Fuchigami spune:

— Prinţul Moştenitor este alături de Majestatea Sa, Împăratul. Evenimentele de ieri l-au epuizat pe bunicul dumneavoastră. Mă tem că nu pot fi deranjaţi de la treburile oficiale imperiale. Cu toate acestea, tatăl dumneavoastră a fost informat despre evenimente şi se va întâlni cu dumneavoastră la cină în această seară.

Simt cum mi se strânge stomacul. Nu am primit niciodată un picior în burtă, dar cred că asta e senzaţia. Nu vreau să mă uit la domnul Fuchigami. „Nu-mi pot imagina consecinţele ştirilor din ziare. În calitate de membri ai familiei imperiale, comportamentul nostru trebuie să fie absolut ireproşabil”, a spus tatăl meu după nunta primului ministru.

— Bine, spun cu o voce spartă.

Îmi este greu să mă exprim. Ce sens mai are, în fond? Mă întorc şi ies din cameră.

Conversaţiile se reiau în spatele meu. Nu încetinesc ritmul. Găsesc un fir de speranţă şi mă atârn de el. Mă duc la dulap, deschid sertarele, scot o pereche de colanţi şi un tricou şi mă îmbrac. Apare Mariko, încercând să mă oprească să plec.

— Unde mergeţi? întreabă ea cu precauţie.

— Trebuie să-l văd pe Akio.

— Izumi-sama, spune ea cu compasiune.

— Lasă-mă să trec.

Simt că nu mă pot ţine pe picioare. Vreau să mă prăbuşesc. Să mă ghemuiesc în pat până când dispare tot. „Adună-te!”

— Nu puteţi merge să-l vedeţi.

— Te rog să-l suni pe şofer, spun răvăşită.

Mariko răspunde:

— Nu este înţelept.

Îmi şterg nasul. Lacrimile îmi curg fără să le pot opri.

— Nu înţelegi. Trebuie să-l văd.

Mariko îmi pune mâinile umeri şi mă strânge.

— Dacă mergeţi la casa părinţilor lui, nu veţi face decât să înrăutăţiţi situaţia. Locul este înconjurat de paparazzi. Cel mai bun lucru pe care îl puteţi face pentru dumneavoastră şi pentru Akio este să lăsaţi scandalul să se stingă de la sine.

Stau în picioare, într-o stare de amorţeală. Mariko are dreptate. Nu e cazul să pun paie pe foc. Dar nici nu vreau să creadă că l-am abandonat. Ştiu ce sa fac.

— Îi vei duce ceva din partea mea, atunci?

O scrisoare. Îi voi scrie o scrisoare.

Nările lui Mariko se măresc.

— Domnul Fuchigami este încă aici. A interzis oricui să intre sau să iasă din palat.

Îşi uneşte degetele mari stând pe gânduri.

— Dar întâmplător, ştiu că vărul dumneavoastră, Yoshi, se află în palat şi nu are astfel de restricţii. Poate aţi vrea să faceţi o baie? Cu fereastra deschisă? Este o briză minunată în acest moment. Desigur, voi alerta echipa de securitate pentru a elibera zona.

Îmi vine să o sărut pe obraji. În schimb, îi zâmbesc. Dulce-amar.

— O baie este o idee bună. Ai putea să-mi aduci adidaşii şi nişte hârtie? Ştii că, de obicei, îmi place să mă fac baie cu aceste lucruri.

— Desigur, Alteţă, spune Mariko, întotdeauna atât de înţeleaptă. Aş putea sugera şi un hanorac cu glugă? Unul închis la culoare care să se piardă printre copacii de pe domeniu? Cred că ştiu unul la modă. Foarte la modă pentru primăvară şi plimbări secrete prin pădure.

28

Akio, te rog nu mă îndepărta

din amintirea ta,

din forma perfectă a inimii tale.

Te rog, hai să continuăm

aşa cum am fost, noi împotriva lumii

<>

Îmi pare foarte rău pentru tot. Vrei să ne întâlnim pe autostradă la borna 40, la ora 1.00 p.m., chiar dincolo de domeniul imperial?

Izumi

Îmi trag gluga pe cap şi alerg peste domeniu. Nu mai am aer când ajung la casa lui Yoshi. Arhitectura este foarte asemănătoare cu a palatului Tōgū – modernă, cu linii simple, dar la o scară mai mică, nu la fel de grandioasă.

Se aude pietrişul scârţâind în spatele meu, şi zgomotul unei arme care se armează.

— Kōgūkeisatsu no meirei de, te o agete kudasai!

Nu m-am gândit niciodată că învăţarea limbii japoneze mi-ar putea salva viaţa. Bine că înţeleg

suficient cât să fac aşa cum mi-a fost ordonat. „Mâinile sus!”.

Mă întorc, cu mâinile ridicate, ţinând scrisoarea între două degete. Este Reina, iar arma ei este îndreptată chiar spre pieptul meu.

— Alteţa Voastră.

Reina îşi pune arma în toc şi se înclină adânc.

— Iertaţi-mă. V-am confundat cu una dintre admiratoarele lui Yoshi.

— E în regulă, spun, cu mâinile încă îndreptate spre cer.

Privirea Reinei este dură.

— Puteţi să lăsaţi mâinile jos.

Le cobor încet.

— Yoshi este acasă?

Este mai mult o afirmaţie decât o întrebare; unde merge Yoshi, îl urmează şi Reina. Pulsul îmi este

încă foarte ridicat. Inspir şi expir, îndepărtând pericolul de moarte.

Ea face semn din cap spre casă.

— Este acolo, s-a întors pe la trei dimineaţa. Nici măcar nu cred că s-a trezit încă. Probabil are o mare durere de cap. Vorbiţi tare dacă puteţi. De fapt, sunaţi la sonerie, urăşte asta.

Uau, Reina, îmi spune ce simte cu adevărat.

— Nu ar trebui să fiu aici, spun, privind casca din urechea Reinei.

Ea ridică din umeri.

— Dumneavoastră uitaţi că eu am îndreptat arma asupra voastră, eu uit că aţi fost aici.

— S-a făcut.

Ne înclinăm una spre cealaltă. Reina se pierde din nou în peisaj. Bat la uşă, apoi doar pentru Reina, sun de trei ori la sonerie în succesiune rapidă. Trezeşte-te. Trezeşte-te. TREZEŞTE-TE.

După câteva minute, Yoshi răspunde. Are părul ciufulit şi îi stă în toate direcţiile. Poartă un tricou alb cu guler în V şi pantaloni de trening din velur cu o bandă aurie cu paiete pe fiecare laterală. El geme, puternic, lung şi dureros.

— I-am spus Reinei că nu primesc niciun vizitator, strigă spre copaci.

Nu sunt convinsă, dar sunt destul de sigură că, oriunde s-ar afla Reina, ţine un deget mijlociu ridicat.

— Oh, tu eşti.

Yoshi se uită la mine cu o privire îngrijorată.

—Ce mai faci, draga mea? Cum rezişti? Aşa se zice? Nu sună bine.

Îmi dau gluga jos.

— Ştii ce s-a întâmplat?

El vorbeşte ironic.

— Chiar dacă ni se interzice accesul la presă, întreaga familie este la curent. Agenţia Imperială a trimis un mesaj. Zâmbeşte, sprijinindu-se de cadrul uşii. Fată rea, rea. Nu ştiam că simţi ceva pentru ofiţerul tău de gardă. Acum, intră şi spune-i vărului Yoshi toate detaliile. Îţi voi prepara ceva de băut. Ce spun americanii? Trebuie să fie ora cinci undeva. Sunt sigur că am înţeles bine.

Se întoarce, iar eu îl apuc de tricou şi îl trag spre mine.

— Ia mâinile, spune el cu o privire îngrozită. E Dior.

Îi dau drumul.

— Ascultă, am nevoie să-i dai ceva lui Akio.

Yoshi îşi ridică bărbia.

— Sunt intrigat. Dă-mi detalii.

— Asta.

Îi pun scrisoarea în mâini.

— Te rog, este important.

Îi spun unde locuieşte.

— Nu pot să dau de el.

— Telefonul i-a fost probabil confiscat de Agenţia Imperială. Întoarce scrisoarea în mână. Ce spune? Nu sunt sigur că aş vrea să fiu implicat în scandalul tău sexual.

— Este doar ca să stabilim un loc de întâlnire. Trebuie să vorbesc cu el.

Expresia feţei lui se înmoaie.

— Izumi. Ce faci? Ştii că nu poate ieşi nimic bun din asta, nu? Doar nu crezi că poţi să ai o relaţie cu un membru al clasei muncitoare.

— Sachiko se căsătoreşte cu un om de rând.

— Sachiko se căsătoreşte cu un moştenitor al unui imperiu al orezului care are legături cu familia Takamori[118]. Ryu îi poate oferi viaţa cu care este obişnuită. Takai, takai, takai.

---

[118] Una dintre cele mai influente familii de samurai din istoria Japoniei. (n.r.)

Cele trei cuvinte sunt un clişeu bine cunoscut, cu mai multe semnificaţii. Venit bun, şcoală bună şi toate celelalte. Caracteristici ideale pentru potenţialul interes într-o relaţie romantică cu un bărbat. Încearcă să-mi dea scrisoarea. Mă dau înapoi, refuzând să o iau.

— Te rog. Fă-o pentru mine.

Oftează lung şi resemnat. Îşi încrucişează braţele, cu scrisoarea sub braţ.

— Ce se întâmplă dacă apare? Fugiţi împreună?

— Dacă apare. Nu fugim.

— Ce se întâmplă dacă nu apare?

Stelele vor exploda. Pământul nu se va mai roti. Mă mut de pe un picior pe altul, cu nasul în jos.

— Nu ştiu.

Expir cu putere. Japonia este Akio. Akio este Japonia. Închid ochii şi-i strâng, apoi îi deschid.

— Dă-i scrisoarea, atâta tot. Sunt sigură că va veni.

Yoshi îşi împinge limba prin interiorul obrajilor.

— I-o voi da.

Zâmbesc şi îl îmbrăţişez.

— Mulţumesc. Nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Îşi pune braţele în jurul meu.

— Ştiu, ştiu, sunt cel mai tare.

Mă strânge în braţe şi-mi dă drumul.

—Şi te rog, te implor... Fă ceva cu părul tău. Nu vei cuceri nicio inimă dacă arăţi aşa.

— Eşti cel mai rău, Yoshi. Pur şi simplu, cel mai rău.

Spun asta dar, pentru prima dată pe ziua de azi, zâmbesc.

Strânge scrisoarea la piept.

— Nu vei şti niciodată cât de emoţionat sunt de cuvintele tale.

Îmi încrucişez braţele.

— Sunt destul de sigură că Reina te urăşte.

— Fals. Blasfemie. Este orbită de dragostea ei pentru mine.

Mă atinge cu scrisoarea sub bărbie.

— Chiar dacă vei avea o relaţie fericită sau nu cu ofiţerul, vei trece peste. Ascultă-mă pe mine. M-am îndrăgostit de nenumărate ori. Îl vei uita.

— Sigur.

N-aş fi putut s-o spun cu mai puţină convingere.

Mă întorc la palat, lăsându-l pe Yoshi cu scrisoarea în mână. Mă gândesc la Akio. La firea lui generoasă. La ochii lui blânzi. La sărutul nostru. Lucrurile nu se pot sfârşi aşa.

29

Am ajuns devreme. Mariko mă acoperă la palat. În caz că întreabă cineva, trag un pui de somn. Soarele este sus şi luminează borna 40 de pe autostradă. Port aceleaşi haine ca şi de dimineaţă. Nu am urmat sfatul lui Yoshi.

Îmi bag mâinile în buzunare, verific ceasul. Aproape ora unu. O maşină schimbă banda, încetineşte lângă bordură, apoi se opreşte, cu luminile de avarii clipind. Uşa se deschide. Îmi ţin respiraţia. Nu este Akio, doar câteva fete. Chicotesc şi se îndepărtează.

Trec douăzeci de minute. Acum întârzie în mod oficial. Este în regulă. Traficul în Tokyo este îngrozitor. Poate că mama lui avea nevoie de ceva. Sau nu a putut trece de mulţimea din faţa casei lui. Da. Asta este. Îi tot găsesc scuze pe parcursul mai multor minute, apoi se face o oră. Mă uit la maşinile care zboară pe lângă mine. Este amuzant cum merge viaţa merge înainte, când a mea pare că s-a oprit. Este ora 2:00 p.m. Găsesc o bancă la câţiva metri mai jos şi mă aşez.

Noora este vigilentă. Îmi scrie.

Noora

Vreun semn?

Eu

Nimic.

Eu

Îmi spui adevărul?

Noora

Întotdeauna.

Eu

Dacă din cauza cuiva la care ai ţinut ai fi dat afară de la serviciu, l-ai ierta, nu? Chiar dacă acel loc de muncă era totul pentru tine şi pentru familia ta? Chiar dacă acel loc de muncă ar fi fost transmis din generaţie în generaţie şi ar însemna onorarea sutelor de ani de tradiţie? Şi faptul că-l părăseşti acoperit de ruşine ar arunca familia în dizgraţie pentru totdeauna?

Noora

Of, draga mea.

Sigur. De-abia pot să respir. Este dureros, ca şi când nişte ţurţuri mici mi-ar perfora plămânii. Mi-am pierdut speranţa. Sunt epuizată. Sunt secătuită de emoţii. Akio nu întârzie niciodată. Nu va veni.

Este timpul să mă retrag. Corpul meu se simte greu şi gol în timp ce mă întorc la palat.

În camera mea, Mariko mă aşteaptă. Mă întreabă:

— Nu a apărut?

Dau din cap întristată. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu pot. Mă plimb prin cameră, atingând cuvertura de pe pat. Am visat atâtea lucruri aici. Ochii mei se opresc asupra cufărului auriu. Un bonsai a fost pus în locul aranjamentului iniţial cu flori de iris. Îl studiez. Ramurile sunt îndoite, diforme. Ca mine. Un os smuls din locul lui poate fi aşezat la loc, dar nu va mai fi niciodată la fel. Asta se întâmplă când americanii de origine japoneză se întorc în Japonia. Fizic, seamănă cu cei de unde provin, dar sunt diferiţi. Diformi. Străini. Şi acesta este adevărul îngrozitor.

Locul meu nu este aici. Atât de multe mă despart de Japonia. Nu voi înţelege niciodată pe deplin obiceiurile, cultura, regulile. Mi-am învăţat ultima lecţie: prinţesele nu au relaţii cu gărzile de corp. Şi nici nu arătă cu degetul, nu merg în faţa Prinţului Moştenitor, nu poartă trening în drum spre aeroport, nici nu o menţionează pe sora prim-ministrului, pur şi simplu, nu se fac astfel de lucruri.

— Izumi-sama? spune Mariko.

— Sunt bine, spun eu fără vlagă.

Sau cel puţin, voi fi. Mă opresc în faţa dulapului. Ocolesc rafturile în culori pastelate şi-mi iau geanta

roşie de pe raftul de jos. Culoarea este ţipătoare, o rană printre toate aceste lucruri fine. Oh, ce ironie! Cum am putut să cred că mă voi potrivi vreodată aici?

— Ce faceţi?

Mariko mă urmăreşte cu privirea, trecând de la o expresie îndurerată şi blândă la una de reticenţă.

— Mă întorc acasă.

Un lucru este de necontestat. Dacă nu aş fi venit în Japonia, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Am fost o proastă să cred că rădăcinile mele se pot extinde dincolo de toate aceste ziduri construite în jurul meu. La urma urmei, în viaţă nu te poţi întinde decât atât cât îţi este pătura.

Îmi pun în geantă pantalonii de yoga, hanoracele, lenjeria de corp, ursuleţul de pluş. Îmi bâzâie telefonul. O coroană luminează ecranul – emoji-ul pe care l-am ales pentru tata. Lasă un mesaj, apoi urmează un alt mesaj. „Trebuie să vorbim. Plec în curând”. Şterg notificările.

Mariko mă urmăreşte.

— Nu-i spuneţi că plecaţi?

„Trebuie să vorbim”. Ultima oară când a spus aceste cuvinte, a fost atât de furios. Nu-mi pot imagina cât de supărat este acum. Nu cred că vreau să aflu. Plus că...

— Este mai bine aşa, spun.

O rană curată se vindecă întotdeauna cel mai bine, pentru că aşa este. Aşa este. Toată lumea va fi mai bine după ce voi pleca eu, probabil mai bine. Totul va fi ca înainte, cu excepţia lui Akio. Nu mă voi ierta niciodată.

Continui să împachetez frenetic. Mariko stă lângă mine, martora disperării absolute. Apelez numărul mamei şi îmi ţin telefonul între ureche şi umăr.

— Zoom Zoom? Vocea ei este somnoroasă.

— Vreau să vin acasă. Poţi să mă ajuţi să-mi rezervi un bilet de avion?

Aud un fâşâit, apoi sunetul unui întrerupător de lumină.

— Ce se întâmplă?

Tac. Am maxilarele încleştate.

— Izumi. Vorbeşte cu mine.

Trag aer în piept. Îl dau afară. Îmi trag nasul.

— Tokyo este o mizerie.

— Dar tatăl tău...

— Te rog, mama, izbucnesc. Tot ce te rog e să mă ajuţi să plec de aici. Îţi spun totul când ajung acolo.

Tot ceea ce contează este să ajung acasă într-o singură bucată, făcută praştie şi ea.

Îi ia un moment să răspundă, dar vocea ei este calmă.

— Bine. Aşteaptă puţin.

Închid. Se va ocupa. Geanta este plină. Mă duc să trag fermoarul.

— Aşteptaţi, spune Mariko.

Aduce dosarul cu istoria familiei mamei mele de pe noptieră. Mi-l întinde. Îmi pun mâinile în jurul lui. Ea nu-i dă drumul. Tragem amândouă de el.

— Vă rog, mai gândiţi-vă.

— M-am hotărât.

Probabil că o vede în privirea mea. Nu mă voi răzgândi. Îşi slăbeşte strânsoarea şi bag dosarul în geantă, apoi o închid.

— Atunci, asta e tot? întreabă Mariko pe un ton monoton, dar cu ochii plini de lacrimi. Plecaţi, pur şi simplu?

— Asta e tot.

Lacrimile se rostogolesc nestăpânite, ale ei şi ale mele.

— Dar trebuie să ştii... eşti cea mai bună doamnă de onoare pe care am avut-o vreodată.

Îşi dă ochii uşor peste cap.

— Sunt singura doamnă de onoare pe care aţi avut-o vreodată.

— Da, dar ştiu asta. Eşti cea mai tare. În plus, eşti şi o prietenă minunată.

Mariko ar fi trebuit să se nască prinţesă.

— Valorezi mult mai mult decât toate Akiko şi Noriko, şi copiii agresivi de la şcoală care te-au făcut să te simţi atât de prost. Nu te voi uita niciodată.

Mariko îşi trage nasul. Găseşte o batistă ascunsă în mânecă şi îşi suflă nasul.

— Care e planul? Cum plecaţi de aici?

— O să iau un taxi de pe autostradă.

Ea clatină din cap.

— Nu. Asta nu se face. Vă voi comanda o maşină. Va veni la indicatorul de autostradă.

— Poţi să faci asta?

— Bineînţeles, spune ea, politicoasă şi impecabilă. Sunt însoţitoarea dumneavoastră. Este datoria şi onoarea mea.

30

În 1991, a fost realizat un studiu în Japonia privind fenomenul răspunsurilor neurovegetative la stresul psihologic care duce la disfuncţia VS[119]. Această afecţiune se numeşte cardiomiopatie Takotsubo. Aşadar, este o dovadă clară: sindromul inimii frânte există.

Zborul spre casă se desfăşoară fără incidente. În timp ce debarc, însoţitoarea de zbor spune:

— O zi plăcută!

Zâmbetul ei este luminos şi bine intenţionat. Este un discurs de rămas bun. Dau din cap din obişnuinţă şi răspund:

— Mulţumesc, dar am alte planuri.

Sunt obosită şi sufăr. Trăiesc o pleiadă de sentimente oribile. Cu prima ocazie, am să mi le dezactivez pe ale mele. Din păcate, sunt în mod clar îngrozită de emoţii. Filmele din avion m-au făcut să

[119] Ventriculul stâng (n.t.)

plâng. Cuplul în drum spre casă care se întorcea din luna de miere m-a făcut să plâng. Când însoţitoarea de zbor a întrebat dacă vreau peşte sau salată cu brânză de capră şi ridichi murate, am izbucnit în lacrimi.

Am un drum lung de făcut prin aeroport. Sunt obişnuită ca Akio să se încrunte, Mariko să se agite şi domnul Fuchigami să-mi atragă atenţia asupra obiectivelor istorice. Pentru a-mi păstra starea de tăiat legăturile cu toţi şi toţi, am blocat numerele de telefon internaţionale. Singurele apeluri pe care le pot primi sunt de la mama şi de la GFA.

Cobor pe scările rulante, cu geanta de pe umăr încărcată cu problemele mele emoţionale profunde. Data viitoare când o să mai vreau să-l caut pe tata doar pentru a afla că sunt o prinţesă, voi face mişcarea inteligentă şi voi renunţa la toată povestea. Da. Data viitoare.

Mama mă aşteaptă. Zâmbesc pentru prima dată când văd că l-a adus pe Tamagotchi. Îl iau în braţe, iar el mârâie şi se zbate până îl las jos. Se ascunde în spatele mamei.

— Atenţie, sunt destul de sigură că a mâncat nişte mâncare cu carne de căprioară în această dimineaţă, spune mama.

— Adevărul e că îi plac la nebunie toate chestiile dubioase.

Îl mângâi pe cap şi el mă muşcă uşor de mână. Apoi mă arunc în braţele mamei, îi simt iubirea şi încep să plâng. Sunt atât de obişnuită să mă înclin şi să încuviinţez din cap, încât atingerea fizică este ceva nou, dar nu nedorit. Miroase a tămâie şi a detergent de rufe. A acasă. Brusc, mi se pare că totul este bine sau măcar puţin mai bine.

Ea îmi mângâie părul, îmi dezmiardă obrajii.

— Of, Zoom Zoom. Îmi povesteşti tot în maşină. Hai să-ţi luăm bagajele.

Ţinându-ne de umeri, ne îndreptăm spre banda rulantă. Mă sprijin pe ea, lăsând să mi se vadă tristeţea. Ea îmi susţine întreaga povară.

Bagajele se învârt deja pe bandă. Îmi caut geanta cu privirea şi observ o pancartă de un roz strălucitor. „Bine ai venit acasă de la spital! Alergia s-a vindecat, uraa!" Trei fete zâmbesc şi dau frenetic din mâini – Noora, Hansani şi Glory.

— Au insistat să vină, spune mama resemnată.

Ştie că nu e cazul să încerce să ne despartă. Ceea ce Dumnezeu a unit, omul (bărbat sau femeie) să nu despartă[120].— Va trebui să stai la mijloc. Va fi cam înghesuit.

Nu-mi pasă. Alerg şi le îmbrăţişez.

— Le-am spus că semnul este prea mult, şopteşte Hansani.

În şcoala primară, Hansani era cam pârâcioasă. Respectă regulile şi nu-i este ruşine.

Mă dau un pas în spate, privind-o pe fiecare.

— Vă urăsc!

Mă întorc spre Hansani.

— Cu excepţia ta, tu eşti minunată.

Apoi, le trag înapoi spre mine.

Călătoria spre casă durează cinci ore. Eu sunt principala sursă de divertisment şi le spun tot.

---

[120] Referinţă la un verset biblic din Noul Testament, din Evanghelia după Marcu, 10:9. (n.r.)

Toate detaliile amare. Cum eu şi Akio am fost la început duşmani. Relaţia în curs de desfăşurare cu tatăl meu. Cum Gemenele Strălucitoare mă sabotau la fiecare pas şi marele final, când au vândut tabloidelor povestea mea romantică interzisă. Peisajul s-a schimbat de la tufişuri la păduri de pini. Pe podeaua maşinii, tronează ambalaje aruncate. Fetele au venit pregătite. Glory a adus chiar şi un biscuit de la Black Bear Diner.

— I-ai spus tatălui tău? întreabă mama.

Rămân tăcută. Chiar i-am spus. După nunta prim-ministrului, am încercat să-i explic despre gemene, cum mi-au înscenat povestea, iar el a refuzat să asculte. Cum m-am simţit? Nu bine. Deloc bine.

— Am fost furioasă, spun în schimb, imitând chipurile malefice stupide ale gemenelor.

— Sunt sigură că orice juriu te-ar fi achitat, mă asigură Noora.

În oglinda retrovizoare, mama zâmbeşte. Hansani stă pe locul din dreapta. Este un copilot excelent, veselă şi luminoasă, arătând spre locurile interesante. Sunt înghesuită între Glory şi Noora. Nu mă deranjează. Este bine, mă simt ca într-un cocon. Cu ele, nimic nu mă poate atinge. Sau cel

puţin, pot să uit pentru o vreme de toate lucrurile care mă rănesc.

— Nici măcar nu-mi mai pasă.

Îmi pasă, dar mai sunt şi alte lucruri asupra cărora vreau să mă concentrez, cum ar fi inima mea frântă.

— Akio mă urăşte. I-am distrus viaţa.

De aceea nu a venit să ne întâlnim în acea zi. Cum ar fi putut, după tot ce am făcut? Iubirea poate răni la fel de uşor pe cât poate vindeca.

— Poate, sugerează cu precauţie Glory, trebuie doar să-i dai timp să-şi revină.

Cred că Glory este un pic prea romantică. Mă bucur că divorţul părinţilor ei nu a dezamăgit-o prea tare. Ea îşi va reveni în ceea ce priveşte relaţiile, dar eu...

Am plecat prea devreme? Am renunţat prea uşor?

— Nu, spun.

Glory nu a fost acolo. Nu e a aşteptat pe trotuar, uitându-se la soarele de pe cer, cu inima-n palmă şi cu sufletul dezgolit, apoi făcut ferfeniţă.

— Nu mai contează, oricum. Nu am fost niciodată una de-ai lor. Nu aparţin Japoniei.

Noora mă mângâie pe picior. Îmi las capul pe spate şi închid ochii. Nu există fericire până la adânci bătrâneţi. Basmele sunt nişte porcării.

Sfârşit.

31

A trecut o săptămână. Mă ascund în camera mea. O vreme, am ţinut pasul cu tabloidele; încă mai publicau articole despre aventura mea, hrănindu-se pe seama subiectului, chiar dacă Akio a dispărut, iar eu sunt pe un alt continent. Nu mai puteam suporta, aşa că am trecut la televiziune, mai ales la reality show-uri. În a şaptea zi, mă uit la o emisiune despre un tip cu cinci soţii. Fac progrese incredibile în performanţa de a-mi plânge de milă. Sunt demnă de un premiu. Mă conving că este un lucru pozitiv.

Trebuie să merg mai departe. De asemenea, nu mi-am făcut nici duş. Afară este cald şi nu e aer condiţionat. Aşa că da, e nasol.

Mama îmi susţine cu reticenţă noul stil de viaţă în sihăstrie. Îmi aduce mâncare şi băutură şi se asigură că sunt trase jaluzelele, chiar şi atunci când reacţionez ca un vampir la lumina soarelui. Jones a trecut pe aici să-mi aducă o tinctură pentru inimi frânte şi nişte produse de aromaterapie – mentă ca să-mi îmbunătăţesc starea de spirit şi să-mi ridice nivelul de energie.

Noora ţopăie. Se uită la pijamalele mele. Am ales o temă de Crăciun în această dimineaţă.

— Cineva a uitat că e după-amiază? întreabă ea.

Părul ei este deosebit de lucios astăzi. Nu-mi place.

Îi arunc o privire fixă, rugându-mă pentru dulcea eliberare a morţii.

Adulmecă aerul.

— Hm, măcar peştera ruşinii miroase puţin mai bine în această dimineaţă. Paciuli şi mentă?

Mă rostogolesc pe spate.

— Jones le-a adus.

— Nu ai fost deloc pe afară?

— Mama a deschis fereastra de dimineaţă.

Nu îi spun că nu am ieşit deloc din casă toată săptămâna. Nu am avut niciun motiv să ies. Lumea este un loc rece. Ceremonia de absolvire va fi peste câteva zile. Toca şi roba sunt în dulap. Presupun că va trebui să particip. Jones plănuieşte o cină festivă. Sunt sută la sută sigură că o face doar ca să petreacă nişte timp cu mama. Este evident. Totul pentru dragostea lui neîmpărtăşită. Bietul fraier. Mi-e milă de el. Chiar îmi e.

La televizor, soţiile suspină pentru că sunt persecutate din cauza părerilor lor. Noora îşi dă ochii peste cap şi stinge televizorul.

— Hei! spun eu, deşi fără vlagă. Mă uitam la emisiune.

— Zoom Zoom!

Se aşază pe pat lângă mine.

— Ai inaugurat un nou nivel al decăderii.

Mă întorc spre ea.

— Nu pot. Pur şi simplu, nu pot. Este prea dureros.

Nu mă gândesc decât la tot ce am avut. Tot ce am pierdut. Cât de distrusă sunt.

— Am crezut că Japonia este răspunsul la toate întrebările. Dar încă sunt eu. Nu s-a schimbat nimic.

Închid ochii şi-mi curg lacrimile. Marea revelaţie după coma mea de şapte zile indusă de reality-show-uri este că nu mă simt altfel.

Se aşază lângă mine şi se bagă în pat. Stăm aproape nas în nas.

— De ce este atât de rău?

Ochii ei sunt plini de îngrijorare.

— N-ai niciodată sentimentul că nu aparţii niciunui loc? De parcă ai fi două jumătăţi discordante care trăiesc într-un singur corp? Nu sunt suficient de americană. Nu sunt suficient de japoneză.

M-am gândit că dacă mă mut într-o altă ţară şi-mi cunosc tatăl mă va întregi, îmi va oferi o modalitate de a îmbina aceste părţi.

Trec câteva secunde.

— Ah. Înţeleg. Ai o dramă existenţială de genul m-am născut în America şi am o rasă diferită.

— E vreo denumire pentru asta?

— Cu siguranţă.

— Care este antidotul?

Inima îmi creşte cu un ultim dram de speranţă.

— Nu sunt sigură că există un remediu. Unele lucruri trebuie trăite.

— Deci nu există răspunsuri uşoare?

— Îmi pare rău. Nu cred. Cu toţii trebuie să ne dăm seama singuri cine suntem şi unde ne potrivim.

— Unde mă potrivesc, atunci?

— Ei bine, spune Noora. Nu sunt sigură, dar cred că te potriveşti destul de bine lângă mine... şi lângă Glory şi Hansani, dar mai ales lângă mine, pentru că sunt cea mai bună, zice rânjind. E ceva, nu?

Îmi trag nasul şi mi-l şterg cu cearşaful.

— Apreciez mult.

— Întoarce-te în tărâmul viilor, spune Noora, luându-mi mâinile în ale ei şi aşezându-le între noi. Dacă nu există un răspuns, cel puţin putem fi împreună în starea noastră de permanentă confuzie. Avem nevoie de tine, zice şi se strâmbă. În plus, trebuie să-ţi schimbi lenjeria de pat. De ce duhneşte a acru?

Bineînţeles. Am vărsat nişte lapte acum câteva zile. Mă gândesc la înţepăturile blânde ale Noorei. Are dreptate. Rolul nu mă reprezintă. Dispoziţia mea naturală este să văd partea plină a paharului. În plus, trebuie să mă desprind de reality-show-uri. Trebuie să o fac pentru mine şi pentru întreaga lume. Este timpul să mă întorc în tărâmul celor vii şi să fiu un membru activ, sau cel puţin semi-funcţional, al societăţii.

Începem prin a lua lenjeria de pe pat. Paşi mici. Noora se îngreţoşează când cad firimituri şi ambalaje, întrebând-o pe mama dacă are la

îndemână un costum de protecţie. Nu mă deranjează.

Băgăm cearceafurile în maşina de spălat, când se aude o bătaie în uşă. Torn o cantitate generoasă de detergent în compartiment şi închid capacul. Asta e tot.

Se mai aude o bătaie în uşă.

— Probabil e Jones, îi spun Noorei, luându-i-o înainte. Ieri a promis că aduce miere proaspătă.

Tamagotchi o ia razna şi vine după mine.

Deschid uşa. Îmi pică faţa. Scot un ţipăt.

Noora se opreşte în spatele meu.

— Este aici, şopteşte ea. Versiunea asiatică a lui George Clooney. În carne şi oase.

Rămân fără cuvinte. Mi se opreşte respiraţia. Ca un peşte pe uscat. În prag, este tata – Prinţul Moştenitor al Japoniei!

32

Zâmbetul lui este uşor, plăcut. Îşi înclină capul.

— Izum-chan. Te-am găsit.

— Ce... Ce cauţi aici?

Tamagotchi adulmecă pantofii şi se agaţă de un crac al pantalonilor lui. Găsesc un os pe podea şi i-l arunc pe hol. Tamagotchi îl urmăreşte.

— Tu m-ai invitat, spune simplu tata.

— Doamne, spune Noora. Le sun pe fete pe FaceTime!

— Bună, rosteşte tata, înclinându-şi capul spre Noora peste umărul meu. Sunt Makoto. Mak, pe scurt. Tatăl lui Izumi-chan.

El întinde o mână. Noora se repede să-şi bage telefonul în buzunar şi să mă împinge din drum, ceea ce este uşor, din moment ce tot corpul meu

este practic suspendat în acest moment. Dă mâna cu tata.

— Noora. Din familia Farzad. Nicio legătură cu familia Farzad care are o curăţătorie chimică.

— Prietena lui Izumi. Mi-a spus multe despre tine.

Noora chicoteşte. Chiar chicoteşte. Încă nu i-a dat drumul la mână. Sigur. E timpul să intervin. Îi despart, apoi o lovesc cu şoldul. Calmează-te, fată!

— Nu te aşteptam.

Acum observ că pijamalele mele în carouri au nasturii încheiaţi strâmb. Nu cred că tata m-a văzut vreodată îmbrăcată aşa. Cum arăt? Bună întrebare. Singurul răspuns este că probabil ca un gunoi, uşor încălzit... Practic, gunoi. Doar gunoi.

— Nu?

Este nedumerit, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic.

De parcă nu l-aş fi făcut de râs cu aşa-zisa aventură toridă, apoi cu plecarea mea fără să-mi iau rămas bun.

— Cred că am ajuns cam devreme pentru ceremonia de absolvire. Oricum ar fi, iată-mă.

Nu am nimic. Cuvintele nu mă ajută.

Noora mă împinge, spunând din colţul gurii:

— Este aici.

— Nu ar fi trebuit, nu poţi...

Discursul meu este grăbit. Ce încerc să spun?

— De fapt nu credeam că vei veni... programul tău. Nu poţi să-ţi iei, pur şi simplu, nişte zile libere. Nu aparţii locului.

Când o spui astfel cred că se simte la fel de rău pe cât pare, dar mi-am închis vieţile în căsuţele lor. E o linie care trece prin centru; o jumătate este Japonia, iar cealaltă, America. Niciodată cele două nu se vor întâlni.

— Bineînţeles că aparţin locului. Tu eşti aici, spune el, de parcă asta ar explica tot. Ţi-am adus un cadou.

Ţine în mână o cutie mică, galbenă, cu Tokyo Bananas[121]. Prăjiturile umplute cu cremă sunt peste tot în aeroport. Mi le oferă cu ambele mâini. Să aduci un omiyage[122] este tradiţional. Nu pot să refuz. Accept cutia cu ambele mâini şi spun:

— Mulţumesc.

Apoi fac un pas înapoi, pun cutia pe masă şi îmi pun mâna pe clanţă. Probabil intenţionez să i-o închid în faţă. Probabil că şi-a dat seama de asta, deoarece pune un picior pe prag.

— Izumi. Ai plecat fără să-ţi iei la revedere.

Îmi las bărbia în jos.

— A fost mai bine aşa. Am crezut...

— Ce? Că aş fi supărat, că ţi-aş întoarce spatele?

— Da.

---

[121] Prăjitură japoneză în formă de banană, făcută din aluat pufos, umplut cu cremă de banane sau cu alte tipuri de arome. (n.r.)

[122] Cadou, suvenir. (n.t.)

Răspunsul la toate aceste întrebări. Simt că Noora îmi pune mâna pe umăr.

— Ai spus că, în calitate de membru al familiei imperiale, se aşteaptă din partea mea să am un comportament absolut ireproşabil.

Se încruntă.

— Am spus asta, dar a fost în contextul discuţiei cu tabloidele. Presa forţează familia imperială să adere la un standard atât de înalt, un standard imposibil. Dar nimeni nu este lipsit de defecte. Nu te-aş învinovăţi niciodată că ai greşit. Aşa ai crezut?

— Ai fost furios la ideea unui potenţial scandal.

Îmi încrucişez braţele şi le desfac.

— Nu, spune el încet. Am fost furios pentru tine, că tabloidele te-ar fi putut răni cu articolele lor răutăcioase. Încercam să te protejez.

Piciorul lui este încă în cadrul uşii.

— Toate astea sunt din vina mea. Am vrut să vii în Japonia, să mă poţi cunoaşte pe mine să-ţi poţi cunoaşte familia ta, dar nu am petrecut suficient

timp cu tine. Nu am apreciat pe deplin darul care mi s-a făcut, ce însemna să te am acolo. Am fost prea oficial în ceea ce priveşte respectarea programului. Timpul nostru împreună nu ar fi trebuit să fie atât de rigid.

Îşi desface braţele, zâmbind.

— Aşa că, iată-mă. Ai petrecut câteva săptămâni în Japonia să afli de unde provin eu. Acum, voi afla şi eu de unde provii tu.

Rămân ca o stană de piatră, mi se opreşte inima. Mi se învârte capul... încerca să mă protejeze... a fost supărat pentru mine...

Noora mă înghionteşte din nou.

— Ce mai aştepţi? Lasă-l să intre, Zoom Zoom. Este surprinsă.

Noora i se adresează tatălui meu. Intervenţia ei mă acoperă. Ani de şiretlicuri faţă de părinţi, ne-a intrat în reflex.

— Îi trebuie câteva clipe să se obişnuiească cu ideea. Dumneavoastră şi cu mine am putea ieşi la plimbare. Aş fi încântată să vă arăt împrejurimile de la Mount Shasta. Ştiţi, să vă duc să vedeţi atracţiile

locale. Dacă sunteţi interesat de creşterea caprelor...

Mama intră în cameră.

— Zoom Zoom, ai încărcat din nou prea mult maşina de spălat...

— Hanako, spune tata.

Uau! I se luminează faţa, de parcă ar lumina-o forţa a mii de sori fericiţi.

Mama se opreşte brusc şi se sprijină de spătarul unui scaun. Se albeşte la faţă.

— Makoto.

El încearcă să facă un pas înainte, dar eu şi Noora îl blocăm. El vorbeşte peste noi.

— Îmi pare rău că am venit aşa...

Face o pauză, clatină din cap parcă ameţit.

—Iartă-mă. Nu te-ai schimbat.

În tandem, Noora şi cu mine ne rotim pentru a o evalua pe mama. Ea se mută de pe un picior pe altul, trecându-şi o mână prin păr.

— Oh... eu... hm... Nici măcar nu m-am îmbrăcat încă.

Mie mi se pare destul de drăguţă. Poartă hainele obişnuite de weekend – blugi, picioarele goale şi unul dintre tricourile feministe cu mesaj. Citatul de azi: Credeţi în Femei.

— Făceam curăţenie.

Tata trece de noi.

— Arăţi minunat.

Noora mă strânge de mână.

— Vezi ce văd şi eu?

Ei se pierd unul în ochii celuilalt.

— Taci, şoptesc. Sunt adulţi.

Tata stă în faţa mamei. Nu o pot vedea. Silueta lui înaltă o acoperă.

— Ce cauţi aici? întreabă ea, la fel ca şi mine.

— Am venit să îndrept lucrurile, este tot ce spune el.

Se aude o sirenă afară. Sunetul se apropie din ce în ce mai mult, multiplicându-se. Lumini roşii şi albastre clipesc lângă ferestrele noastre. Poliţia din Mount Shasta, alături de câteva maşini negre, intră pe alee şi se opreşte făcând pietrişul să sară în toate direcţiile. Tata se îndepărtează de mama.

— Ah. Probabil că ar fi trebuit să zic. Nu am spus nimănui că vin aici. Se pare că a sosit poliţia. Cred că am fost prins.

Nu arată ca şi când i-ar părea rău. Nu-i pare rău deloc. Apoi, face ceva ce nu l-am văzut făcând niciodată.

Râde.

O forţez pe Noora să plece acasă.

Apoi, durează două ore bune ca harababura creată de tata să se liniştească. A venit poliţia. Ambasadorul Japoniei. Chiar şi preşedintele îl sună şi îl invită pe tata la cină, la Casa Albă. Agenţia Imperială este pe drum. Şambelanii şi gardienii imperiali ai tatălui meu vor ajunge aici mâine de dimineaţă. Până atunci, sunt patru maşini de poliţie şi o mulţime de agenţi ai serviciilor secrete în faţa casei noastre. Deoarece nu s-au făcut verificări de securitate la niciunul dintre hotelurile locale, nu avem de ales decât să-l ţinem aici.

Tata pare foarte încântat. Foarte calm. Mama este răvăşită, oscilând între a rămâne cu gura căscată în faţa tatei şi o criză de nervi. Nu am văzut-o niciodată aşa. Varsă o ceaşcă întreagă de apă în timp ce pregăteşte masa pentru cină, arde ravioli, apoi îşi cere scuze întruna.

— Sunt sigură că nu eşti obişnuit cu aşa ceva... spune mama, privind masa – pastele într-un vas crăpat, tacâmurile desperecheate, vesela cumpărată de la piaţa de vechituri.

De asemenea, şi-a pus unul dintre puloverele de serviciu peste tricou.

— Este minunat.

El pare cu adevărat fericit. Mişcările lui sunt relaxate în timp ce îşi desface manşetele şi îşi suflecă mânecile. Un bărbat obişnuit gata să mănânce.

În ceea ce mă priveşte, încă nu sunt sigură cum să mă descurc cu toate. Lucrurile au luat cu siguranţă o întorsătură interesantă.

— Vrei o bere? Încă îţi place mai berea, nu? întreabă mama. Nu am, dar sunt sigură că Jones are. Îţi aminteşti că a trecut prin faza de aia de bere artizanală? îmi spune mama. Groaznic.

Turuie ca o moară stricată.

— Cine este Jones? întreabă tata, punându-şi un şervet de hârtie în poală.

Nu am văzut niciodată un şervet de hârtie la palat. Toate erau din bumbac sau in, bine călcate şi împăturite. Tacâmurile de argint erau fie încălzite, fie răcite în funcţie de felul pe care îl mâncam. Ale noastre sunt proaspăt scoase din maşina de spălat vase, cu pete de apă pe ele.

— Tipul care îi dă târcoale mamei.

Tatăl meu se îneacă cu o înghiţitură de apă.

— Zoom Zoom, mă ceartă mama. Este vecinul nostru. Foarte drăguţ.

— Este îndrăgostit de mama.

— Este posibil să-i fi picat puţin cu tronc, spune mama. Nu e mare lucru.

Tata se încruntă privind în farfurie. Nu-i plac zgârieturile de furculiţă pe care le vede?

— Sentimentele lui sunt neîmpărtăşite? întreabă el.

— Nu ştiu, spun. S-au apropiat destul de mult cât am fost plecată în Japonia. Ştii, nopţile singuratice de primăvară lângă foc...

Tatălui meu îi este dor de privirea stupefiată a mamei. Aveţi încredere în mine. Îi fac o favoare. În romanele mele de dragoste, acest lucru funcţionează întotdeauna. Tot ce citeşti în cărţi este cel puţin pe jumătate adevărat.

După cină, mama spală vasele, iar eu îi prezint casa. Cu totul, durează cinci minute. Petrecem cel mai mult timp în camera mea. Patul încă nu are lenjerie.

Studiază camera. Am făcut acelaşi lucru în camera unde a copilărit Akio, cercetând şi sorbind totul despre el. Trebuie să nu mai gândesc la Akio. Mi-ar plăcea să-i destăinui. „A venit tata. E aici pentru mine? Pentru mama? Pentru amândouă? Nu a primit mesajul când am plecat? Printesa Izumi a plecat.”

Tata se opreşte şi priveşte un poster Hedwig şi Angry Inch[123], care se datorează amabilităţii Noorei. În jurul lui sunt agăţate luminiţe.

— Este foarte diferită de camera ta de la palat, remarcă el.

Iau o grămadă de haine şi le îndes în dulap. Îmi suflu bretonul de pe faţă. Îşi aminteşte oare că m-a întrebat despre camera mea în prima seară împreună în Japonia?

— Da. Îmi pare rău că nu este foarte ordine. Nu am avut timp... sau starea de spirit... să fac ordine.

Îşi reia mersul, apoi se opreşte la pozele înrămate de pe dulap. Toate sunt cu Glory, Noora, Hansani şi cu mine. Cele mai jenante sunt cea pe care mi-a făcut-o Noora în timp ce eu râd, iar Tamagotchi mă linge, părând că-mi bagă limba în gură, şi cealaltă cu întreaga echipă GFA în clasa a cincea şi suntem

[123] Film muzical american celebru din 2001, bucurându-se de un statut iconic în comunitatea LGBT+. (n.r.)

îmbrăcate în ţinute asortate din blugi. Nu e nevoie să spun mai mult.

Încerc să-mi dau seama ce gândeşte. Este dezamăgit de ceea ce a descoperit? Îşi îndreaptă atenţia în altă parte. Se uită mai sus. Este o fotografie şi mai jenantă. Este o poză cu Forest – mai degrabă, ce a mai rămas dintr-o poză cu Forest. I-am înnegrit ochii şi i-am desenat coarne de diavol. Mărturisire: poza lui Akio nu este prima pe care am mâzgălit-o. Sunt recunoscătoare că nu am desenat şi penisuri pe asta. Aceasta este dinaintea fazei lui Izzy cu cerceii-penis, cam din primul an de liceu – o perioadă singuratică şi furioasă.

— Ăsta e Forest. Fostul meu iubit, zic eu.

El analizează fotografia, apoi pe mine.

— Nu am vorbit niciodată despre iubiţii tăi.

— Nu sunt prea multe de spus.

— Ofiţerul din Garda imperială...

— S-a terminat.

Totuşi, încă e groaznic să conştientizez cât de dureros este să-l iubesc. Cât de mult doare să nu-l iubesc. Este un paradox. Tata vine spre mine.

— Poate e mai bine aşa.

— Nu ai fi de acord? întreb serios.

Îşi încruntă fruntea.

— Nu contează dacă sunt eu de acord. Deşi sper să-ţi alegeţi pe cineva care să te iubească la fel de mult cum o iubesc eu pe...

Mama ta. Avea de gând să spună mama ta.

— Cineva un pic mai curajos, poate. Dacă el nu a putut rezista uraganului declanşat de presă, atunci poate că este mai bine să se termine acum. Este nevoie de un anumit tip de persoană pentru a avea o relaţie cu un membru al familiei imperiale.

— De unde ştii că nu eu l-am părăsit?

— Ai fugit din Japonia. Am o oarecare experienţă cu iubirea şi cu fuga de iubire, spune şi îmi face cu ochiul. Prin urmare, trebuie să presupun că inima frântă este motivul pentru care ai plecat.

Asta, printre altele. Poate că el nu este supărat pe mine, dar nu se schimbă foarte mult lucrurile. Cum să explic? E vorba de Akio, dar şi de presă. Gemenele Strălucitoare. Întreaga familie imperială. Aş putea petrece o viaţă învăţând obiceiurile, studiind cultura, dar nu îi voi aparţine niciodată. Sunt o twinkie[124]. Asiatică la exterior, americană în interior. Urăsc acest termen. Asta înseamnă că mă urăsc pe mine? Nu. Pur şi simplu urăsc această clasificare.

— Chiar dacă el m-ar dori, nu ar funcţiona niciodată, nu? Un om de rând şi o prinţesă?

Repet ce mi-a spus Yoshi.

— Viaţa este plină de posibilităţi, Izumi. Dar lucrurile nu se întâmplă în mod magic. Relaţiile presupun multă muncă. M-am temut de acest lucru atunci când am cunoscut-o pe mama ta. Eram prea concentrat asupra mea şi asupra rolului meu. Dacă greşesc şi treaba asta cu ofiţerul de gardă este serioasă, atunci...

— Nu este, i-o retez. Am vrut să fie. Dar cred că el nu a simţit la fel.

— După cum mi-am imaginat.

---

[124] Termen periorativ care denumeşte americanii de origine asiatică. (n.r.)

Cade pe gânduri.

—Vrei să-l izgonesc din oraş? Sunt nouă milioane şi jumătate de locuitori în Tokyo, aşa că şansele să-l întâlneşti sunt foarte reduse. Dar i-aş putea interzice să mai stea în oraş.

Colţurile buzelor mi se ridică.

— Chiar poţi face asta?

— Nu, şi zâmbeşte. Sunt destul de sigur că ar contraveni unei mulţimi de legi. Dar aş face orice îmi stă în putinţă să-ţi uşurez durerea, iar zâmbetul i se lărgeşte. Întoarce-te în Japonia, Izumi-chan.

Devin brusc serioasă.

— Nu. Nu pot.

Chiar şi când am crezut că reuşesc, nu am reuşit. Sunt prea multe de ştiut, mai multe decât poţi afla într-o viaţă. Nu are rost să mergi înainte când cineva sapă o groapă chiar în faţa ta.

— În regulă.

Îşi priveşte ceasul de aur.

—Şambelanii vor veni mâine. Dar le voi spune clar că rămân până la absolvire. Se pare că am trei zile să te conving.

— Eşti liber să încerci.

Zâmbesc pentru a îndulci lovitura. Mi-am învăţat lecţia. Eu şi Ţara Soarelui-Răsare nu suntem compatibile.

Chiar şi aşa, mă bucur că o mică parte din Japonia este aici, cu mine.

33

Prima zi.

Agenţia Imperială descinde în Mount Shasta. Sosesc şambelanii, secretarii, bucătarii personali şi valeţii. În bucătăria noastră are loc o întâlnire privată. Mama şi cu mine suntem scoase pe alee, lângă agenţii serviciilor secrete, gărzile imperiale şi

vehiculele diplomatice pentru vizitatorii dintr-un stat străin. Se aud voci furioase prin ferestre. Tata iese din casă trântind uşa.

— Mak? spune mama.

Eu îl ţin pe Tamagotchi în lesă în timp ce el sapă prin pietrişul de pe alee.

Fruntea tatălui meu se luminează.

— Este în regulă. Tocmai stabileam toate detaliile. Unele întâlniri au trebuit anulate şi reprogramate. Am totuşi o veste proastă. Se pare că nu se pot implementa măsuri de securitate la niciun hotel...

Se scarpină în ceafă.

Sunt destul de sigură că l-am auzit pe unul dintre şambelani spunând contrariul.

— O, spune mama. Păi, eşti binevenit să stai aici. Dar mă tem că nu am loc pentru tot personalul tău, dar poate Jones...

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate. Şambelanii vor sta în corturi dacă este necesar.

Tata afişează un zâmbet triumfător. Ce şmecher! Şambelanii ies din casă, în costume negre şi bleumarin, cărând serviete şi alte lucruri.

— Acum mi-ar plăcea să văd Mount Shasta.

Întinde o mână.

Unul dintre şambelani – sau este secretarul lui? – deschide o servietă. O ţine deschisă în timp ce caută un Ghid al vizitatorilor prin Mount Shasta.

— Ce ar trebui să facem mai întâi? zice răsfoind paginile. O plimbare cu bicicleta? Drumeţii? Să vizităm centrul oraşului?

Mama înghite cu dificultate.

— Presupus că am putea face o drumeţie până la Lake Castle? Poate să trecem pe la Berryvale şi să luăm câte ceva pentru un picnic.

Tata zâmbeşte larg.

— Sună bine.

— Zoom Zoom, eşti de acord cu drumeţia? întreabă mama, arcuindu-şi sprâncenele provocator.

— Absolut, spun plină de fals entuziasm.

Mama îmi aruncă o privire suspicioasă. Mă studiază. Ştie că drumeţiile nu sunt chiar preferatele mele. Ultima dată când mi-a sugerat, am spus ceva de genul: „Mai degrabă i-aş face clismă unei gorile”.

— Excelent, spune el. Vreau să văd tot ce-ţi place ţie.

Tata este entuziasmat. Adevărul este că şi eu sunt.

Ziua a doua.

Încă mă dor picioarele după drumeţia de ieri. Am făcut greşeala de a-l lua şi pe Tamagotchi. A renunţat cam la jumătatea drumului şi a trebuit să-l duc în braţe. Este un câine atât de leneş.

— Şi trebuie mâncat tot?

Tata se uită fix la biscuitul cât farfuria din faţa lui.

— Da.

The Black Bear Diner este destul de gol. Câţiva tipi mai în vârstă joacă dame în spate. Un şofer de camion bea cafea şi mănâncă plăcintă la tejghea. Chelnerii poartă bretele şi se comportă de parcă nu ar fi agenţi ai serviciilor secrete şi gărzi imperiale în separeuri, înconjurându-ne peste tot pe afară. Au apărut paparazzi, dar li s-a interzis accesul peste tot. Poate că Mount Shasta urăşte monarhia, dar urăşte şi mai tare încălcarea vieţii private. Oraşul despre care am crezut că nu m-a vrut niciodată dintr-odată mă susţine.

Tata îşi taie biscuitul cu furculiţa şi cuţitul. Mama râde cu mâna la gură, iar el zâmbeşte de parcă ar împărtăşi o glumă privată. Îşi scufundă bucata de biscuit în unt şi dulceaţă, apoi o mănâncă.

— Este foarte dulce. Îmi place, declară el.

Toată lumea primeşte biscuiţi gratis din partea Prinţului Moştenitor.

După ce ne-am devorat biscuiţii, clătitele pufoase şi cârnaţii plini de grăsime, tata se şterge la gură.

— Aici vii cu prietenii tăi? mă întreabă.

— Da.

Mă joc cu meniul.

Un şambelan stă în picioare, înclinându-se în faţa tatălui meu.

— Scuzaţi-mă, doar un moment, spune el, ridicându-se de la masă.

Mama mă loveşte cu piciorul.

— Au.

— Te porţi ciudat, mă acuză ea.

— Nu-i adevărat, îi răspund. Tu te porţi ciudat. Adică, practic pluteşti pe norişori.

Mama îşi aşază cu grijă şervetul făcut ghemotoc pe masă. Îşi ia capul în mâini.

— Ai dreptate. Unde-mi sunt minţile?

Uau! GFA şi cu mine urmărim un cont de Twitter numit Oare sunt o jigodie?. Oamenii scriu scenarii şi solicită părerea publicului. Ştii, oare sunt o jigodie

să-i cer domnişoarei mele de onoare să slăbească zece kilograme înainte de nuntă? Oare sunt o jigodie pentru că i-am cerut soţiei mele să facă un test de paternitate? Nu aş avea nevoie de el acum. Sunt, fără îndoială, o jigodie.

— Îmi pare rău. Nu te porţi ca o fraieră îndrăgostită.

Se încruntă la mine, suspicioasă.

— Ei bine, cam aşa te porţi, dar şi el. E dezgustător. Urăsc chestia asta, zic, dar fără să cred.

— După toţi aceşti ani... Nu am crezut niciodată că va mai fi o şansă pentru noi. Dar dacă nu vrei...

Mă întind să o mângâi. Uneori mama reacţionează în exces.

— E în regulă. Ai binecuvântarea mea. Doar... încearcă să încui uşa sau poate să atârni o şosetă de mânerul clanţei.

— Izumi! spune ea, revenind la atitudinea de mamă.

Tata îşi încheie conversaţia.

Ridic mâinile.

— Pur şi simplu, nu vreau să văd nimic care să mă traumatizeze pe viaţă.

Ea îşi strânge buzele.

— Cred că ar trebui să discutăm de ce nu te vrei să te întorci cu el.

În excursie, tata mi-a cerut din nou să mă întorc în Japonia. Am evitat întrebarea, arătând spre un ienupăr extraordinar de interesant.

— Nu ştiu la ce te referi.

Brusc, găsesc absolut fascinantă o picătură de apă de pe perete.

— Draga mea.

Aşteaptă să mă uit la ea.

—Trebuie să-i spui.

— Nu putem doar să ne bucurăm de prânz şi de timpul petrecut împreună cât este aici?

Ea se încruntă.

— Crezi că nu-i va plăcea ceea ce ar auzi? Pentru că treaba ta nu trebuie să fie plăcută.

Tata se întoarce.

— Ce am ratat? întreabă el, zâmbetul lui împrăştiind tensiunea de la masă.

Mama îşi încrucişează braţele. Îşi îndreaptă mânia asupra lui.

— Vorbeam despre secolele de presiuni asupra femeilor pentru a fi agreabile şi pentru a se conforma aşteptărilor emoţionale nerealiste.

— Nu pare corect, se încruntă tata.

— Mie îmi spui! pufneşte mama.

I se încleştează maxilarele. Sunt sigură că visează cu ochii deschişi la o revoltă. Arderea patriarhatului. Ştiţi şi voi, lucruri mărunte.

Fac semn către chelneriţă:

—Nota, vă rog.

Ziua a treia.

După-amiază, Glory, Hansani şi Noora vin să-l întâlnească oficial pe tatăl meu. Toate bune şi frumoase, prezentările decurg bine, chiar dacă Hansani face reverenţe. Pare impresionat când află că Noora va merge la Columbia anul viitor. Rămân tăcută. Colegiul de stat unde am intrat eu pare din ce în ce mai puţin interesant. După aceea, mama îi arată tatei grămada de compost. Îmi fac o notă în gând pentru mine însămi: „Dă-i mamei sfaturi despre romantism”.

— Crezi că dacă i-am spune că e nevoie să taie lemne, ar face-o? întreabă Noora, bătând cu degetele pe pervazul ferestrei.

Acum clar îi spionăm, toate patru înghesuite şi privind printre jaluzele. Părinţii mei au rămas singuri de cel puţin trei ori până acum. Ea îi arată ceva şi el dă din cap.

— Probabil că ar fi nevoit să-şi scoată cămaşa. Astăzi este groaznic de cald, remarcă Glory.

— Nu-l mai trataţi pe tata ca pe un obiect, le spun.

Ca de obicei, Hansani este tăcută, dar este vinovată şi ea prin complicitate. Mama şi tata au ajuns la grămada de compost. Muştele bâzâie în jurul ei.

— Nu-ţi băga mâna în compost. Nu-ţi băga mână. Te rog, nu-ţi băga mâna în el, spun.

— Scârbos, spune Glory.

— Şi-a băgat toată mâna, spune Hansani.

Da. Mama ia un pumn de compost şi i-l arată tatălui meu. Spre meritul lui, tata chiar pare interesat. Astăzi s-a îmbrăcat mai lejer, în pantaloni scurţi şi tricou polo. Mama aruncă mizeria înapoi în grămadă, apoi îşi şterge mâinile de blugi.

— O să-i arate cutia cu viermi. Nu pot să mă uit.

Îmi acopăr ochii şi plec de lângă fereastră.

Noora şi Hansani pleacă. Glory rămâne.

— E la cutia cu viermi. Nu vrei să ştii ce face acum.

Noora îmi spune:

— Ne mai uităm la film diseară?

— Da.

Tata a invitat-o pe mama la cină. Mama s-a gândit că mâncarea indiană ar fi o idee grozavă, dar eu i-am tăiat avântul. Pentru curry există mereu un preţ de plătit ulterior, dacă ştiţi la ce mă refer. Le-am rezervat o masă pentru doi la restaurantul italian local.

— Hansani voia să vadă The Bodyguard[125], dar i-am spus că este prea devreme, spune Noora.

Hansani este ofensată.

— Nu-i adevărat.

Noora zâmbeşte.

Mă arunc pe pat.

[125] Film de dragoste american foarte popular, din 1992, în care rolurile principale sunt jucate de Whitney Huston şi Kevin Costner. (n.r.)

— Fără poveşti de dragoste, te rog. Şi fără poveşti cu prinţese, zic eu.

— Dar un maraton de seriale? Schitt's Creek[126]?— Prea vesel, spun.

Glory se întoarce de la fereastră.

— Atunci, un film de groază.

— Da, răspund. Preferabil unul cu un tip drăguţ care este ucis rapid.

34

Fără să-mi dau seama, vine ziua absolvirii. Ziua trece ca într-o aură doar a ei. Pe peluza terenului de fotbal de la liceul Mount Shasta sunt aranjate scaunele şi o estradă. Robele albastre flutură în briza caldă. Noora susţine discursul de şef de promoţie. Când merg să-mi primesc diploma, se aud urale extrem de puternice – mai ales din partea GFA

[126] Serial canadian de televiziune pe format sitcom, care a avut premiera primului sezon în 2015 şi în care sunt urmărite peripeţiile unei familii bogate într-un mic orăşel care îi aparţine. (n.r.)

şi a gărzilor imperiale, cărora tata le-a cerut să poarte haine colorate cu această ocazie. Se pierd complet în mulţime cu tricourile, pantalonii şi căştile lor. Complet.

După aceea, Jones se dă peste cap şi nu precupeţeşte niciun efort ca să pregătească un festin numai cu ingrediente nemodificate genetic, netratate cu pesticide, crescute în ferme, vegane, pe principiul „nimic din ce mâncăm nu are o mamă.” Un bufet suedez imens este amenajat pe o masă de lemn şi luminat de ghirlande cu beculeţe. Pe gazon se află scaune de toate felurile şi modelele, chiar şi o canapea veche. Soarele apune într-o paletă de nuanţe de roz şi portocaliu. Starea de spirit este veselă. The Grateful Dead se aude în boxe. Noora, Glory şi Hansani sărbătoresc fiecare cu familiile lor, dar vor veni şi ele în curând. Compania este plăcută: un amestec de prieteni ai lui Jones, colegii de serviciu ai mamei, oficiali ai Agenţiei Imperiale şi gărzi. Toată lumea pare să se înţeleagă bine.

Îmi pun pe o farfurie paella de legume cu orez brun şi mă plimb prin pădure. Încă purtând roba albastră care îmi irită pielea, mă aşez pe un buştean, bucurându-mă de câteva clipe de linişte. Tata va pleca în curând.

Se aud zgomote de paşi călcând pe ace de pin.

— Pot să stau un pic cu tine? întreabă Jones.

Are o farfurie în mână şi poartă un costum de catifea reiată de culoarea diareei, cu o cravată roşu-burgund şi papuci Birkenstock. Arată îngrozitor. Cu adevărat îngrozitor.

— Sigur. Stai jos.

Peste peluză, printre golurile dintre copaci, îi văd pe mama şi tata vorbind animat, cu capul aplecat unul către celălalt ca nişte magneţi care îşi caută cealaltă jumătate.

— Greu să concurezi cu un prinţ, spune cu tristeţe.

Aproape că îi curg lacrimile în paella.

— De-asta ţi-ai pus costumul?

— Da.

Îşi lasă jos farfuria. Îşi desface cravata.

—Urăsc nenorocitele astea de haine. Nu mă reprezintă.

Îşi scoate cravata şi o aruncă la pământ. Îşi desface nasturii de sus.

— Trebuie să rămâi la ce-i al tău, ştii? Mă bucur că nu mi-am ras barba.

El îşi pipăie maxilarul, trecându-şi o mână peste gloriosul său păr facial.

— Probabil.

— Îţi place cina?

Îmi ridic farfuria.

— Gustoasă.

O pun înapoi în poală, dorindu-mă să fiu din nou singură.

—Îţi mulţumesc pentru tot.

Mă bate pe spate.

— Eşti un copil de treabă, Izzy.

Tata şi mama îşi fac drum peste gazon, cu privirile îndreptate spre noi.

— Domnule Jones, spune tata, întinzându-i mâna. Vă mulţumim că aţi găzduit această petrecere. Dacă veniţi vreodată în Japonia, sunteţi binevenit la palat.

Jones se ridică în picioare şi dă mâna cu tata, strânsoarea devenind rapid competitivă.

— Doar Jones. Fără formule de politeţe. Mulţumesc pentru invitaţie, dar am opinii puternice cu privire la instituţia monarhiei. Intră în conflict cu valorile mele fundamentale de egalitarism.

Se desprind.

— Desigur. Îţi respect poziţia, spune tata imperturbabil.

Jones se întoarce spre mama.

— Dacă ai nevoie de orice, Hanako, ştii unde să mă găseşti.

Eu sunt următoarea. Jones se apleacă, îmi strânge nasul între degetul mare şi cel arătător.

— Tit-tit!

Încerc să mă sustrag. Este un ciudat. Dar este al nostru. Nu putem decât să-l acceptăm, cred.

Apoi se îndepărtează, călcând peste acele de pin şi ţipând la unul dintre prietenii săi să bată în tobele de bongo. Probabil este un lucru bun că tata va pleca în curând. Mai întâi bongo-urile, apoi se dau jos hainele.

— Vecinul tău este... interesant, spune tata.

— Te obişnuieşti cu el, spune mama. Este bine intenţionat.

El dă din cap cu înţelepciune.

— Trebuie să plec în curând. Izumi-chan, facem o plimbare?

Deja se apropie şambelanii. Gărzile imperiale zumzăie, gata să se pună în mişcare.

— Sigur.

Mă ridic, lăsându-mi farfuria lângă cravata lui Jones. Mama dispare, dar rămâne prin preajmă.

Eu şi tata mergem ne plimbăm prin pădure, paşii noştri şerpuind pe cărare.

— Eşti gata să pleci acasă?

— Mi-e dor de patul meu, râde el.

Salteaua pe care a dormit are cocoloaşe şi e plină de praf.

—Dar nu. Mi-aş dori să vii cu mine.

Este pledoaria lui finală. Întrebarea i se citeşte în privire. „Nu te răzgândeşti?”

Roba mi se umflă la o adiere. Îmi încleştez pumnii şi mi se strânge stomacul.

— Nu pot.

Rămân aici, petrec vara cu GFA şi mă înscriu la Colegiul din Siskiyous în toamnă. Este stabilit.

— Mai este şi altceva ce nu-mi spui? Altceva ce s-a întâmplat acolo? Nu înţeleg de ce eşti atât de încăpăţânată. Nu-ţi stă în fire.

Vocea lui este aspră din cauza frustrării.

Ceva din mine izbucneşte, se desfac baierele. Nu mă pot abţine.

— Sunt... îmi tremură vocea. Nici măcar nu mă cunoşti.

Privirea mea este dură, încrâncenată, de neclintit. Nu ştiu ce fac, ce spun, dar continui.

— Nu-mi ţin camera curată. Mama trebuie să mă oblige să spăl rufele. Notele mele sunt mediocre, în cel mai bun caz. Dacă aş aplica la Columbia sau la Harvard, hohotele lor de râs s-ar auzi în întreaga lume. În ultimii doi ani, rezoluţia mea de Anul Nou a fost să mănânc lucruri cu cât mai mulţi fulgi de ciocolată pe ele. Citesc în special romane de dragoste, urmate îndeaproape de cele de fantasy. Îmi iubesc prietenii, dar facem tot soiul de şotii, de genul: hai să vedem dacă încăpem în frigider sau hai să cumpărăm un singur strugure de la magazinul alimentar sau hai să jucăm „Podeaua este lavă” o sâmbătă întreagă.

Clipeşte spre mine.

— Lavă?

Dau din mână.

— Când te prefaci că pământul este o lavă fierbinte şi nu îl poţi atinge pentru că altfel te vei topi. Este o prostie.

Dar e atât de distractiv. Mă uit la el.

— Nu l-ai jucat niciodată când erai copil?

— Nu am avut prea mulţi prieteni. Am jucat Go cu fratele meu.

Desigur. Go – un joc abstract de strategie. Obiectivul este de a câştiga mai mult teritoriu decât adversarul tău. Pe scurt, jocuri introductive de război pentru copii.

— Vezi. Despre asta e vorba.

Îmi las umerii în jos. Jocurile noastre din copilărie sunt un exemplu perfect al distanţei dintre noi, al diferenţelor care ne despart. Facem parte din lumi diferite.

— Care e ideea?

E confuz.

— Ideea este... ideea este că eu sunt din America.

Este uimit. Spun adevărul. Aşa că o ţin pe-a mea mai departe, chiar dacă s-ar putea să aterizez prost.

— Oricât de mult aş încerca, nu pot fi cine vrei tu – cine vrea Japonia să fiu.

Respir neregulat.

El se gândeşte şi răspunde.

— Nu vreau să fii ceea ce nu eşti. De ce ai crede aşa ceva vreodată?

— Nu sunt perfectă, spun eu şi-mi ridic ferm bărbia.

— Nici eu, îşi ridică şi el bărbia la fel de ferm.

— Nu voi fi niciodată suficient de bună pentru Japonia. Nu îi voi aparţine.

— Eşti fiica mea, spune el cu glas domol, dar încărcat de patimă. Locul tău e lângă mine.

Expiră încet, privind copacii, păsările.

—Aş vrea să îţi spun să nu-ţi faci griji cu privire la ce-ar putea spune lumea, dar în practică este mult mai dificil. Sincer, grija nu dispare niciodată. O să greşeşti. Ziarele vor scrie. Uneori, simţi că viaţa nu-ţi aparţine. Aceasta este viaţa ca membru al familiei imperiale şi greutatea pe care trebuie să o purtăm. Izumi-chan, spune el, cu vocea îmblânzită, privindu-mă. Întoarce-te în Japonia. Să rezolvăm lucrurile împreună. Nimic nu este de nerezolvat.

Înclin spre da. Dar cuvântul este ca un zid pe care nu-l pot escalada.

— Bine. Nu te voi mai presa, spune şi oftează. Am invitat-o pe mama ta în Japonia. Şi ea a refuzat.

Mă mut de pe un picior pe altul, uitându-mă lung în pământ.

— Eşti binevenit aici oricând. Te vom primi oricând. Îmi pare rău.

Intenţionează să vină din nou în august.

— Să nu-ţi pară, spune repede. Doar să nu mă îndepărtezi din viaţa ta. Promiţi?

— Promit, spun, apoi fac o pauză aşteptând.

Nu este totul perfect, dar situaţia dintre mine şi tata este bună. Îmi ridic bărbia.

— Crezi că ar trebui să ne îmbrăţişăm?

— Cred că dacă ar exista vreodată un moment potrivit pentru ca doi oameni să se îmbrăţişeze, acesta ar fi.

El îşi deschide braţele. Mă strecor la pieptul lui.

— Fulgi de ciocolată? îmi şopteşte prin păr.

— Oh, da. Aduc veselie în orice mâncare. Fac totul mult mai festiv.

Ne despărţim.

— Este perfect logic, spune tata.

Se înclină uşor spre mine.

— Fiica mea.

Eu mă înclin la fel spre el.

— Tată.

35

Mama şi cu mine îl conducem pe tata la maşină. Parcă am încerca să încetinim timpul. Nu vreau să se termine. Mereu mi s-a părut suficient să fim doar noi două, eu şi mama. Dar acum, perspectiva de a reveni la existenţa noastră împreună mă umple de o senzaţie acută de singurătate. Ajungem prea repede la alee. Un ofiţer de gardă imperială ţine portiera unei maşini negre.

— Atunci, ne vedem la sfârşitul lunii august, spune tata. Mai puţin de nouăzeci de zile.

— Nouăzeci de zile, răspund.

Mă îmbrăţişează şi îmi şopteşte:

— Sunt atât de mândru de tine.

Mă sufoc.

El îşi îndreaptă atenţia asupra mamei, îi atinge obrazul, se apleacă înainte şi o sărută. Îmi îndepărtez ochii de la acest moment intim.

— Pe curând!

În vocea lui se aude o promisiune. Ne fixează cu o ultimă privire, face un semn din cap, apoi urcă în maşină. Se trântesc portierele. Pornesc motoarele. Urmărim luminile roşii parcurgând aleea şi dispărând pe stradă. Mâna mea o caută pe a mamei.

— Ei bine, asta e.

Simt un nod în gât. Tristeţe. Regret. Confuzie. Procesez încet ultimele douăzeci de minute, toate cuvintele lui. „Locul tău este lângă mine”.

— Şi a plecat, spune mama.

— Se va întoarce în curând, îi spun.

— Da. Cât ai clipi.

Nu sunt sigură dacă ea mă linişteşte pe mine sau se linişteşte pe sine.

— Adică, de ce aş merge în Japonia? întreb eu complet aeriană.

— Din dragoste, spune ea cu regret.

Ce trebuie să dovedesc? Ce dacă nu voi fi acceptată niciodată? Mă accept eu. Lacrimile de pe obraji sunt reci. Plâng, dar sunt lacrimi de fericire şi de tristeţe în acelaşi timp. Realitatea este dură. Totul este atât de evident – o revelaţie la fel de strălucitoare şi clară ca apusul soarelui. Nu am o jumătate americană sau una japoneză. Sunt o persoană întreagă. Nimeni nu-mi poate spune dacă sunt suficient de japoneză sau prea americană.

Mă opresc.

— Mama?

— Da, draga mea.

Încă priveşte drumul, urmărind cum i se îndepărtează a doua şansă.

— Cred că am luat o decizie greşită, îi spun eu atrăgându-i atenţia.

— Cred că şi eu am luat o decizie greşită, îmi răspunde ea.

Afişez un rânjet.

Nici măcar nu ne facem bagajele şi abia avem suficient timp să ne dăm seama unde va sta Tamagotchi. Jones este de acord să-l ia, deşi refuză să-l plimbe în lesă. Noora apare în mijlocul zăpăcelii generale.

— Trebuie să-l prindem din urmă pe tata, zic eu agăţându-mă de ea.

Noora strânge în mână cheile de la maşină.

— Te rog. Am aşteptat toată viaţa momentul ăsta.

Suntem în maşina Noorei, mergând cu viteză pe stradă şi ajungând pe bulevardul Mount Shasta. Noora schimbă benzile fără nicio ezitare prin mijlocul balamucului din trafic.

— Ce facem? E o nebunie! spune mama. Doamne, Noora, dacă ştiam că şofezi în halul ăsta, n-aş fi lăsat-o niciodată pe Izumi în maşină cu tine. Farurile! Te rog, aprinde farurile!

Se întunecă. Noora râde şi îşi aprinde farurile. Depăşeşte o maşină care se apucă să claxoneze frenetic.

Continuare e un pic învăluită în ceaţă. Cumva, am sărit de la punctul A la punctul B, am ajuns lângă rampa de la poarta I-5 şi am prins coloana oficială imperială. Steagurile japoneze flutură pe capota maşinilor. Tata e acolo, în maşina din mijloc.

Mă întind şi apăs pe claxon. Tiiiiit! Tiiit-tiiiiiiit! Lumini roşii şi albastre clipesc în oglinda retrovizoare a Noorei. Traficul aproape se opreşte din cauza agitaţiei.

— Trage pe dreapta, Noora, spune mama. Ne oprim aici din încălcarea altor legi.

— Sunt atât de aproape, spune Noora, oprind maşina. Suntem doar la câteva maşini în spatele lor.

Nu mai aştept până când Noora opreşte de tot maşina. Deschid portiera şi ies în trafic, alergând disperată. Fluturând din mâini, strig:

— Aşteptaţi!

Mi se pune un junghi într-o parte. Jur, dacă mă întorc la palat, voi începe un nou regim de jogging. Roba de absolvire flutură, părul îmi zboară. Coloana imperială frânează. Apoi se deschide o portieră. Coboară tata.

— Izumi-chan.

Mă opresc în faţa lui, îmi pun mâinile pe genunchi. Maşinile trec pe lângă noi. Ridic un deget.

— Am nevoie de un moment să-mi trag sufletul.

El strigă ceva în japoneză. Mi se aduce o sticlă cu apă.

— Ce se întâmplă?

Mă ajută să stau în picioare.

—Hanako?

Îşi îndreaptă atenţia spre mama, care vine spre noi.

— Este o scenă mai dramatică decât am crezut că va fi, spune ea, dându-şi o şuviţă de păr după ureche.

— Noi... fac un gest frenetic arătând spre noi şi spun, abia respirând... vrem să mergem în Japonia.

— Vreţi?

Toate legile privind limita de viteză pe care le-am încălcat. Tot traficul pe care l-am blocat. Faptul că aproape am căzut de epuizare. Ca să văd chipul tatălui meu luminat de bucurie. Merită tot.

— Mai ai două locuri?

Mama este puţin timidă. În mod clar, provocăm o scenă. Gărzile imperiale reţin poliţia din Mount Shasta. Am evitat la mustaţă un incident internaţional.

Tatălui meu pare să nu-i pese.

— Întotdeauna, spune el. Întotdeauna.

Ne hotărâm să ne întoarcem acasă şi să împachetăm câteva lucruri. Să încuiem uşile, să ne asigurăm că Noora nu primeşte amendă sau nu este băgată la puşcărie. Tata ne însoţeşte şi îşi amână zborul.

La Redding Airfield, un mic aeroport municipal din apropiere, ne îmbarcăm într-un avion privat. Interiorul este pluşat – scaune din piele albă cu inserţii de mahon, lumină caldă şi o măsuţă cu aranjamente florale vesele. Şambelanii stau în faţă, garda imperială în spate, mica noastră familie strânsă în mijloc.

— Ştiţi, spune tata în timp ce avionul începe decolarea, aţi fi putut să sunaţi.

Mama se uită pe geam. Stă lângă el şi nu spune prea multe. Cred că este într-o stare generală de şoc. Nu-i e clar în ce se bagă, riscând totul pentru dragoste. Dacă va funcţiona sau nu. Vom vedea. Propria mea poveste de dragoste sigur nu a funcţionat, dar am mari speranţe pentru ei. Poveştile de dragoste sunt irezistibile, din punctul meu de vedere.

Odată ce am atins altitudinea de croazieră, şambelanii se retrag. Sunt multe probleme legate de situaţia noastră actuală. S-a decis că mama va fi strecurată în palat, iar vizita ei va fi un secret. Aşa vrea ea. Apoi, pe ordinea de zi urmez eu. Ce vor

face în privinţa mea şi cum să rezolve problemele pe care le-am creat reprezintă două subiecte fierbinţi. Tabloidele încă publică articole privind aventura mea. În absenţa noutăţilor, au început să inventeze tot soiul de ciudăţenii inedite: Prinţesa Izumi însărcinată cu copilul bodyguardului, Prinţul Moştenitor şi-a trimis fiica departe pentru a-i ascunde tatuajele.

Şambelanii au o mulţime de idei. O conferinţă de presă ţinută de Prinţul Moştenitor? Postări cu tag-uri pe reţelele sociale? Negarea întregii poveşti, argumentul că fotografiile pot fi trucate?

— Dacă îmi permiteţi.

Îmi dreg vocea să mă fac auzită. Mă bâlbâi din cauza emoţiei şi a bătăilor accelerate ale inimii.

— Am o sugestie cu privire la ceea ce aş vrea să fac.

Îmi ia ceva să-i conving. Tata este cel mai mare susţinător al meu. Planul este pus la punct şi aprobat. Trag aer în piept, privind spre noaptea de cerneală. Este puţin ameţitoare această putere. Când aterizăm pe teritoriul Japoniei, încă zâmbesc.

36

Palatul Tōgū este neschimbat. Mariko îşi reia atribuţiile, de parcă nu aş fi plecat niciodată. Doamne, ce binecuvântată sunt că am două locuri pe care să le pot numi acasă! Mount Shasta, Tokyo – ambele fac parte din mine şi nu mai sunt doar piese separate. Sunt împletite împreună, nedespărţite.

La patruzeci şi opt de ore de la sosirea noastră, mă aflu în sufragerie. Tata este aici, dar mama este la plimbare. Nu vrea ca vizitatorii noştri să o vadă. În cameră este agitaţie. Şambelanii în cele mai bune costume se află în diferite stadii de îngrijorare. Personalul imperial intră şi iese, oferind băuturi răcoritoare. Noul meu ofiţer de securitate este şi el prezent – un bărbat cu bărbia lată, cu o predilecţie pentru purtarea ochelarilor de soare chiar şi în interior, şi cu o mină de parcă ar mesteca viespi. Apoi, presa – Yui Sato şi fotograful ei. Yui este redactorul-şef al publicaţiei Femeile de azi!, o mică revistă exclusivistă, cu un tiraj bun şi cunoscută pentru orientarea progresistă în privinţa femeilor. A fost ideea mea. Există o zicală: dacă nu-i poţi învinge, aliază-te cu ei. Este fără precedent. Un interviu în exclusivitate cu un membru al familiei imperiale, realizat de către un reporter din afara elitistului Club Imperial de Presă. Domnul Fuchigami

a adus o selecţie de reviste pentru femei din care să pot alege, şi le-a răsfirat pe masă.

Mariko îmi dă cu fard în obraji. Interviul va apărea tipărit, fiind însoţit de fotografii. Fotograful îmi face câteva instantanee de încălzire. S-a convenit că toate imaginile vor fi aprobate de Agenţia Imperială. Vom avea şansa de a citi articolul înainte de publicare, dar nu avem dreptul să-l aprobăm sau să-l respingem – indiferent ce va fi scris în articolul din Femeile de azi! exact aşa va apărea.

— Sunteţi sigură că vreţi să purtaţi asta? Mariko îşi muşcă buza inferioară.

Este a patra oară când îmi verifică alegerile în ceea ce priveşte ţinutele.

Îmi netezesc cu mâna fusta bleumarin şi îmi verific nasturii din perle ai puloverului. Pe dedesubt, port tricoul cu Revolte, Nu Diete, deşi este greu să vezi scrisul. Este în regulă. Ştiu că este acolo.

Yui face o reverenţă adâncă.

— Vă mulţumesc pentru această onoare, Alteţa Voastră.

Îmi înclin capul, apoi întind o mână spre ea. Trece un moment înainte să-mi dea mâna. Strânsoarea ei este puternică şi sigură de sine. Încep să am îndoieli. Îmi pun la îndoială alegerile. Luciditatea mea. Ce fac? În ce m-am băgat? În loc să-mi îndepărtez teama, îi dau voie să zburde liberă, să adulmece, să vadă că nu există pericol, atâta timp cât spun adevărul.

Yui se aşază pe canapea. Un asistent îi întinde notiţele. Nici eu, nici domnul Fuchigami nu am văzut întrebările înainte. Mariko se îndepărtează. După ce începem, nu va exista nicio întrerupere – un alt detaliu asupra căruia aşa s-a convenit. În prima jumătate voi fi doar eu. În a doua parte, ni se va alătura şi tata.

Fotograful ridică aparatul de fotografiat. Afişez un zâmbet. Am o atitudine puternică. Parcă Dumnezeu mi-a dat dintr-odată puterea de a duce discuţia asta ca şi când ar fi difuzată în boxe în public.

— Gata? întreabă Yui, cu o privire şireată.

Nu mă va menaja. Nici nu vreau. Sunt dispusă s-o fac. Am ieşit din universul Mount Shasta, am sărit peste calea prinţesei şi am luat-o pe propriul meu drum. De acum încolo, îmi voi croi propria direcţie. Nu va fi uşor să echilibrez responsabilităţile imperiale, să susţin tradiţiile şi să-mi rămân fidelă mie însămi. Dar e posibil. Aşa vreau eu să fie.

Dau din cap.

— Să începem.

Interviul durează aproape toată dimineaţa. Yui a pus câteva întrebări grele. Cred că am răspuns bine. Vom vedea când revista va ajunge la chioşcurile de ziare peste câteva zile. Vara a năvălit peste Tokyo, lipicioasă şi dulce. În ciuda canicule i de după-amiază, decid să fac o plimbare. Nu-mi strică, în fond, să-mi folosesc cele două picioare din dotare. Am şi eu dreptul să mă răzgândesc. Nu mă ostracizaţi. Evoluţia face parte din viaţă.

Mama şi tata iau prânzul în oraş. Un restaurant a fost închis pentru ei. Au fost semnate acorduri de confidenţialitate, a fost o întreagă tevatură. M-au invitat să-i însoţesc, dar am refuzat.

În schimb, mă plimb pe domeniu, cu noul ofiţer de gardă imperială în spatele meu. Sunt foarte concentrată când aud paşi. Se apropie Gemenele Strălucitoare. Ele poartă echipamente asortate de alergare. Au părul strâns în cozi de cal elegante. Strălucesc de transpiraţie şi au obrajii îmbujoraţi. Se opresc în acelaşi timp. Încă este ciudat. Nu mă voi obişnui niciodată cu asta.

— Verişoară, spune Noriko.

— Am auzit că ai acordat un interviu în această dimineaţă, spune Akiko.

Ştiu ce urmează. O ameninţare. Noriko îşi trece limba peste dinţi.

— Dacă ai spus ceva despre mama noastră...

Am cam terminat-o cu conflictele din familie.

— Da, da, mă veţi distruge. Oricum, mi se pare că deja mi-aţi făcut cel mai mare rău.

Se privesc una pe cealaltă, apoi se concentrează din nou asupra mea.

— Ce vrei sa spui? întreabă Noriko.

Probabil crede că n-am habar.

— Mă refer la pozele cu Akio. Faptul că le-aţi vândut Gazetei mondene probabil că e o nouă limită a abjecţiei chiar şi pentru voi.

Akiko se strâmbă.

— Nu noi am dat pozele tabloidelor.

— Sigur.

Vocea mea este sarcastică. Îmi încrucişez braţele. Ofiţerul meu stă lângă mine, cu mâinile împreunate. Gemenele Strălucitoare au, de asemenea, o pereche de gardieni în apropiere. Mă întreb ce ar face dacă ne-am lua la bătaie.

— Serios, spune Noriko.

— Sigur te cred.

Cu siguranţă nu o fac, şi este clar din tonul meu.

Akiko spune:

— Ah. Chiar crezi că am vorbi cu tabloidele? S-au purtat oribil cu mama noastră. Cu noi. N-am supune niciodată pe altcineva acestui tratament.

Le privesc pe amândouă. Atitudinea lor este relaxată. Cu siguranţă nu se poartă cu viclenie. Fie mint ca nişte sociopate autentice, fie spun adevărul. Are sens... Îmi aduc aminte cât de protectoare erau faţă de mama lor de ziua împăratului. Poate că într-adevăr urăsc tabloidele.

După un timp, Noriko vorbeşte:

— Aproape că ne-a fost milă de tine.

O spune de parcă i se pare foarte enervant statutul ăsta de... fiinţă umană.

— Ne crezi sau nu, nu noi te-am turnat, spune Akiko.

Îşi reiau alergarea, lovindu-mă cu umerii lor osoşi când trec pe lângă mine. Gărzile lor imperiale le urmează.

— Dacă nu aţi făcut-o voi, atunci cine? strig după ele, frecându-mi umerii.

Noriko se întoarce.

— N-am idee.

Este tot ajutorul pe care îl primesc de la ele. Mă uit după ele până dispar din raza mea vizuală. Îmi scot telefonul şi trimit imediat un mesaj către GFA.

Eu

Tocmai am dat nas în nas cu Gemenele Strălucitoare. Spun că nu m-au turnat ele.

Hansani

Ce?

Noora

Le crezi?

Eu

Da, din atitudinea lor reiese că nu ar face asta niciodată. Ai văzut ce i-au făcut tabloidele mamei noastre?

Glory

O întorsătură neaşteptată!

Noora

Dacă nu au făcut-o ele, atunci cine?

Mă tot gândesc la asta. Articolele menţionează pe cineva din interiorul palatului. Am presupus în mod natural că sunt Gemenele Strălucitoare. Dar ar fi putut fi altcineva din familie... Tresar, gândindu-mă la o anumită persoană. Singura persoană care avea acces atât de neîngrădit la mine. Este ca şi când m-ar fi lovit cineva cu pumnul în burtă.

Douăzeci de minute mai târziu, ajung acasă la mătuşa şi unchiul meu. Fac un tur şi, iată, Yoshi se află în curtea din faţă stând la soare, cu o băutură ridicolă cu umbreluţă pe o masă din apropiere.

— Rămâi aici, îi spun gărzii mele. Nu vrei să vezi ce urmează.

Reina este, de asemenea, în apropiere. Îi fac rapid cu mâna. Pe măsură ce mă apropii, Yoshi zâmbeşte. Îi citesc gândurile.

— Am auzit că te-ai întors. Vino, ia loc. Bea ceva.

Face semn spre scaunul de lângă el. Are pieptul acoperit cu un fel de ulei şi nu are deloc păr.

— Nu, mulţumesc. Nici măcar nu e ora prânzului.

La auzul vocii mele aspre, îi dispare zâmbetul.

— Eşti prost dispusă, spune el.

— De ce ai făcut-o? întreb, strângându-mi pumnii.

— Nu sunt sigur că ştiu despre ce vorbeşti.

Se lasă pe spate pe şezlong, ridicându-şi bărbia spre soare.

— De ce ai vândut fotografiile acelea tabloidelor?

Ar fi trebuit să mă simt în siguranţă cu el.

— A, asta, spune el încet.

Face o pauză lungă. Mă bate soarele în cap. Aerul miroase a pin şi a ulei de plajă.

— De ce ar face oricine orice? Pentru bani, spune ridicând din umeri. Aveam nevoie de venituri pe lângă cele oferite de familia imperială. Ştii că, în calitate de prinţ, chiar nu am competenţe potrivite pentru a câştiga bani, nu?

Trag aer adânc în piept. Mă bucur că nu neagă. Că nu va trebui să scot adevărul de la el.

— Am crezut că eşti prietenul meu.

Durerea este evidentă din poziţia lăsată a umerilor, din vocea tremurătoare şi ochii plini de lacrimi.

Yoshi se ridică, îşi scoate ochelarii de soare. Îşi înclină capul.

— Sunt prietenul tău. Sau cel puţin, am fost prietenul tău. Nu intenţionam să te plac atât de mult. Mi-aş dori ca lucrurile să fie diferite. Dar... clatină din cap. Nu ştii cum e să creşti aici. Ce povară este – cineva îţi spune mereu ce să faci, unde să mergi. Nu este deloc o viaţă uşoară.

Îşi pune din nou ochelarii de soare, concediindu-mă din gesturi. Yoshi cel rafinat şi fără griji revine. Este o farsă îndelung studiată, această mască pe care o poartă. Am crezut că este o aparenţă pentru un interior blând. Dar acum înţeleg. Este doar un băiat trist şi pierdut, care ar face orice pentru a obţine ceea ce doreşte.

— În plus, ţi-am făcut o favoare oricum. Ai spus că vrei să pleci acasă.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Mi-e rău. M-a rănit. L-a rănit pe Akio. A distrus vieţi din dorinţa de a câştiga bani. Pentru a-şi putea permite ce, un apartament? Un bucătar privat?

— Era o decizie pe care trebuia să o iau eu.

— Izumi.

Ţâţâie din buze.

— Ce a fost a fost. Valetul îmi face bagajele chiar în timp ce vorbim. Mă voi muta imediat ce noul meu apartament va fi pregătit şi mobilat.

Îşi apropie sprâncenele.

— Dacă mai contează, îmi pare rău. Dacă circumstanţele ar fi fost diferite...

— Da, şi mie îmi pare rău.

Din diferite motive. Îmi pare rău că am avut încredere în el. Îmi pare rău că este un tânăr atât de răsfăţat. Încep să mă îndepărtez. Nu-l iert. Mă eliberez pe mine. El este cel care trebuie să trăiască cu el însuşi. Conştiinţa mea este curată. Nu vreau să mă aflu în apropierea lui în acest moment. Doar că... Îmi vine în mine o întrebare.

— Scrisoarea... ai dus-o la destinaţie?

Ştiu răspunsul înainte să spună ceva. Yoshi clatină din cap o dată.

— Dar nici nu am vândut-o tabloidelor. Aş fi putut lua mulţi bani pe ea. O vrei înapoi?

Înghit cu greutate, simţind un loc gol în inimă, acolo unde l-am ţinut pe Yoshi.

— Arunc-o, zic. Livrată sau nu, nu mai contează.

Ce s-ar fi schimbat dacă Akio mi-ar fi primit scrisoarea? Nimic. Şi-a pierdut slujba, moştenirea şi

mândria familiei lui. L-am rănit. Rău. Eu încă am tot, iar el nimic.

Yoshi îşi încleştează maxilarele.

— Reina! strigă el. Am nevoie de tine. Vino să-mi dai cu loţiune pe spate.

Reina se îndreaptă spre noi cu o figură încruntată. A văzut tot. Probabil că ştia deja toate secretele murdare ale şefului ei, toate jocurile pe care le-a jucat. Mă întreb dacă este tot atât de dezgustată de el ca şi mine. Cred că este. Şi cred că ştiu o modalitate de a-l pedepsi pe Yoshi.

— Reina, spun tare şi clar, iar ea mă priveşte. Te-ai gândit vreodată să lucrezi pentru o prinţesă aspirantă care se perfecţionează, care face multe greşeli, dar care are o viaţă interesantă şi nu te-ar hărţui niciodată sexual?

Reina înghite în sec. Cu mare grijă, pune jos tubul de loţiune.

— Alteţa Voastră, îmi oferiţi un loc de muncă?

Eu îmi ridic bărbia.

— Gândeşte-te la asta.

FEMEILE DE AZI!

Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Izumi,Fluturele de fier

21 iunie 2021

Vânată de tabloide până când au dezvăluit presupusa ei aventură, ASI, Prinţesa Izumi, a fugit din Tokyo. Acum s-a întors şi are ceva de spus. Într-un interviu unic în istorie, ASI, Prinţesa Izumi, discută cu redactorul-şef Yui Sato pentru despre copilăria ei, despre cum a aflat că este prinţesă, cum şi-a descoperit cultura, cum învăţă o a doua limbă, cum s-a îndrăgostit şi despre un viitor plin de posibilităţi.

A început cu o carte despre orhidee rare, spune Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Izumi. Stă dreaptă, cu gleznele încrucişate şi mâinile împreunate în poală. Are un profil regal, chiar dacă educaţia ei nu a fost aşa. Sunt dovezi ale originii ei din California însorită – câţiva pistrui pe nas, o tentă roşiatică a părului, o căldură autentică radiind din interior. Este cu picioarele pe pământ, dar în acelaşi timp savuroasă, aproape efervescentă, mai ales când îşi descrie mama şi prietenii de acasă. „Prietena mea a fost cea care a găsit dedicaţia din carte”. Era o poezie de la tatăl ei, Prinţul Moştenitor al Japoniei. A scris-o în urmă cu optsprezece ani mamei Prinţesei Izumi, Hanako Tanaka.

De peste două decenii, au existat zvonuri despre viaţa amoroasă a Prinţului Moştenitor. Un pasionat al activităţilor în aer liber, care se bucură de schi şi alpinism, el a avut destule relaţii romantice importante, cea mai recentă cu japoneza Hina Hirotomo, născută în Marea Britanie, a cărei familie are în arborele genealogic daimyo[127] puternici şi viconţi înainte de abolirea sistemului titlurilor nobiliare în Japonia. Viaţa lui amoroasă este şi continuă să fie un subiect de mare îngrijorare pentru Agenţia Imperială. Se fac presiuni asupra Prinţului Moştenitor Toshihito să ofere un moştenitor legitim de sex masculin. Deşi familia imperială o recunoaşte pe Prinţesa Izumi ca membru, ea nu este nici legitimă, nici bărbat. Au apărut întrebări cu privire la succesiune şi la modificarea legii pentru a include femeile. Prinţesa Izumi are un

[127] Lorzi feudali în Japonia înaintea erei Meiji. (n.r.)

răspuns în acest sens, dar mai multe despre subiect mai târziu.

În acest moment al poveştii, şi-a găsit tatăl sau pe cine credea ea că îi este tată. „Prietena mea este un detectiv excelent şi, prin abilităţile ei, a reuşit să-l găsească. A început cu secretariatul de la Harvard, dar o căutare obişnuită pe Google a fost modul în care l-a descoperit.” Mama Prinţesei Izumi este absolventă de Harvard şi o distinsă profesoară de biologie, dar prinţesa nu împărtăşeşte pasiunea mamei pentru ştiinţă. „Mă tem că sunt îngrozitor de obişnuită”, afirmă ea cu entuziasm.

„A fost destul de evident imediat ce am văzut fotografiile Prinţului Moştenitor, tatăl meu. Mi s-a spus că seamăn cu el.” Aşa este. Are acelaşi nas şi pometi înalţi. „Mama mi-a dat emailul unui prieten comun pe care îl aveau în facultate. Am scris un mesaj scurt...” Ea ridică din umeri. Restul este istorie. O săptămână mai târziu, presa aflase povestea, iar Prinţesa Izumi se îndrepta spre Japonia. Ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost de domeniul incredibilului.

„Acomodarea mea în Japonia nu a fost perfectă”, spune prinţesa fără să se eschiveze. „De fapt, chiar opusul.” Deşi aştepta cu nerăbdare să reia legătura cu Japonia – îi plac în mod deosebit dorayaki – prinţesa s-a confruntat cu multe obstacole. Cel mai important a fost educaţia ei indiscutabil americană. „Mi s-a părut că vin acasă, şi totuşi nu. Să fii japoneză şi să creşti în State nu a fost uşor. M-am luptat cu problemele de identitate, întrucât locuiesc într-un oraş majoritar alb. Aşadar, când am venit în Japonia, aşteptările mele erau mari şi nu tocmai rezonabile. S-ar putea să nu am niciodată cunoştinţele şi conştientizarea culturală a cuiva născut aici [Japonia]. Sunt o străină, dar, în acelaşi timp, nu sunt străină. Este un pic paradoxal.” Dificultăţilor deja existente li se adaugă şi bariera lingvistică. Japoneza Prinţesei Izumi se îmbunătăţeşte, dar când a sosit pentru prima dată, nu înţelegea deloc limba. „După al Doilea Război Mondial [Războiul din Pacific], bunicii mei au încetat să mai vorbească limba japoneză. Au vrut să se integreze pe deplin în America. Au murit înainte să mă nasc eu. O mare parte din istoria mea s-a pierdut.”

Tabloidele au fost nemiloase în expunerea gafelor culturale ale Prinţesei. „A fost dureros să aud, dar şi util. Învăţ în mod constant, ceea ce înseamnă că voi face mai multe greşeli. Tot ce le cer oamenilor este să aibă răbdare cu mine. Muncesc din greu pentru a fi demnă de această instituţie şi, în acelaşi timp, să-mi rămân fidelă mie. Este un echilibru delicat”, spune ea. „Sunt fiica mamei şi a tatălui meu.”

Cea mai mare încălcare a regulilor a fost relaţia cu ofiţerul din garda imperială Akio Kobayashi. Fotografiile apărute în presă cu cei doi îmbrăţişându-se sau sărutându-se torid încălcau două norme – afecţiunea în public şi un membru al familiei imperiale într-o relaţie cu cineva de statut social cu mult inferior. „Din punct de vedere tehnic, fotografiile erau surprinse în momente private. Nu voi nega că s-a întâmplat. Dar nici nu voi intra în detalii.” Aşadar, ofiţerul din garda imperială şi prinţesa mai reprezintă încă un subiect? „Deşi sunt de acord că partea cea mai mare a vieţii mele este publică şi se va difuza în presă, sunt hotărâtă să păstrez câteva momente pentru mine, în special cele referitoare la viaţa mea privată, cel puţin până când sunt gata să le împărtăşesc. Dar aş vrea să le cer scuze domnului Kobayashi şi familiei lui. Nu a fost niciodată intenţia mea ca presa să afle şi îmi pare rău pentru orice rău pe care l-am provocat. În plus, aş vrea să clarific lucrurile. Tabloidele l-au prezentat pe domnul Kobayashi într-o lumină foarte proastă. Relaţia a progresat uniform de ambele părţi. Nu a profitat de mine. Pentru o vreme, ne-am făcut foarte fericiţi reciproc.” Vocea ei este melancolică – tonul cuiva care a iubit şi a pierdut.

O persoană despre care prinţesa nu vorbeşte prea mult este mama sa, Hanako Tanaka. „Mama ţine foarte mult la intimitatea ei”, povesteşte ea. „Dar vă voi spune că este un părinte minunat – plină de compasiune, bună şi

darnică”. Despre o posibilă împăcare între Prinţul Moştenitor şi mama ei prinţesa rămâne tăcută, direcţionând conversaţia către subiectul primei ei întâlniri cu împăratul şi împărăteasa. „Eram foarte emoţionată, recunoaşte ea. Dar onorată, în acelaşi timp. La început, am vorbit despre lucruri obişnuite şi cred că acesta a fost modul lor de a mă linişti.”

La întrebarea dacă Împăratul şi Împărăteasa au dezaprobat aventura fiului lor şi copilul rezultat, biograful regal imperial şi câştigătorul Premiului Osaragi Jiro pentru cartea lui, Împăratul Takehito: Omul şi Poporul său, Terry Newman, a spus: „Împărăteasa este cunoscută pentru dorinţa de a avea o atitudine progresistă în ceea ce priveşte situaţia femeilor, inclusiv copiii născuţi în afara căsătoriei, ceva considerat nedrept până în urmă cu trei decenii. Ea este, de asemenea, o persoană cu vederi largi, după ce a crescut într-o situaţie asemănătoare cu aceea a nepoatei ei. Împărăteasa s-a născut într-un sat sărac şi nu ştia nimic despre viaţa de la curte până când nu l-a întâlnit din întâmplare pe Prinţul Moştenitor de atunci la universitate. Ea se afla acolo cu o bursă de studii. Mai mult decât orice, împăratul şi împărăteasa sunt extrem de orientaţi spre familie. Au ţinut primele pagini ale ziarelor când au decis să încalce tradiţia şi să-şi crească singuri copiii în propria lor casă. Desigur, miza este puţin mai mică pentru prinţesă. Dacă ar fi fost bărbat, atunci ar exista mai multă incertitudine cu privirea la posibilitatea de a moşteni tronul sau nu, din postura de copil nelegitim.”

Dar prinţesa Izumi? Au existat discuţii în trecut despre posibilitatea ca o femeie să moştenească tronul Crizantemei. S-ar putea imagina pe sine ca împărătească? „Nu ştiu”, spune ea, extrem de direct. „Încerc doar să mă obişnuiesc să fiu prinţesă pentru moment.”

Oricare ar fi viitorul pentru ASI, Prinţesa Izumi, un lucru este sigur: tatăl ei o acceptă. Dar, mai important, această prinţesă pare că se acceptă pe sine. Un lucru pe care-l putem aplauda cu toţii.

*

Citiţi săptămâna viitoare partea a doua a articolului, unde ASI, Prinţul Moştenitor Toshihito, se alătură discuţiei.

37

Se pare că Tokyo este un oraş al romantismului, al iertării şi al bunăvoinţei. De când a fost publicat articolul în Femeile de azi!, daruri constând în urşi de pluş, lampioane, origami, farfurii cu dorayaki şi bileţele au început să fie lăsate la porţile palatului. Gărzile le preiau, asigurându-se că nu există riscuri de securitate cum ar fi o păpuşă kawaii cu raze laser în ochi – şi mi le aduc. În cea mai mare parte sunt de la fetele adolescente. Bileţelele lor sunt în formă de inimă şi îşi exprimă sprijinul etern în privinţa non-relaţiei mele cu Akio. Mai sunt şi alte scrisori de la japonezi născuţi în străinătate care se identifică mult cu povestea mea şi care doresc să şi le împărtăşească pe ale lor. Reacţiile sunt copleşitoare. Nu m-am gândit niciodată că voi aprinde o astfel de flacără. Sunt hotărâtă să le răspund tuturor celor care au lăsat o adresă. Domnului Fuchigami nu-i place. Dar mi-a făcut timp în program să o fac. Deci, asta e.

— O, aceasta este o invitaţie la nunta cuiva, spune Mariko, ridicând un carton cu scris elegant.

I-am solicitat ajutorul doamnei mele de onoare pentru a sorta scrisorile.

— Pune-o în teancul cu diverse, spun.

— Ce ziceţi de asta?

Mariko ridică un bilet de care este prins un buchet de flori.

— Este o cerere de căsătorie pentru dumneavoastră, spune şi o deschide. Zice că veniturile lui sunt mai mari de cinci milioane de yeni pe an. Oh! A lăsat o poză. Nu arată chiar rău.

Îmi arată fotografia. Are de două ori vârsta mea, cu o claie de păr negru, care are mare nevoie de o tunsoare.

— Diverse, spun eu, frecându-mi tâmplele.

Poate că e mai mult decât pot duce. Mama s-a oferit să rămână să mă ajute, dar mi-am dat seama că era nerăbdătoare să se întoarcă în Statele Unite. Toate mijloacele de informare care mă înconjurau o transformaseră într-o pustnică (adică o dorinţă acerbă de a te închide în casă, de a trage toate jaluzelele şi de a bea apă nefiltrată de la baie). Tata o va vizita în curând. Voi merge cu el. Cei doi dau o nouă definiţie expresiei „cu paşi mărunţi”. Este mai mult decât atât.

— Lucrurile devin din ce în ce mai ciudate, remarcă Mariko şi deschide o cutiuţă, de care atârnă resturi de hârtie de împachetat aurită – gărzile imperiale, cel mai probabil, au desfăcut-o înainte.

— Ce este?

Continui să mă concentrez la scrisoarea pe care o scriu. Dacă este tot dorayaki, deja trebuie donat. Nu avem spaţiu pentru a depozita tot.

— Este un breloc de chei cu numele dumneavoastră pe el.

Încet, îmi înalţ capul, uitându-mă la obiectul care atârnă între degetele lui Mariko.

Ea caută prin cutie. Este şi un bilet.

Mă ridic de pe scaun.

— Stai să văd.

Iau de la ea brelocul pentru chei şi bucata de hârtie. Este din lemn şi pe el a fost pictat un curcubeu. Numele meu a fost inscripţionat pe el. Este clar făcut manual. Personal. I-am spus lui Akio despre asta la Kyoto în noaptea când ne-am plimbat, când

ne-am sărutat prima oară. Ce a spus el? „Mi-aş dori să-ţi pot lua durerile şi să le îngrop cât mai adânc.” Îl răsucesc pe toate părţile, apoi citesc biletul.

Acum înţeleg

Îmi este atât de clar

Împotrivire, vânt, ploaie, lapoviţă

Am încetat să cred în dragoste

Până când am văzut frunzele căzând

Este de la el. La fel de sigur cum pământul se roteşte în jurul soarelui, ştiu că mâinile lui Akio au atins acest obiect. Inima îmi bate repede, urcându-mi-se în gât.

— Când a fost adus acest obiect?

Nu aştept să răspundă. Deja mă deplasez, încalţ o pereche de pantofi şi ies pe uşa din faţă. Reina este

acolo. Mi-a acceptat oferta de a fi noul meu ofiţer de securitate personală din garda imperială. Cară cutii cu bilete de la poarta palatului în fiecare oră.

Se înclină când ies.

— Alteţa Voastră.

Nu mă opresc. Nu mă pot opri. Un foc îmi arde călcâiele. Alerg până la porţi. Reina este în spatele meu. Apoi e lângă mine. Ştiţi, pentru că alerg încet.

— Nu prea sunteţi îmbrăcată pentru jogging, spune ea.

Port o pereche de pantaloni şi o bluză de mătase. În cele din urmă, am convins-o pe Mariko despre avantajele pantalonilor, care sunt buzunarele, confortul şi capacitatea de a ieşi din maşină ca o persoană normală. Mai mulţi gardieni vin în urma mea. Cu cât ne apropiem de poartă, cu atât prezenţa securităţii se intensifică. Ţin brelocul de chei în mână. Este o prostie să fug aşa. Sunt sigură că va trebui să merg din nou pe puntea suspinelor. Este imposibil ca Akio să mă aştepte. Dar ar putea să fie posibil. Firele cu care mi-am cusut inima se rup. Există încă un loc numai pentru el. Va fi mereu acolo pentru el.

Încetinesc atunci când văd porţile. Este aproape seară.

Mulţimea s-a împrăştiat. Gărzile imperiale nu au de ales decât să deschidă poarta, ca să nu mă lovesc de ea.

— Nu. Nu, nu, Reina este fermă.

— Îmi pare rău, răspund. Nu te supăra pe mine. Este din dragoste!

Deodată ajung pe trotuar şi sunt observată. Surpriza de moment îi împiedică pe cei care se află acolo să formeze o mulţime. Gărzile imperiale formează o barieră în jurul meu. Timpul se opreşte şi încetineşte. Merg de-a lungul porţii, zâmbesc şi dau din cap către oameni. Pretind că toate acestea fac parte dintr-un plan. Strâng brelocul pentru chei în palmă, căutând un fost ofiţer din garda imperială, înalt, cu părul închis la culoare, cu sprâncene nervoase.

— Prinţul nu a încercat niciodată să mă întreacă în fugă. Este o premieră, spune Reina printre dinţi.

Biata Reina! Promit că mă voi revanşa.

Ochii mei analizează trotuarul, tufişurile, chiar şi copacii. Se opresc asupra unei siluete la douăzeci de metri distanţă. Înalt. Brunet. Fără uniformă. Inima îmi bate tare. Akio este acolo, în umbră, cu soarele apunând în spatele lui. Continui să mă apropii încet. S-ar putea să plutesc. Cine ştie... Mă vede şi el pe mine. Ochii lui sunt uşor măriţi, îndrăgostiţi. Un murmur de recunoaştere străbate mulţimea. Cineva face o poză.

— Bună, spun când sunt suficient de aproape să mă audă.

— Bună.

Face o plecăciune adâncă.

Mi se taie respiraţia.

— Ai lăsat cumva asta pentru mine?

Deschid mâna, îi arăt brelocul de chei.

— Într-adevăr, spune el.

Vocea lui este profundă şi caldă, mă copleşeşte.

— Mulţumesc.

Este cel mai bun cadou pe care l-am primit vreodată. Perfect.

— Cu plăcere.

Stăm şi ne privim tăcuţi.

— Oricât de mult mă bucur de această reîntâlnire, la fel face şi toată lumea din jur, intervine Reina.

Akio se întoarce pe călcâie. Părul lui este puţin mai lung. Şi-l îndepărtează din ochi.

— Ai vrea să intri? şi fac semn din cap spre palat. Adică, dacă nu eşti ocupat.

— Nu sunt deloc ocupat, spune el. De fapt, îmi eliberasem programul pentru următoarele zile. Aveam de gând să aştept afară, lângă palat, cât timp era nevoie pentru a vedea o prinţesă.

— În regulă, atunci...

Zâmbesc ca o prostănacă.

Mergem unul lângă altul până la poartă.

— O nouă gardă?

Akio dă din cap către Reina.

Reina vorbeşte în cască.

— I-am furat-o lui Yoshi, spun.

Colţurile ochiilor i se încreţesc într-un zâmbet.

— Pun pariu că nu i-a picat bine.

Nu ştie că vărul meu a fost responsabil pentru dezvăluirea poveştii. Îi voi spune mai târziu. Sunt lucruri mai importante asupra cărora trebuie să ne concentrăm acum.

— Ştie să rupă gâtul cuiva folosind doar propria greutate corporală. O să mă înveţe şi pe mine mai târziu, spun.

Akio i se adresează.

— Te rog, nu-i arăta asta.

— I-am spus deja că nu, spune Reina, privind direct în faţă.

Mâna mea este atât de aproape de a lui. Aş putea să-l iau de mână. În schimb, strâng pumnul. Prea mulţi martori. Suntem aproape de poartă, ritmul nostru este încetinit din cauza mulţimii în creştere. Se scandează numele meu. Se fac poze. Dar este ca şi când am fi în bula noastră privată şi sunt uşoară ca aerul. Mi se face pielea de găină. Akio este aici. A venit după mine.

Trecem pe lângă o hartă a palatului. Este o săgeată roşie şi scrie □□ □. Genzaichi. Te afli aici. Apoi, apare poarta.

Se deschide şi trecem dincolo. Continuăm să mergem pe alee până când poteca îşi schimbă direcţia şi dispărem din raza vizuală. Gărzile au dispărut şi ele. Doar Reina rămâne, păstrând o distanţă respectuoasă.

— Am văzut articolul din revistă, spune Akio.

— Da? Ce părere ai?

Nu aştept să răspundă.

—Îmi pare rău, Akio. Nu am vrut niciodată ca tu sau familia ta să aveţi de suferit.

Clatină din cap.

— Eu ar trebui să-mi cer scuze. Ai părăsit Japonia din cauza articolului din Gazetă... Din cauza mea.

— Ai fost concediat, spun.

El face o grimasă.

— Nu am fost concediat.

Gândurile îmi îngheaţă. Timpul încetineşte şi se extinde.

Domnul Fuchigami a spus...

„A plecat. Nu putea să rămână”, a spus domnul Fuchigami.

— Am crezut că ai fost concediat.

— Ce? Nu. Mi-am dat demisia, spune Akio. De îndată ce a izbucnit povestea, mi-am dat demisia. Nu mi s-a părut mare lucru. Oricum, urma să plec în curând.

Spune totul cu atâta nonşalanţă. Îmi încrunt sprâncenele. Se grăbeşte să-mi explice.

— Intenţionam să renunţ la serviciul de pază. Aveam de gând să-ţi spun la prânz, dar apoi am început să dansăm şi apoi...

El se înroşeşte.

Şi apoi ne-am sărutat, vrea să spună. Ne-am sărutat cu pasiune.

Şi eu simt că mă înroşesc.

— Nu înţeleg. Părinţii tăi, mass-media...

El dă din cap.

— A fost dur la început. Cu siguranţă, nu cum am vrut să-i dau vestea tatălui meu. Dar el înţelege sau cel puţin încearcă. Ajută şi faptul că te place atât de mult.

Fruntea mi se încruntă.

— Am crezut că ţi-am distrus viaţa.

— Şi eu am crezut că ţi-am distrus viaţa, spune el. De aceea nu am apărut. Am crezut că nu vrei să mă vezi. Dar apoi am citit articolul şi reportera a sugerat că s-ar putea să nutreşti nişte sentimente faţă de mine... S-a... se înşală? Există vreo speranţă pentru noi?

Se opreşte şi se întoarce cu totul către mine.

— Ştiu că nu sunt cel mai potrivit pentru tine sau pentru familia ta. Dar sunt pe cale să devin. Promit că, dacă îmi dai această şansă, îmi voi petrece viaţa fiind demn de tine. M-am înrolat în Forţele Aeriene de Autoapărare. Peste câţiva ani, voi fi ofiţer şi voi putea avea un venit bun. Va fi dificil, dar...

Îl opresc lipindu-mi buzele de ale lui. Gata cu vorbitul. Ne sărutăm. Îşi pune mâinile de ambele părţi ale gâtului meu, cu degetele mari mângâindu-mi maxilarul. Ne îndepărtăm unul de celălalt. Îmi şterge o lacrimă de sub ochi.

— Ridiche, spune el. Nu plânge.

— Sunt lacrimi de fericire, zic eu.

Doar lacrimi de fericire de acum înainte. Lumina portocalie e filtrată printre copaci. Soarele apune.

Reina s-a întors cu spatele. Ne sărutăm încet şi ne bucurăm.

— Nu m-am gândit niciodată că aş aparţine unui anumit loc, şoptesc.

Îmi mângâie din nou maxilarul cu degetele mari.

— Izumi, tu însăţi eşti un univers. Construieşte-ţi propriul spaţiu. Unul unic, al tău.

Exact cum mă gândeam şi eu.

Un alt sărut, adânc şi lung. Ochii lui Akio sunt ca ciocolata topită, cu un inel argintiu, în care se reflectă de luna în creştere. Chiar dacă nu se aude nicio muzică, dansăm, legănându-ne înainte şi înapoi. Îmi aşez obrazul pe pieptul lui, probabil lăsându-i urme de machiaj pe tricoul alb. Nu suportăm să ne îndepărtăm unul de altul, aşa că nu o facem. Stăm. Zăbovim. Aşteptăm noaptea.

Ce se întâmplă în continuare? Încotro mergem de aici înainte? Acesta este finalul fericit? Nu ştiu. Ceea ce ştiu este că în acest moment este extraordinar de bine. Demn de momente pirotehnice.

Daţi drumul la focurile de artificii!

MULŢUMIRI

În timpul variantelor de scriere a manuscrisului, am aflat că o prietenă a murit. Reprezenta unul din modelele care m-au inspirat pentru GFA. După liceu, drumurile noastre s-au despărţit şi nu am ţinut prea mult legătura. Dar a fost o prezenţă importantă în viaţa mea: încrezătoare şi atât de naturală. Îmi pare rău că a plecat dintre noi. Lumea îţi va simţi lipsa.

Sunt atâţia oameni care dau substanţă unei cărţi. Sunt oameni, precum prietena de care am vorbit mai sus, care reprezintă adevărate surse de inspiraţie. Aş vrea să-i adaug în această listă, cu mulţumiri, pe soţul meu, Craig, şi pe gemenii mei. Vreau să le mulţumesc părinţilor mei care au sădit în mine dragostea pentru lectură, care a dus la dragostea pentru scris. Le mulţumesc fraţilor şi surorilor mele, familiei mele extinse şi prietenilor.

Apoi, sunt cei care îşi suflecă mânecile şi lucrează la carte cot la cot cu tine. Îi mulţumesc agentului meu, Erin Harris, care a crezut în abilitatea mea de a scrie încă de la bun început. Îi mulţumesc lui Joelle Hobeika, un redactor extrem de exigent, dar atât de blândă, că devine de-a dreptul suspectă; Sara Shandler şi Josh Bank, tuturor celor de la Alloy.

Mulţumiri lui Sarah Barley, un redactor extraordinar care a crezut în această carte şi i-a înţeles spiritul. Îi mulţumesc lui John Ed de Vera pentru minunata copertă. Mulţumiri întregii echipe de la Flatiron: Sydney Jeon, Megan Lynch, Cristina Gilbert, Malati Chavali, Bob Miller, Claire McLaughlin, Chrisinda Lynch, Vincent Stanley, Jordan Forney, Katherine Turro, Nancy Trypuc, Erin Gordon, Amelia Possanza, Kelly Gatesman, Keith Hayes, Anna Gorovoy, şi Jennifer Edwards. Le mulţumesc tuturor celor pe care i-am omis din greşeală. Celor care nu ştiu, mulţumirile autorului sunt scrise cu mult timp înainte ca o carte să fie publicată. Scriu aceste rânduri în august 2020. În următoarele luni, această carte va trece prin multe mâini la Flatiron, oameni pe care voi ajunge să-i cunosc bine şi să-i respect. Mi-aş fi dorit să-i pot numi şi pe ei şi să le mulţumesc în mod formal, în scris. Mă gândesc la voi toţi acum.

De asemenea, îi mulţumesc lui Carrie, prietenă şi cititoare fabuloasă din Japonia, care m-a ajutat să dau acestei cărţi sentimentul de autenticitate. Nu pot să descriu în cuvinte cât de minunată eşti, cât de inteligentă şi de atentă. Sunt atât de bucuroasă că ne-am întâlnit. Nu există nimeni altcineva cu care să prefer să discut regulile de nume imperiale în afară de tine. Le mulţumesc lui Naohiro şi Ruta, care au citit această carte şi care mi-au oferit observaţiile lor.

În cele din urmă, le mulţumesc tuturor cititorilor. Sunt atât de norocoasă că pot să îmi împărtăşesc cu voi cuvintele. O spun cu inima plină.